

Eve

„O aventură captivantă, de neuitat,
și o nouă imagine, plină de prospețime,
a ceea ce înseamnă adevărata dragoste.”

— LAUREN KATE

ANNA CAREY

Eve

ANNA CAREY

Eve

ANNA CAREY

Traducere din limba engleză de
BOGDAN-ALEXANDRU SASU și SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE, ANTONIA KACSÓ
Tehnoredactare computerizată: CRISTINA APRODU

Anna Carey, *EVE*
Copyright © 2011 by Alloy Entertainment and Anna Carey
All rights reserved.
Published by arrangement with Rights People, London.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii LEDA,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-397-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAREY, ANNA

Eve/Anna Carey; trad.: Bogdan-Alexandru Sasu
și Shauki Al-Gareeb. - București: Leda, 2011
ISBN 978-973-102-396-0

Vol. 1: Eve. - 2011. - ISBN 978-973-102-397-7

I. Sasu, Bogdan-Alexandru (trad.)
II. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru părinții mei

*Poate că nici nu vreau cu adevărat să știu ce se petrece.
Poate că aş prefera să nu știu. Poate că nu aş putea
suporta să știu.
Prăbușirea a fost de la inocență la cunoaștere.¹*

— MARGARET ATWOOD, *Povestirea Cameristei*

---

¹ Margaret Atwood, *Povestirea Cameristei*, traducere de Monica Bottez, Editura Leda, București, 2006 (n. tr.).

23 mai 2015

Scumpa mea Eve,

Astăzi, în timp ce mă întorceam de la piață, cu tine gângurind în scaunul tău special pentru bebeluși și cu portbagajul plin cu lapte praf și orez, am văzut munții San Gabriel — i-am văzut cu adevărat pentru prima oară. Mai fusesem pe acest drum, dar de data aceasta a fost diferit. Îi vedeam dincolo de parbriz: culmile lor albastre-verzui nemișcate și tăcute, veghind asupra orașului, atât de aproape încât simțeam că le puteam atinge. Am tras pe dreapta doar ca să îi privesc.

Știi că voi muri curând. Molima îi doboară pe toți cei cărora le-a fost administrat vaccinul. Nu mai există zboruri. Nu mai există trenuri. Drumurile către ieșirea din oraș au fost blocate, iar acum suntem cu toții în așteptare. Telefoanele și internetul au încetat de mult să mai funcționeze. Robinetele sunt uscate și, rând pe rând, orașele își pierd energia. Curând, întreaga lume se va cufunda în întuneric.

Dar acum suntem încă în viață. Poate chiar mai în viață decât am fost vreodată. Tu dormi în camera de alături.

*Aud din acest scaun melodia cutiei tale muzicale — cea
cu micuța balerină — cântându-și ultimele note ca un
clinchet firav.*

Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Mama

1

CÂND SOARELE DĂDEA SĂ APUNĂ PESTE PERIMETRUL DE cincisprezece metri al zidului, pajiștea Școlii era plină de eleve de clasa a douăsprezecea. Fetele mai mici erau aplecate pe ferestrele dormitoarelor, fluturându-și steagurile cu Noua Americă în timp ce noi cântam și dansam. Am apucat-o pe Pip de o mână și am învârtit-o atunci când formația a început un cântec cu un ritm mai rapid. Râsul ei scurt și sacadat a acoperit muzica.

Era seara de dinaintea absolvirii, iar noi sărbătoream. Ne petrecuserăm cea mai mare parte a vieții în interiorul zidurilor fortificate, fără să fi cunoscut vreodată pădurea din spatele lor, iar aceasta era cea mai grandioasă petrecere care ni se organizase vreodată. O formație era instalată lângă lac — un grup de fete de-a unsprezecea, care se oferiseră voluntare —, iar paznicii aprinseseră torțe pentru a ține la distanță șoimii. Pe masă se aflau toate mâncărurile mele preferate: pulpă de căprioară, friptură de porc mistreț, prune confiate și castroane pline cu fructe de pădure.

Directoarea Burns, o femeie durdulie cu o față de câine sălbatic, se ocupa de masă, încurajând toată lumea să mănânce mai mult:

— Haideți, haideți! Nu vrem să lăsăm toată mâncarea asta să se risipească. Vreau ca fetele mele să fie ca niște purcelușe rotofeie!

Grăsimea de pe mâini îi tremura în timp ce gesticula spre masă. Muzica a devenit lentă, iar eu am tras-o pe Pip mai aproape, conducând-o într-un vals.

— Cred că ești bună de bărbat, a spus ea în timp ce alunecam către malul lacului.

Părul roșu i se lipea de fața transpirată.

— *Sunt* frumos, am spus eu râzând, ridicând sprânceana pentru a simula trăsături masculine.

Era o glumă la Școală, deoarece trecuseră aproape zece ani de când nici una dintre noi nu mai văzuse vreun băiat sau bărbat, asta dacă nu puneai la socoteală fotografiile Regelui, expuse în sala principală. Le imploram pe profesoare să ne povestească de vremurile de dinaintea molimei, când fetele și băieții mergeau la Școală împreună, însă ele spuneau doar că noul sistem era pentru propria noastră protecție. Bărbații puteau fi manipulatori, înșelători și periculoși. Singura excepție era Regele. Numai de el trebuia să ascultăm și numai în el trebuia să ne încredem.

— Eve, a sosit timpul, a strigat Profesoara Florence. Stătea lângă malul lacului, ținând o medalie de aur în mâinile ei zbârcite și uscate. Uniforma obișnuită a profesoarelor, o bluză roșie cu pantaloni albaștri, atârna lălăie pe trupul ei minion. Fetelor, adunați-vă!

Formația s-a oprit din cântat, iar în aer se auzeau sunetele pădurii de dincolo de zid. Am pipăit fluierul metalic de la gât, recunoscătoare că-l aveam în caz că vreo creatură avea să sară peste zidul fortificat. Chiar și după toți acești ani la Școală, nu mă obișnuisem nicicum să aud luptele între câini, poc-poc-poc-poc-urile distanțate ale mitralierelor și scâncelele îngrozitoare ale căprioarelor mâncate de vii.

Directoarea Burns a venit șontâc-șontâc și a luat medalia din mâinile Profesoarei Florence.

— Ei, ei, haideți să începem! a strigat ea în timp ce fetele de clasa a douăsprezecea, patruzeci la număr, se adunau pentru a privi.

Ruby, prietena noastră cea mai bună, se ridicase pe vârfuri pentru a vedea.

— Ați muncit cu toatele din răspuțeri pe perioada Școlii, dar probabil că nimeni n-a muncit mai mult decât Eve.

Spunând asta, s-a întors către mine. Pielea de pe față îi era ridată și lăsată, formând mai multe rânduri de guși.

— Eve s-a dovedit a fi una dintre cele mai bune și mai strălucite eleve pe care le-am școlit aici, a continuat. Prin puterea cu care am fost investită de către Regele Noii Americi, îi ofer Medalia Realizărilor.

În timp ce-mi apăsa în mâini medalionul rece, toate fetele au început să aplaude. Pip a adăugat și un fluierat strident cu degetele.

— Vă mulțumesc, am spus încet.

M-am uitat spre lacul lung, ca un șanț, ce se întindea dintr-o parte a zidului în cealaltă. Privirea mi s-a oprit asupra clădirii uriașe fără ferestre de dincolo de el. În ziua următoare,

după ce voi susține discursul de rămas-bun în fața întregii școli, paznicii de dincolo de lac vor întinde un pod, iar absolventele mă vor urma, într-un singur rând, pe partea cealaltă. Acolo, în acea structură masivă, vom începe să ne învățăm meseriile. Petrecusem mulți ani învățând, perfecționându-mi latina, scrisul și desenatul. Petrecusem ore întregi la pian, învățând compozițiile lui Mozart și Beethoven, privind mereu către acea clădire din depărtare — țelul suprem.

Sophia, șefa de promoție de acum trei ani, stătuse pe același podium, citindu-și discursul despre marea noastră responsabilitate ca viitori conducători ai Noii Americi. Vorbise despre cum va deveni doctoriță și despre cum va munci pentru a preveni viitoarele molime. Probabil că acum salva vieți în capitala Regelui, Orașul de Nisip. Se spunea că el îl construise pe un deșert, făcând ceva dintr-un loc unde cândva nu fusese nimic. Abia așteptam să ajung acolo. Voiam să fiu artistă, să pictez portrete precum Frida Kahlo sau peisaje feerice precum Magritte, realizate în frescă de-a lungul marilor ziduri ale Orașului.

Profesoara Florence și-a așezat mâna pe spatele meu.

— Tu reprezinți Noua Americă, Eve — inteligență, muncă asiduă și frumusețe. Suntem așa de mândre de tine!

Formația începuse un cântec mult mai animat, iar Ruby fredona cu voce tare versurile. Fetele de pe pajiște râdeau și dansau, tot învărtindu-se una pe cealaltă până ce amețeau.

— Haide, mai mănâncă ceva.

Directoarea Burns o înghiontea pe Violet, o fată mai scundă cu ochi negri, migdalați, spre masa cu mâncare.

— Care-i treaba cu ea? a întrebat Pip, alunecând pe lângă mine.

A luat medalia în mână pentru a se uita mai bine la ea.

— Știi doar cum e Directoarea, am început eu, pe cale să-i reamintesc lui Pip că cea mai bătrână Profesoară a noastră împlinise șaptezeci și cinci de ani, avea artrită și își pierduse întreaga familie când molima se terminase într-un târziu, acum doisprezece ani.

Însă Pip a clătinat din cap.

— Nu ea — *ea*.

Arden era singura elevă din clasa noastră care nu petrecea. Se rezemase de peretele dormitorului, cu brațele încrucișate la piept. Chiar și cu puloverul gri, urât, care avea cusut pe piept blazonul Monarhiei Noii Americi, chiar și încruntată, ea tot frumoasă era. În vreme ce majoritatea fetelor de la Școală își lăsau părul lung, ea își tăiasse coama neagră într-o tunsoare bob scurtă, care-i făcea pielea albă să pară și mai albă. Ochii ei căprui erau împestrițați cu auriu.

— Pune ea ceva la cale, știu sigur, i-am spus lui Pip, nedezlipindu-mi ochii de pe Arden. Mereu pune ceva la cale.

Pip și-a trecut degetele peste medalionul neted.

— Cineva a văzut-o înotând de-a lungul lacului..., a șoptit ea.

— Înotând? Mă îndoiesc.

Nimeni din fort nu știa să înoate. Nu ne învățaseră. Pip a ridicat din umeri.

— Cine știe, când vine vorba de ea?

În vreme ce multe dintre fetele din clasa a douăsprezecea veniseră la Școală la vârsta de cinci ani, când molima luase

sfârșit, Arden sosise la Școală la opt ani, astfel că întotdeauna fusese ceva diferit cu ea. Părinții ei o lăsaseră la Școală până ce aveau să se stabilească ei înșiși în Orașul de Nisip. Lui Arden îi făcea plăcere să le reamintească elevelor faptul că, spre deosebire de noi, ea nu era orfană. Când își va termina de învățat meseria, se va retrage în noul apartament al părinților ei. Nu va trebui să muncească nici măcar o zi în toată viața ei.

Pip hotărâse că asta explica un adevăr mai profund în legătură cu Arden: deoarece avea părinți, nu se temea să fie dată afară din Școală. Deseori, comportamentul ei rebel lua forma unor farse inofensive: smochine putrezite în terciul de ovăz sau un șoricel mort în chiuvetă, acoperit cu pastă albă de dinți. Însă alteori era rea, chiar crudă. Arden îi tăiasă odată lui Ruby coada lungă de cal, doar pentru că se amuzase de șasele pe care îl luase ea la examenul de „Pericolele reprezentate de băieți și bărbați”.

Totuși, în ultimele luni, Arden fusese ciudat de cuminte. Apărea ultima la masă și pleca prima, și era mereu singură. Aveam sentimentul că plănuia cea mai măreață farsă pentru absolvirea de a doua zi.

Într-o clipă, Arden s-a întors și a început să alerge către clădirea cu sala de mese, aruncând în aer țărână în timp ce fugea. Am mijit ochii în timp ce o urmăream. Nu aveam nevoie de nici o surpriză la ceremonie; și-așa îmi făceam probleme cu privire la discursul meu. Ba se spusese chiar că însuși Regele va fi prezent pentru prima dată în istoria Școlii. Știam că era doar un zvon, stârnit de mereu dramatica Maxine, dar chiar și așa ... Era o zi importantă — cea mai importantă din viețile noastre.

— Doamnă Directoare Burns? am spus eu. Ați putea, vă rog, să mă iertați? Mi-am uitat vitaminele în dormitor.

Mi-am pipăit buzunarele uniformei, mimând frustrarea.

Directoarea se afla lângă masa cea lungă plină cu mâncare.

— De câte ori trebuie să vă reamintesc să vi le țineți în ghiozdane? Du-te, dar să nu zăbovești.

În timp ce vorbea, mângâia râțul porcului mistreț, care avea blana de pe față pârlită.

— Da, am consimțit, uitându-mă peste umăr după Arden, care deja cotise, trecând de sala de mese. Așa voi face, doamnă Directoare.

Am luat-o la fugă, aruncându-i lui Pip o scurtă privire de tipul *mă-ntorc imediat*.

Am dat colțul, apropiindu-mă de poarta principală a for-tului. Arden s-a ghemuit lângă clădire și a băgat mâna sub un tufiș. Și-a scos peste cap rochia-uniformă și s-a schimbat într-un pulover negru, cu pielea ei albă ca laptele strălucind în soarele care apunea.

M-am apropiat cu pași mari, în timp ce ea își trăgea în picioare ghetetele — aceleași ghetete negre din piele pe care paznicii le purtau mereu.

— Lasă baltă orice ai plănu-i, am anunțat eu, mulțumită s-o văd ridicându-se brusc la auzul vocii mele.

Arden s-a oprit o clipă, apoi și-a legat șireturile strâns, de parcă își strangula gleznele. A trecut ceva timp până să vorbească, și chiar și-atunci, nu m-a privit în față.

— Te rog, Eve, a spus ea în șoaptă, pleacă!

Am îngenucheat lângă clădire, ridicându-mi fusta pentru a nu se murdări.

— Știu că pui ceva la cale. Cineva te-a văzut lângă lac.

Arden se mișca repede, cu ochii fixați pe ghetete în timp ce lega șireturile într-un nod dublu. Un rucsac se afla într-un șanț, sub tufiș, și ea și-a îndesat uniforma gri în el.

— De la cine ai furat uniforma aia de paznic?

Se prefăcea că nu mă auzise, uitându-se atentă printr-o despărțitură dintre tufe. I-am urmărit privirea către poarta fortului, care se deschidea încet. Tocmai sosea mâncarea pentru ceremonia de mâine, într-un Jeep al guvernului, vopsit în verde și negru.

— Asta n-are nimic de-a face cu tine, Eve, a spus ea într-un sfârșit.

— Și atunci, care-i treaba? Te dai drept paznic?

Am dus mâna spre fluierul de la gât. Nu o mai raportasem niciodată pe Arden, nu-i spusese niciodată Directoarei ce făcuse, însă ceremonia era prea importantă — pentru mine, pentru toți ceilalți.

— Îmi pare rău, Arden, dar nu te pot lăsa...

Înainte ca fluierul să-mi atingă buzele, Arden a rupt lanțul de la gâtul meu și l-a aruncat în iarbă. Cu o mișcare iute, m-a ținut cu spatele de clădire. Ochii îi erau umezi și injectați.

— Ascultă, a spus ea încet. Mă apăsă pe gât cu antebrațul, împiedicându-mă să respir ca lumea. Plec de-aici exact într-un minut. Dacă îți cunoști interesul, atunci ai să te întorci la petrecere și-ai să te prefaci că n-ai văzut asta niciodată.

La câțiva metri depărtare, niște femei-paznici descărcau furgoneta, cărând cutii înăuntru, în timp ce altele își așteptau mitralierele către pădure.

— Dar n-ai unde să te duci..., am spus eu pe un ton răgușit.

— Trezește-te! a rostit ea printre dinți. Crezi că ai să înveți vreo meserie? A arătat către clădirea din cărămidă aflată de cealaltă parte a lacului, abia distinsă în întunericul ce se lăsa. Te-ai întrebat vreodată de ce Absolventele nu ies niciodată? Sau de ce există o poartă separată pentru ele? Sau de ce nu există ferestre? Crezi că te trimit acolo să *pictezi*?

Spunând astea, mi-a dat drumul. Mi-am frecat gâtul — pielea mă ardea acolo unde lanțul fusese rupt.

— Bineînțeles, am spus eu. Ce altceva am putea face?

Arden a râs scurt în timp ce-și punea rucsacul pe umeri, apoi s-a aplecat spre mine. Respirația ei mirosea a carne condimentată de porc mistreț.

— Nouăzeci și opt la sută din populație a murit, Eve. A dispărut. Cum crezi că lumea asta va continua? Ei n-au nevoie de artiști, a șoptit ea. Au nevoie de *copii*. Cei mai sănătoși copii pe care-i pot găsi... sau face.

— Despre ce vorbești? am întrebat eu.

S-a ridicat, fără să-și ia măcar o dată privirea de la furgonetă. O femeie-paznic a tras prelata de pânză peste spatele Jeepului și s-a suit la volan.

— De ce crezi că sunt atât de îngrijorate de înălțimea noastră, de greutate, de ceea ce mâncăm și bem?

Arden și-a scuturat pământul de pe costumul ei negru și m-a privit pentru ultima oară. Zona din jurul ochilor îi era umflată, sub pielea subțire și albă se vedeau vinișoarele mov.

— Le-am văzut pe fetele care au absolvit înaintea noastră. Și n-am de gând să ajung într-un pat de spital, dând naștere în fiecare an la câte-un plod, în următorii douăzeci de ani din viață.

M-am dat înapoi, de parcă mă plesnise peste față.

— Minți, am spus. Te înșeli!

Însă Arden pur și simplu a clătinat din cap. Apoi s-a îndreptat către Jeep, punându-și șapca neagră pe cap. A așteptat ca paznicii de la poartă să se întoarcă, înainte să se apropie.

— Încă una! a strigat ea.

Apoi a sărit pe bara neagră de protecție din spate și s-a băgat în caroseria acoperită.

Furgoneta s-a zgâlțâit pe drumul plin de hârtoape și a dispărut în pădurea întunecată. Poarta s-a închis încet în urma ei. Am ascultat cum se încuie, fără să fiu în stare să cred ceea ce tocmai văzusem. Arden părăsise Școala. Evadase. Trecuse dincolo de zid, în sălbăticie, cu nimic și nimeni care să o protejeze.

Nu credeam nimic din ceea ce-mi spusese. Nu puteam. Poate că Arden avea să se întoarcă după câteva ore, în Jeep. Poate că asta era cea mai nebunească farsă a ei. Dar când m-am întors cu fața spre clădirea fără ferestre care se afla dincolo de fort, n-am putut să-mi opresc tremurul mâinilor, și nici greața care urca în mine, amară de la fructele de pădure. Am vomat acolo, pe pământ, și un singur gând mă mistuia: dacă Arden avea dreptate?

2

DUPĂ CE NE-AM PERIAT PĂRUL, NE-AM SPĂLAT PE DINȚI ȘI pe fețe și ne-am îmbrăcat în cămășile albe de noapte care ne ajungeau până la glezne, m-am întins în pat, prefăcându-mă obosită. Dormitorul zumzăia de vestea dispariției lui Arden. Fetele își vârău capetele în fiecare cameră, livrând ultima bârfă: o agrafă de păr a fost găsită în tufișuri, Directoarea lua la întrebări o femeie-paznic din apropierea porții. În toată această nebunie, voiam unul dintre lucrurile cele mai greu de găsit la Școală, ceva atât de ciudat încât era imposibil până să-l și cer.

Voiam să fiu singură.

— Noelle crede că Arden se ascunde în cabinetul doctorei, i-a spus Ruby lui Pip. S-a uitat la cărțile din mână. Pescuiește¹.

Fetele stăteau pe patul îngust al lui Pip, jucând un joc de cărți pe care îl învățaseră la biblioteca Școlii. Vechiul pachet

---

¹ Fetele joacă „Go Fish” („Pescuiește”). Replica „pescuiește” este rostită atunci când adversarul cere o carte pe care partenerul de joc nu o are și trebuie să-și aleagă o carte din cele puse jos în „ocean” (n. tr.).

În căutarea lui Nemo era șters și rupt, unele dintre cărți fiind lipite între ele cu suc de smochine uscat.

— Pun pariu că doar încearcă să se fofileze de la ceremonie, a adăugat Pip.

Pielea pistruiată de pe fața ei era punctată cu pastă de dinți uscată, pe care ea o numea „soluția miraculoasă pentru cusururi”. Continua să mă privească, așteptându-se ca eu să fac speculații despre locul în care s-ar putea afla Arden, sau să comentez despre grupurile de paznici de afară care căutau cu lanterne pe tot domeniul. N-am scos nici un cuvânt.

M-am gândit la ceea ce spusese Arden. În ultimele luni, Directoarea Burns devenise din ce în ce mai interesată de dietele noastre, având tot timpul grijă să mâncăm suficient. Venea la analizele noastre săptămânale de sânge și la cântăriri și se asigura că ne luam cu toatele vitaminele. Ajunsese până și să o trimită pe Ruby la Doctorița Hertz când ciclul i-a venit cu o săptămână mai târziu decât celorlalte fete de la Școală.

Mi-am tras pătura albă și subțire până la gât. Încă de mică mi se spusese că exista un plan pentru mine — un plan pentru noi toate. Terminăm doisprezece ani la Școală, apoi trecem de fort și învățăm o meserie timp de patru ani. Apoi mergem în Orașul de Nisip, unde ne așteaptă viața și libertatea. Acolo vom lucra și vom locui, sub domnia Regelui. Le ascultasem mereu pe Profesoare, pentru că nu avusesem nici un motiv să n-o fac. Chiar și-acum, teoria lui Arden n-avea nici o noimă. De ce să fim învățate să ne temem de bărbați când în cele din urmă vom avea copiii și familiile noastre? De ce să fim educate, dacă pur și simplu aveam doar să ne înmulțim? Accentul pe care îl pusese asupra studiilor noastre, felul în care eram încurajate să ne urmăm ...

— Eve? Ai auzit ce-am spus? mi-a întrerupt Pip gândurile. Ea și cu Ruby se uitau lung la mine.

— Nu, ce?

Ruby și-a adunat cărțile în mână, părul ei negru și des fiind încă scurt și inegal acolo unde i-l tăiasse Arden.

— Vrem să ascultăm puțin din discursul tău înainte să ne culcăm.

Mi s-a pus un nod în gât la gândul ultimei mele cuvântări, cele trei pagini mâzgălite și boțite, care se aflau în sertarul noptierei.

— Se presupune că e o surpriză, am spus după un timp.

Scrisesem despre puterea imaginației în construirea Noii Americi. Cuvintele pe care le alesesem, viitorul pe care-l descriesem păreau atât de incerte acum.

Ruby și Pip s-au uitat lung la mine, dar eu m-am întors cu spatele, nefiind în stare să le privesc în ochi. Nu le puteam spune ce sugerase Arden: că libertatea absolvirii era doar o iluzie, ceva creat pentru ca noi să rămânem calme și fericite.

— Bine, cum vrei, a spus Pip și a stins lumânarea de pe noptiera ei.

Am clipit de câteva ori, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul. Încet, fața ei rotundă a devenit vizibilă în lumina cenușie a lunii ce se revărsa pe fereastră.

— Dar noi *suntem* prietenele tale cele mai bune.

În câteva minute, sforăitul vag al lui Ruby a umplut încăperea. Întotdeauna era cea care adormea prima. Pip se uita înspre tavan, cu mâinile pe inimă.

— Abia aștept să fiu Absolventă. Vom învăța o grămadă de lucruri — lucruri adevărate. Și în câțiva ani vom ieși în

lume, în noul oraș de dincolo de pădure. Va fi minunat, Eve. Vom fi ... oameni *adevărați*.

S-a întors spre mine și am sperat, în acea lumină slabă a lunii, că nu putea să-mi vadă lacrimile care mi se adunau în colțurile ochilor.

Mă gândeam la viața pe care eu și Pip o vom avea cu adevărat. Pip voia să fie arhitect, precum Frank Lloyd Wright. Voia să înalțe case noi care să nu se deterioreze în caz că nu erau îngrijite de oameni, case cu acoperișuri care să aibă stocuri de hrană la conserve, unde nici măcar cel mai microscopic virus mortal nu putea să pătrundă. Îi spuseseam că, atunci când vom termina să ne învățăm meseriile, vom locui împreună în Orașul de Nisip. Ne vom cumpăra un apartament ca acelea despre care citisem în cărți, cu paturi uriașe și ferestre pe care puteam privi în cealaltă parte a Orașului, acolo unde locuiau bărbații, departe de noi. Vom învăța să schiem pe uriașele pante acoperite despre care ne povestise Profesoara Etta, sau să folosim tot ce știam despre bunele maniere în restaurantele cu fețe de masă albe și curate și argintărie lustruită. Ne vom comanda cina din meniuri, cerând să ne fie făcută carnea exact așa cum ne place.

— Știu, am spus eu, cu o voce sugrumată. Va fi grozav.

M-am șters la ochi, recunoscătoare când respirația lui Pip a încetinit în cele din urmă. Dar apoi a venit vina, și teama care creștea în mine că mâine s-ar putea nu doar să ofer un discurs înșelător și nostalgic, ci poate să-mi conduc prietenele către moarte.

AM AȘTEPTAT SĂ MĂ CUPRINDĂ ȘI PE MINE SOMNUL, DAR am așteptat degeaba. La ora trei, știam că nu mai puteam zăcea acolo. M-am ridicat și m-am dus la fereastră, privind în perimetrul Școlii. Era gol, cu excepția unei singure femei-paznic, identificabilă după ușorul ei șchiopătat, care traversa pajiștea în rondul de rutină.

Dormitorul nostru era la etajul al doilea. Când paznicul nu se mai întrezărea la orizont, am deschis fereastra așa cum făceam întotdeauna în nopțile calde. Apoi m-am cocoțat pe pervaz. În fiecare an, la Școală se organizau antrenamente: ce să faci într-un raid, ce să faci într-un cutremur, ce să faci când te confrunți cu o haită de câini, ce să faci într-un incendiu. Acum, amintindu-mi de diagramele simple și tocite pe care Directoarea Burns le împărțise la sfârșitul orei, m-am lăsat în jos, atârnată de pervazul ferestrei, pregătindu-mă pentru cădere.

Mi-am dat drumul și m-am lovit cu putere de pământ. Durerea mi-a fulgerat prin gleznă, însă m-am ridicat în picioare și am fugit pe cât de repede am putut spre lac. De cealaltă parte a apei strălucitoare, clădirea de cărămidă pentru meserii era un dreptunghi negru profilat pe cerul de un purpuriu intens.

Stând în fața lacului, cu valurile lui delicate clipocind peste picioare, curajul mi s-a dus. Nu învățaseram niciodată să înotăm. Profesoarele ne spuneau deseori povești despre zilele de dinainte de molimă, cum oamenii se înecaseră în valurile oceanelor, sau fuseseră păcăliți de apele liniștite ale propriilor lor piscine.

Am aruncat o privire spre fereastra deschisă a dormitorului. Într-un minut, paznicul se va ivi de după colț cu lanterna

și mă va prinde stând afară, pe întuneric. Deja mă descoperisese în tufișuri după ce Arden dispăruse, cu rochia pătată de vomă. Îi explicasem că pur și simplu eram agitată din cauza absolvirii, însă n-am putut să-i ofer alte motive să nu mai fie suspicioasă.

Am intrat în apă. Tufișuri cu țepi străjuiau malul îngust, întinzându-se deasupra apei. Mi-am scos șosetele și le-am înfășurat în jurul palmelor, ca să mă pot apuca de crengile cu spini. Încet, am început să trec lacul, apa ajungându-mi până la gât. Înaintasem de-abia un metru când pământul moale a dispărut de sub picioarele mele. Apa mi-a intrat cu repezi-ciune în gură, iar eu am apucat și mai strâns crengile, spinii pătrunzându-mi prin șosete până la piele. Nu-mi puteam înăbuși tusea.

Paznicul se opri pe pajiște. Fasciculul de lumină al lanternei a alunecat peste iarbă și a ajuns pe suprafața lacului. Mi-am ținut respirația, deși plămânii mă dureau îngrozitor. În cele din urmă, raza albă s-a reîntors pe iarbă, iar femeia a dispărut încă o dată, ducându-se în partea cealaltă a fortului.

Am continuat să merg așa mai bine de o oră. Mă forțam să înaintez, oprindu-mă când paznicul trecea pe-acolo, având grijă să nu scot vreun sunet. Când în cele din urmă am ajuns de cealaltă parte, am făcut un efort să mă ridic pe iarba noroioasă. Șosetele cu care îmi înfășurasem palmele erau îmbibate de sânge, iar cămașa mea de noapte, rece și umedă, era lipită de trup. Așezată lângă monstruoasa clădire, mi-am scos-o și am stors apa din ea.

Această parte a fortului era ciudat de pustie, cu excepția podului lung de lemn care trecea peste iarbă, pregătit pentru

ceremonia de a doua zi. Spre deosebire de Școală, nu existau flori în jurul structurii de cărămidă. Ni se spusese că Absolventele erau prea ocupate ca să iasă din clădire, deoarece orarul lor era și mai riguros decât cel de la Școală, și orele care nu erau petrecute mâncând, dormind sau participând la cursuri erau folosite pentru perfecționarea în meserie. Elevele de clasa a douăsprezecea șopteau între ele, îngrijorate că dintr-odată nu aveau să se mai bucure de lumina soarelui, însă acest tip de dăruire mi se păruse întotdeauna impresionant.

Iarba înaltă îmi înconjura trupul, însă nu îndeajuns. Mi-am tras din nou pe cap cămașa de noapte udă și am fugit către colțul clădirii. *Avea* ferestre, cam la un metru și jumătate de la pământ, însă nu pe partea care dădea înspre Școală.

Speranța a început să mă cuprindă, o bună dispoziție care îmi făcea mai ușoară fiecare mișcare. Am găsit un robinet ruginit lângă zid, cu o găleată lângă el. Am întors găleata invers, folosind-o pe post de taburet, și m-am suit pe ea, pentru a vedea mai bine. Înăuntru se afla viitorul meu și, în timp ce întindeam mâna spre pervazul ferestrei, voiam ca el să fie cel pe care mi-l imaginasem, nu cel de care Arden fugea. Mă rugam să văd o încăpere plină de fete în paturile lor, cu perețiidecorați cu picturi în ulei ce înfățișau câini alergând pe câmpii. Mă rugam să văd mese de lucru acoperite de planuri pe hârtie ozalid și teancuri înalte de cărți pe fiecare noptieră. Mă rugam să nu mă înșel, că mâine voi absolvi, iar viitorul pe care mi-l imaginasem se va deschide în fața mea precum zorelele albastre în lumina soarelui.

M-am apucat bine cu mâinile de pervaz în timp ce m-am tras mai aproape. Mi-am lipit nasul de fereastră. Acolo, de

cealaltă parte a geamului, într-un pat îngust, se afla o fată, cu abdomenul acoperit de o bucată de tifon însângerată. Părul blond îi era încâlcit. Brațele îi erau legate cu niște curele de piele.

Lângă ea se afla o altă fată, cu pântecul uriaș, cu vinișoare mov vizibile pe pielea ei subțiată. Apoi, fata a deschis ochii de un verde-închis și m-a privit pentru un minut, după care și-a dat ochii peste cap. Era Sophia. Sophia, care își susținea acum trei ani discursul de șefă de promoție, cea care voia să devină doctoriță.

Mi-am acoperit gura pentru a-mi înăbuși un țipăt.

În paturile de campanie se aflau șiruri de fete, majoritatea cu pânțe proeminente sub așternuturile albe. Câteva aveau stomacul bandajat. Una avea niște cicatrice care șerpuiau pe șold, roz-închis și umflate. În capătul opus al încăperii, altă fată se zvârcolea de durere, încercând să-și elibereze încheieturile. Gura îi era larg deschisă, țipând ceva ce nu puteam auzi dincolo de geam.

Au apărut asistentele, intrând pe ușile care se aflau aliniate pe un perete în încăperea lungă, asemănătoare cu o hală de fabrică. Doctorița Hertz a intrat imediat după ele, ușor de recunoscut după părul ei cărunt și sârmos. Ea era cea care stabilea rețetele de vitamine pe care le luam în fiecare zi și cea care se întâlnea cu noi lunar pentru a ne verifica starea sănătății. Ea era cea care ne întindea pe masă și ne pipăia cu instrumente reci, fără să ne răspundă vreodată la întrebări, fără să ne privească vreodată în ochi.

Gâtul fetei se mișca dintr-o parte într-alta în timp ce doctorița s-a apropiat de ea și și-a pus mâna pe fruntea ei. Fata continua să țipe, și câteva fete care dormeau s-au trezit din

pricina zgomotului. Trăgeau de legăturile lor, urlau, un cor neputincios care de-abia se auzea. Apoi, cu o mișcare rapidă, doctorița a băgat un ac în brațul fetei, care a rămas complet nemișcată. Doctorița Hertz a ridicat seringă spre celelalte — o amenințare —, iar țipetele au încetat.

Nu m-am mai putut ține de pervaz și am căzut pe spate, iar găleata a alunecat de sub picioarele mele. M-am ghemuit pe pământul tare, de-abia respirând. Totul avea o noimă acum. Injecțiile pe care ni le făcea doctorița Hertz — cele care ne produceau greață și durere, și ne făceau irascibile. Directoarea mângâindu-mă pe cap când îmi luam vitaminele. Privirea goală pe care o avea Profesoara Agnes când îi vorbeam despre viitorul meu ca pictor muralist.

N-avea să fie nici o meserie, nici un oraș, nici un apartament cu pat uriaș și nici o fereastră ce ar fi dat spre stradă. Nici o masă la restaurante cu argintărie lustruită și fețe de masă albe și curate. N-avea să existe decât acea încăpere, mirosul scârbos de ploști vechi și pielea întinsă până ce crăpa. N-aveau să existe decât bebeluși scoși din pântecul meu, smulși din brațele mele și trimiși undeva, dincolo de aceste ziduri. Voi fi lăsată să urlu, să sângerez, singură, iar apoi cufundată într-un somn fără vise, indus de droguri.

M-am ridicat în picioare și am pornit spre mal. Noaptea era și mai întunecată, aerul și mai rece, iar lacul mult mai larg și mai adânc decât înainte. Și totuși, n-am privit înapoi. Trebuia să mă îndepărtez de acea clădire, de acea încăpere, de acele fete cu ochi lipsiți de viață.

Trebuia să fug.

3

CÂND AM AJUNS ÎNAPOI LA ȘCOALĂ, ERAM UDĂ LEOARCĂ, CU sângele curgându-mi de pe mâini. Nici măcar nu mă mai deranjasem să-mi înfășor șosetele în jurul palmelor când am traversat lacul înapoi, deoarece eram foarte concentrată să mă îndepărtez cât mai repede de clădirea aceea. Lăsasem spinii să-mi pătrundă în piele, înaintând cu privirea ațintită pe fereastra dormitorului meu, amorțită de durere.

În timp ce paznicul își făcea rondul în spatele dormitoarelor, am fugit către mal, cu cămașa de noapte îngreunată de apă. Câteva torțe erau încă aprinse, însă pajiștea era întunecată, iar eu auzeam bufnițele din copaci, asemenea unor majorete grozave, îndemnându-mă să înaintez. Înainte de noaptea aceea nu mai încălcasem niciodată vreo regulă. Mă aflam în bancă înainte să înceapă orele, cu cărțile deschise în fața mea. Învățam două ore în plus în fiecare seară. Îmi tăiam până și mâncarea după cum fusesem instruită, cu degetul arătător apăsând pe spatele cuțitului. Însă numai o regulă

conta acum. *Nu veți trece niciodată dincolo de zid*, spusese Profesoara Agnes la seminarul de „Pericolele reprezentate de băieți și bărbați”, când ne explicase violul. Ne privise cu ochii ei apoși și înroșiți până ce repetam, vocile noastre fiind un monoton convingător.

„Nu vom trece niciodată dincolo de zid.”

Însă cred că nici o bandă de bărbați sau nici un bârlog de lupi înfometați de dincolo de zid n-ar putea să fie mai rău decât soarta care ne aștepta în interiorul lui. În sălbăticie, exista posibilitatea de a alege — oricât de periculos sau de înspăimântător ar fi totul. Aș putea decide ce să mănânc, unde să mă duc. Soarele tot mi-ar încălzi pielea.

Poate că aș reuși să evaderez pe poartă, așa cum o făcuse Arden. Să aștept până dimineață, când ultimul transport de mâncare avea să sosească pentru petrecere. Pe vreo fereastră ar fi mai greu. Cea din bibliotecă era aproape de zid, dar era la cincisprezece metri de pământ și aș fi avut nevoie de o frânghie, un plan, vreo metodă pentru a putea coborî.

Înăuntru, m-am furișat spre scara îngustă și slab luminată, având grijă să nu fac nici un zgomot. Îmi era imposibil să le salvez pe toate. Însă trebuia să ajung în dormitor să o trezesc pe Pip. Poate încercam să o luăm și pe Ruby. N-am avea prea mult timp de explicații, însă am împacheta ceva haine și smochine și bomboane învelite în auriu, cele după care Pip era înnebunită. Aveam să plecăm în seara asta, pentru totdeauna. N-aveam să ne mai uităm înapoi.

Am alergat cu pași mari către al doilea etaj și de-a lungul coridorului, trecând de încăpere după încăpere, cu fete învelite bine în paturile lor. Prin deschizătura unei uși o vedeam

pe Violet ghemuită, zâmbind în somn, neștiind ce o aștepta ziua următoare. Mai aveam puțin până să ajung la dormitorul meu, când pe coridor a apărut o lumină sinistă.

— Cine-i acolo? a întrebat o voce aspră, scrâșnită.

M-am întors încet, simțind cum îmi îngheață sângele în vine. Profesoara Florence se afla la capătul coridorului, ținând în mână un felinar cu kerosen. Acesta arunca umbre negre și mișcătoare pe peretele din spatele ei.

— Eu doar...

Am tăcut. Apa lacului picura din tivul cămășii mele, formând o băltoacă în jurul picioarelor.

Profesoara Florence a venit spre mine, strâmbându-și fața cu pete de la soare într-o grimasă de nemulțumire.

— Ai trecut peste lac, a spus ea. Le-ai văzut pe Absolvente.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă la Sophia în patul ei de spital, cu ochii duși în fundul capului, marcați de cearcăne violete. La vânătăile de la încheieturile și gleznele ei, cauzate de încercările de a se elibera din curelele de piele. Tensiunea se aduna în mine, precum un cazan înainte să dea în clocot. Voiam să țip. Să le scol din pat pe toate fetele. Să o apuc pe această femeie fragilă de umeri și să-i strâng cu putere brațele până ce va înțelege durerea pe care am înțeles-o eu atunci, panica și confuzia. Trădarea.

Însă toți acești ani de cumințenie, cu mâinile împreunate în poală, ascultând și vorbind doar când mi se cerea, m-au făcut să am răbdare. Ce se întâmpla dacă țipam acum, în noaptea asta tăcută? Nu le puteam spune nimic celorlalte fete pentru a le putea convinge. Ele n-ar crede niciodată că mese-riile erau o minciună sfruntată. M-ar considera nebună. Eve,

fata care a cedat stresului absolvirii. Eve, nebuna care vorbea prostii despre Absolvente însărcinate. *Absolvente însărcinate!* Ar râde. M-ar trimite în acea clădire cu o zi mai devreme decât toate celelalte fete, cu forța, într-o tăcere absolută.

— Îmi cer scuze, am spus, eu doar...

Lacrimile au început să-mi picure din ochi. Profesoara Florence mi-a luat palma în mâinile ei, trecând cu degetele pe urmele zgârieturilor de unde țâșnise sângele, acum uscat.

— Nu te pot lăsa să părăsești fortul în halul ăsta.

Părul ei alb și aspru mi-a atins bărbia când s-a aplecat să-mi examineze pielea rănită.

— Știu, îmi cer scuze. Am să mă întorc în pat și...

— Nu, a spus ea pe un ton calm. Când și-a ridicat privirea spre mine, ochii îi erau umezi. Nu așa. A scos o batistă din buzunarul cămășii ei de noapte și a înfășurat-o în jurul mâinii mele. Te pot ajuta, dar va trebui să te curățăm. Repede. Dacă află Directoarea, ne încuie pe amândouă. Du-te și adună-ți lucrurile și ne întâlnim jos.

Aș fi îmbrățișat-o chiar atunci, dar m-a împins către ușa dormitorului meu. Mă îndreptam spre el, pregătită să le iau pe Pip și Ruby, când Profesoara m-a strigat cu vocea șoptită:

— Eve, ai să pleci singură — nu trebuie să mai deranjezi pe nimeni altcineva.

Am dat să protestez, dar ea era fermă.

— E singura cale, a spus ea pe un ton solemn, și în clipa următoare era deja la jumătatea coridorului, cu felinarul legănându-i-se în mână.

M-am mișcat prin încăpere pe întuneric, împachetând totul în singurul rucsac pe care l-am avut vreodată, fără să scot

vreun sunet. Pip era nemișcată în pat. *Ai să pleci singură*, îmi răsunau instrucțiunile Profesoarei în ureche. Însă îmi petrecusem întreaga viață făcând ceea ce mi se spusese, doar ca să fiu înșelată. Aș putea să o trezesc pe Pip și să o implor pe Profesoară să ne ajute pe amândouă. Dar dacă Pip nu mă credea? Dacă le trezea pe celelalte? Și dacă Profesoara spunea că nu ne putea ajuta pe amândouă, că noi două nu vom putea niciodată trece neobservate împreună? Atunci, totul s-ar termina pentru amândouă. Pentru totdeauna.

Pip s-a răscutit și a murmurat ceva în somn. Am luat perechea de pantaloni pe care o aveam pentru orele de sport și săculețul de mătase cu lucrurile mele preferate. Conținea o pasăre mică de plastic pe care o găsisem cu mulți ani în urmă când săpasem în noroi. Un ambalaj auriu de la prima acadea pe care mi-o dăduse Directoarea; brățara micuță de argint care-și pierduse strălucirea, pe care o păstram de când ajunsesem la Școală la vârsta de cinci ani; și, ultimul lucru, singura scrisoare pe care o aveam de la mama mea, hârtia îngălbenită care se rupea la fiecare cută.

Am tras fermoarul la rucsac, dorindu-mi să fi avut mai mult timp. Fața palidă a lui Pip era lipită de pernă, buzele vibrându-i din cauza respirației șuierătoare. Citisem odată, într-una dintre acele cărți din bibliotecă de dinaintea molimei, că dragostea stătea mărturie. Că era actul de a urmări viața cuiva, de a fi acolo și de a-i spune: *viața ta merită văzută*. Dacă asta era adevărat, atunci însemna că nu mai iubisem pe nimeni niciodată așa cum o iubeam pe Pip, și că nimeni nu mă iubise la fel de mult ca ea. Deoarece Pip a fost acolo când mi-am sucit încheietura exersând statul în mâini pe pajiște.

Ea a fost cea care m-a susținut după ce mi-am pierdut acul de păr preferat, cel albastru, care, mi s-a spus, îi aparținuse mamei mele. Și ea era cea care fredona cu mine la duș cântecele vechi pe care le descoperiserăm în arhivă. „*Let it be, let it be!*” Pip cânta, cu clăbucii de șampon curgându-i pe față, cu o voce care era mereu un pic falsă. „*Whisper words of wisdom, let it beeee.*”¹

M-am îndreptat către ușă, privind-o pentru ultima oară. Pip mă auzise plângând în prima zi la Școală și se așezase în pat lângă mine, lăsându-mă să-mi îngrop fața în umărul ei. Arătase cu mâna spre tavan și-mi spusese că, în rai, mamele noastre ne vegheau. Ele ne iubeau de acolo, din rai.

— Am să mă întorc după tine, am spus. Aproape că mă înecam din cauza cuvintelor. Am să mă întorc, am spus din nou.

Dacă n-aveam să plec atunci, n-aș mai fi putut s-o fac, așa că am fugit pe coridor, am coborât scările și m-am îndreptat către cabinetul doctoriței, unde am găsit-o pe Profesoară așteptându-mă cu un sac plin de mâncare.

Mi-a scos spinii din palmă cu un cleștișor. Apoi mi-a bandajat mâinile, privind tifonul în timp ce-l înfășura, strat peste strat. A trecut ceva timp până să vorbească.

— Totul a început cu medicii de fertilitate, a spus Profesoara. Regele credea că știința era cheia către repopularea rapidă și eficientă a pământului, fără toate complicațiile familiilor, căsătoriilor și iubirii. El a crezut că dacă vouă v-ar fi frică de bărbați, atunci ați putea procrea de bunăvoie, fără ei.

---

¹ „Let It Be”, cântec al formației The Beatles (n. tr.).

Și când primele Absolvente au intrat în clădirea aia, unele așa au făcut. Însă procesul poate fi extrem de riguros. Și există deseori complicații la nașterile multiple. În ultimii ani a devenit tot mai rău, și mă tem că situația se va înrăutăți și mai mult.

Am aruncat o privire spre sertarul unde Doctorița Hertz ținea dozele noastre săptămânale, cele care făceau să ne doară sânii și care le făceau pe fete să se chircească de durere din cauza crampelor. Tejgheaua era plină cu borcane cu vitamine, așezate în cutiile noastre de medicamente conform zilelor săptămânii. Le înghițeam dimineța, la prânz și seara, precum niște otrăvuri colorate și acoperite de zahăr.

— Deci ați știut dintotdeauna ... despre Absolvente? am întrebat.

Profesoara a tras cu ochiul prin jaluzele. Când s-a asigurat că paznicul trecuse, mi-a făcut semn să o urmez pe ușă, afară în întunericul nopții. Căinii sălbatici urlau în depărtare, un sunet care mi-a făcut inima să bată mai tare. Am mers de-a lungul zidului. Profesoara s-a întors, asigurându-se că eram suficient de departe de paznic ca să nu fim văzute. Când a vorbit din nou, vocea îi era mai scăzută ca înainte.

— Mai întâi a fost molima, a început ea, și apoi vaccinul care a înrăutățit lucrurile. Lumea era mistuită de moarte, Eve. Nu exista nici un ordin; oamenii erau confuzi. Speriați. Regele a preluat frâiele și atunci trebuia să alegi. Ori îl urmai, ori rămâneai de unul singur în haos.

Nu s-a uitat la mine în timp ce vorbea, însă i-am văzut lacrimile din ochi. M-am gândit la discursurile anuale, cum ne adunam împreună în sala de mese și ascultam la singura stație de radio pusă pe masă în fața Directoarei. Regele,

Marele Nostru Conducător, Singurul Bărbat ce Trebuia Respectat, ne vorbea din acele boxe vechi. Ne povestea ce progrese se mai făceau în Orașul de Nisip, ne povestea despre zgârie-norii care se construiau, despre zidul care putea să țină la distanță armatele, virușii și amenințările sălbăticiei. El spunea că Noua Americă începuse acolo, că nu exista decât o singură șansă să fie reconstruită. Ne spunea că eram în siguranță.

— Eu l-am urmat, Eve, a continuat Profesoara. Aveam deja cincizeci de ani. Familia mea murise. N-am avut de ales. Nu puteam supraviețui singură. Însă tu ai șansa pe care eu n-am avut-o.

Ajunseserăm la mărul care își întindea crengile în fața zidului. Pip și cu mine stătuserăm sub el de nenumărate ori înainte, mâncându-i fructele și hrănind verușele cu merele putrezite.

— Unde am să mă duc? am întrebat cu vocea tremurătoare.

— Dacă mergi drept înainte vreo trei kilometri, ai să dai de un drum.

Buzele ei subțiri se mișcau încet în timp ce vorbea, pielea îi era solzoasă și crăpată.

— Va fi periculos. Găsește marcajele cu 80 și ia-o spre vest, către asfințit. Ține-te aproape de drum, dar nu merge chiar pe el.

— Și apoi? am întrebat.

A băgat mâna în buzunarul cămășii ei de noapte și a scos o cheie, ținând-o precum o nestemată în mâinile ei zbârcite.

— Dacă continui să mergi, vei ajunge la ocean. De cealaltă parte a podului roșu se află o tabără. Se numește *Califia*. Dacă poți să ajungi acolo, o să fii în siguranță.

— Și Orașul de Nisip? am întrebat în timp ce ea mergea înainte, pipăind zidul.

Conversația era pe sfârșite, simțeam asta, iar mintea mi-era inundată de întrebări.

— Ce se întâmplă cu copiii care se nasc? Cine are grijă de ei? Și Absolventele — or să iasă vreodată de-acolo?

— Nou-născuții sunt duși în oraș. Absolventele... Își țin capul în jos, pipăind peretele. Ele sunt în serviciul Regelui. Vor ieși de acolo când și numai dacă Regele decide că a sosit vremea, când și dacă suficienți copii au fost procreați.

În spatele unor crengi se afla o gaură atât de mică încât de-abia era vizibilă, chiar și în lumina zilei. Profesoara Florence a băgat cheia și, la o răsucire, zidul de piatră a alunecat în spate, creând o ușă îngustă. Apoi a aruncat o privire în spate, spre cealaltă parte a fortului.

— Se presupune că e o ieșire de urgență în caz de incendiu, a explicat ea.

Pădurea se afla în fața mea, coastele de deal luminate doar de luna strălucitoare, perfectă. Asta era. De unde venisem, unde mă duceam. Trecutul și viitorul meu. Voiam să o întreb pe Profesoară mai multe, despre acest loc ciudat numit Calafia, despre pericolele de pe drum, însă tocmai atunci raza lanternei paznicului s-a ivit de după colțul clădirii cu dormitoare.

Profesoara Florence m-a împins înainte.

— Pleacă, acum! m-a îndemnat ea. Pleacă!

Și, pe cât de repede s-a deschis ușa, pe atât de repede s-a închis în urma mea, lăsându-mă singură în noaptea rece, lip-sită de stele.

PRIMUL LUCRU PE CARE L-AM VĂZUT CÂND AM DESCHIS ochii a fost cerul: o chestie albastră, nemărginită, care era cu mult mai mare decât îmi imaginasem eu vreodată. În toți cei doisprezece ani cât fusesem la Școală, văzusem doar întinderea dintre o parte a zidului și cealaltă. Acum mă aflam sub el, observându-i dungile purpurii și galbene care apăreau în acea umbrelă uriașă, vizibile acum în lumina zorilor.

Noaptea trecută fugisem foarte departe, cât de repede putusem, prea înspăimântată ca să mă opresc. Am mers pe sub poduri în ruină și prin râpe prăpăstioase, până ce am văzut minunatul marcaj 80 luminat de lună. Abia atunci am hotărât să mă odihnesc într-un șanț, picioarele mele fiind pur și simplu prea obosite pentru a mă duce mai departe. Turul pantalonilor mei era plin de pământ, iar gâtul îmi era uscat.

M-am cățărat pe o coamă dură și plată și am privit totul în lumina dimineții. Coasta era năpădită de buruieni, de iarbă înaltă și fantastic de verde, și de copaci care țâșneau în

unghiuri neobișnuite, care se răsuceau înăuntru și în afară și unul în jurul celui lalt. Nu puteam să nu râd, amintindu-mi de fotografiile pe care le văzusem, care înfățișau lumea înaintea de molimă. Erau imagini cu pajiști curate și îngrijite, și rânduri de case pe străzi pavate, cu tufișuri tăiate în pătrate perfecte. Asta nu semăna deloc cu ce văzusem eu.

În zare, o căprioară trecea în fugă printr-o benzinărie veche. Înainte de molimă, petrolul alimenta aproape orice. Dar fără oameni care să lucreze în rafinării, acestea se închiseseră. Acum, petrolul era folosit doar de către guvernul Regelui, incluzând o cantitate alocată fiecărei Școli. Căprioara se opri să se delecteze cu iarba care crescuse printre pompele ruginite. Stoluri mari de păsări își schimbau direcțiile în aer, cu aripile lor iridescente în lumina strălucitoare a dimineții. Am început să merg cu pași apăsați, simțind cimentul sub picioarele mele, plat și foarte tare. Drumul avea un strat de mușchi de aproape trei centimetri.

— Hei! a strigat o voce. E cineva pe-acolo?

M-am răsucit pe călcâie, căutând sursa, frica revenind în mine la auzul vocii de bărbat. Mi-am adus aminte de poveștile despre pădure și despre bandele renegate care-și făcuseră tabără acolo, locuind în copaci. Ochii mi-au căzut asupra unei colibe bătute de vânturi și ploi ce se afla la câțiva metri depărtare. Era acoperită de iederă, iar ușa închisă bine. M-am strecurat într-acolo, încercând să mă ascund.

Vocea a vorbit din nou:

— Tacă-ți fleanca!

Am înghețat. Nu ni se permitea să folosim astfel de cuvinte la Școală. Erau „nepotrivite” și nu le cunoșteam decât din cărți.

— Tacă-ți fleanca! a zbierat vocea din nou, de undeva de deasupra mea.

Mi-am ridicat privirea către cer. Acolo, un papagal mare, roșu, stătea cocoțat pe acoperișul cabanei și mă studia cu capul lăsat într-o parte.

— Țâr, țâr! Țâr, țâr! Cine-i acolo?

A ciugulit ceva de pe acoperiș.

Mai văzusem un papagal înainte, într-o carte de copii despre un pirat care fura comorile oamenilor. Pip și cu mine o citiserăm în arhive, trecându-ne degetele peste ilustrațiile pătate de apă.

Pip. Undeva, la kilometri depărtare, ea descoperea patul meu gol, așternuturile boțite și reci. Planuri noi pentru servarea de absolvire aveau să fie făcute în grabă. Ea și Ruby probabil se temeau că fusesem răpită, nefiind în stare să creadă că aş pleca vreodată de capul meu. Probabil că Amelia cea extrem de zeloasă, a doua elevă frunțașă după mine, avea să susțină discursul meu și să le conducă peste pod. Oare când își vor da seama de adevăr? Când vor pune piciorul pe malul celălalt? Când ușile se vor deschide larg, dezvăluind încăperea de ciment?

Am întins mâna spre pasăre, dar ea s-a ferit.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

Vocea mea aproape că m-a speriat.

Pasărea s-a uitat lung la mine, cu ochii ei negri ca mărgelile.

— Peter! Peter, unde ești? a spus ea, ținându-și de-a lungul acoperișului.

— Peter era stăpânul tău? am întrebat eu.

Papagalul și-a curățat penele cu gheara.

— De unde vii?

Mi-am închipuit că Peter pierise de mult odată cu moli-ma, sau își abandonase pasărea în haosul de după. Papagalul supraviețuise, totuși, mai bine de zece ani. Acest simplu fapt m-a umplut de speranță.

Voiam să-i pun păsării mai multe întrebări, dar tocmai atunci și-a luat zborul, până ce a rămas doar o pată roșie pe cerul albastru. Am urmărit calea pe care a urmat-o ea, privind-o cum dispare în depărtări. Apoi privirea mi-a căzut asupra siluetelor ce veneau pe drum, de-a lungul coastei și printre copaci. Chiar și de la șazeci de metri depărtare, le vedeam armele atârându-le la spate.

Pentru o clipă am rămas acolo, privind cu venerație aceste creaturi ciudate și necunoscute. Erau mult mai înalți și mai lați în umeri decât femeile. Până și mersul lor era diferit, mai greoi, de parcă era nevoie de un efort uriaș pentru a face câte-un pas. Cu toții purtau pantaloni și ghete, iar unii erau la bustul gol, dezvăluindu-și abdomenele tari de culoare cafenie.

Siluețele mergeau precum o haită, până ce unul dintre ei și-a ridicat arma și a îndreptat-o către căprioara care păștea pe lângă pompele de benzină. Cu o singură împușcătură, aceasta a căzut, durerea din picior fiind copleșitoare. Abia atunci a început să mă cuprindă panica. Mă aflam în mijlocul sălbăciei, la lumina zilei care scotea totul la iveală. La câteva zeci de metri depărtare se afla o bandă. Am început să bâjbâi în căutarea ușii cabanei, trăgând de iederă, până ce am găsit vechea încuietore ruginită.

Banda se apropia. Am apucat încuietoarea, trăgând-o și lovind-o cu palma, sperând că va ceda. *Te rog, deschide-te*, am implorat-o eu, *te rog*. Am aruncat din nou o privire pe după colțul cabanei și i-am văzut pe bărbați sub acoperișul benzinăriei. Stăteau adunați în jurul căprioarei. Unul a apucat animalul, jupuiindu-i blana așa cum o persoană decojește un fruct. Căprioara a lovit cu picioarele și s-a zbătut de durere. Era încă în viață.

Am tras de ușă, dorindu-mi deodată ca Directoarea să apară în viteză pe drumul desfundat, iar paznicii să mă tragă în Jeepul guvernului. Ne vom întoarce pe drumul pe care am venit, bărbații trăgând cu pușca după noi, până ce vor rămâne niște punctulețe negre la orizont. Până ce voi fi în siguranță.

Însă fantezia mi s-a evaporat, precum ceața alungată de soarele dimineții. Directoarea nu era protectoarea mea, iar Școala nu mai era un loc sigur.

Nicăieri nu mai era sigur.

Încuietoarea a cedat în cele din urmă, iar eu am intrat repede în cabana întunecată. Mi-am dat jos rucsacul și am închis ușa, înaintând pe un coridor îngust care dădea spre o încăpere mai mare. Pe ferestrele mânjite de noroi urcau vițe-de-vie, astfel încât era imposibil să zărești ceva prin ele. Am înaintat pipăind pereții și mi-am dat seama imediat că nu era o cabană, ci o casă lungă, tip vagon, care se întindea până în coasta dealului, pe jumătate îngropată în iarbă. Am continuat să merg, pipăind în continuare cu mâinile. Pereții erau aspri, zgrunțuroși, ca și când ar fi fost făcuți din piatră.

Vocile ciudate se apropiau.

— Haide, Raff, bagă pielea în sac și hai s-o tăiem din loc.

— Îndeas-o tu, pitic jegos ce ești, a ripostat un altul.

Vocile lor erau groase și răgușite. Nu vorbeau în aceeași engleză îngrijită pe care o învățaserăm la Școală.

Mersesem un an întreg la cursul de „Pericolele reprezentate de băieți și bărbați”, învățând toate felurile în care femeile erau vulnerabile față de sexul opus. Primul capitol a fost „Manipularea și frângerea inimii”. Am efectuat o lectură amănunțită a tragediei *Romeo și Julieta*, studiind cum Romeo a sedus-o pe Julieta și la final a condus-o către moarte. Profesoara Mildred a susținut o prelegere despre o relație pe care o avusese înaintea molimei și suișurile care se transformaseră atât de rapid în coborâșuri disperate și hrânite de furie. A plâns când ne-a relatat cum „iubirea” ei a părăsit-o după ce îl născuse pe primul lor copil, o fetiță care mai târziu a murit în timpul molimei. Pretextul lui a fost ceva numit „confuzie”. Pe durata parcurgerii capitolului „Sclavie casnică”, am văzut imagini cu reclame publicitare vechi înfățișând femei cu șorțuri la brâu. Însă lecția cu „Mentalitate de bandă” a fost cea mai înspăimântătoare dintre toate.

Profesoara Agnes ne-a arătat imagini secrete surprinse de camerele de securitate instalate pe zid. Erau neclare, însă se vedeau trei siluete — trei bărbați. L-au încolțit pe un altul, i-au furat proviziile, iar apoi l-au executat cu o armă automată. Săptămâni întregi m-am trezit în toiul nopții, transpirată toată. Continuam să văd acea explozie albă și trupul schilodit al bărbatului, căzut la pământ, cu picioarele contorsionate.

— Nu aveai nevoie de alta, ucigaș nenorocit ce ești! a zberlat altă voce.

Aerul era fierbinte și plin de mirosul de mușești și ceva mai aspru, ceva chimic. Mi-am ridicat bluza peste nas, încercând să-mi înăbuș respirația în timp ce bărbații treceau pe alături cu pași apăsați.

Erau aproape acum. Îi auzeam, fiecare pas sfârâmând crengi căzute, cu pocnituri și trosnituri dure. Cineva s-a oprit în afara cabanei. Respirația îi era greoaie și se îneca din cauza flegmei.

— Ce-i acolo oare? a strigat altul.

Vocea îi răzbătea de mai departe, de undeva de sus. Poate că era chiar pe drum.

Și-a dres vocea, iar pe mine m-a cuprins groaza. M-am prins cu mâinile de peretele de piatră, încercând să-mi mențin echilibrul în timp ce am închis ochi. *Plecați, vă rog, vă rog*, am gândit eu.

— Încuietorea a fost spartă! Voi luați-o înainte, eu am s-arunc o privire p-aci.

M-am dat înapoi cât de mult am putut, dorindu-mi ca pietrele reci să cedeze, să mă pot scufunda în ele, să dispar în spatele suprafeței lor cavernoase. Fuseseră multe lecții cu ceea ce se afla dincolo de zid. Profesoara Helene ne arătase fotografii cu femeia care avusese jumătate din față sfărtecătă de un câine turbat. Însă ele nu sugeraseră decât un singur lucru dacă aveam să ne aflăm în afară, în sălbăticie. Ele nu ne învățaseră tehnici de supraviețuire. Nu știam cum să fac un foc, nu știam să vânez, și n-aveam cum să mă lupt cu acest bărbat. *Întoarceți-vă*, spusese Profesoara pur și simplu. *Faceți orice e nevoie pentru a vă întoarce la Școală.*

Ușa s-a deschis larg. Eram pregătită ca el să se repeadă înainte, să mă târască, țipând, afară. Însă când lumina a inundat cabana lungă, deja nu-mi mai păsa de banda de pe drum sau de imaginile de la cursuri sau de intențiile bărbatului care se afla după colț, la câțiva metri depărtare. Deoarece lumina a dezvăluit faptul că pereții erau făcuți nu din pietre aspre, ci din sute de cranii, găvanele negre și goale ale ochilor privind spre mine. Mi-am acoperit gura pentru a-mi înăbuși țipătul.

— Doar o morgă, a strigat bărbatul.

Iar apoi ușa s-a închis după el, lăsându-mă singură în întuneric, doar cu scheletele. Am rămas acolo, tremurând, ore întregi, până ce am fost sigură că bărbatul plecaseră.

5

DUPĂ OPT ZILE, PICIOARELE MĂ DUREAU ÎNGROZITOR, IAR în gât simțeam arsuri. Mă mișcam încet, printr-un desiș dens aflat de cealaltă parte a drumului, dând la o parte crengile cu o cracă de copac pe care o foloseam ca baston. Îmi tot spuneam că voi ajunge la Calafia. Îmi tot spuneam că voi fi în siguranță curând, că atâta timp cât stăteam ascunsă printre buruieni înalte, bandele nu mă vor găsi. Însă sticla mea de apă se golise cu câteva zile în urmă. Oboseala mă copleșea. Într-o clipă transpiram, iar în cealaltă tremuram de frig.

O luasem înspre vest, așa cum mă îndrumase Profesoara Florence, către asfințit. Noaptea, când temperatura scădea, dormeam în dulapurile caselor abandonate sau în garaje, lângă caroseriile mașinilor vechi. Când găseam un loc care mi se părea sigur, mă așezam și stăteam puțin, mâncând din merele pe care Profesoara le împachetase pentru mine și gândindu-mă la Școală. Revedeam întruna acea noapte, întrebându-mă dacă ar fi putut să fie diferită — dacă aș fi putut-o salva

și pe Pip. Poate că ar fi trebuit să risc. Poate că ar fi trebuit să o trezesc. Poate că ar fi trebuit măcar să încerc. Pieptul mi s-a umplut de suspine când mi-am imaginat-o legată de unul dintre acele paturi, singură și înspăimântată, întrebându-se de ce o părăsisem.

N-a trecut mult timp până ce am rămas fără mâncare. Dulapurile caselor erau goale, prădate de către supraviețuitorii moliemei. Am încercat să culeg niște fructe de pădure, însă câțiva pumni de astfel de fructe nu erau de-ajuns pentru a-mi potoli foamea. Mi-am pierdut din putere, pașii au început să-mi încetinească, până ce a ajuns să-mi fie greu să merg mai mult de un kilometru fără să mă opresc pentru a mă odihni. Mă așezam la baza copacilor, între rădăcinile lor întortocheate, și priveam căprioarele cum pășteau în ierburile înalte.

Uneori, chiar înainte să apună soarele, îmi scoteam lucrurile din rucsac, pentru a mă uita la ele. Mă tot întorceam la brățară, care era atât de mică încât o puteam prinde în jurul a doar trei degete de la mână.

La fel ca toate fetele de la Școală, și eu eram orfană. Sosisem acolo când aveam cinci ani, după ce mama pierise în molimă. Nu-mi cunoscusem niciodată tatăl. Aceste obiecte erau singurele lucruri care aparțineau trecutului meu, cu excepția câtorva amintiri — senzații, de fapt — cu o mamă care îmi pieptăna buclele umede, sau mirosul parfumului ei când mă legăna în pat. Citisem odată despre persoane cu membre amputate, și despre cum aveau ei dureri acolo unde fuseseră cândva picioarele sau brațele lor. Erau numite membre-fantomă. Mereu crezusem că acesta era cel mai bun mod de a

descrie sentimentele în legătură cu mama mea. Acum, ea nu mai era decât un dor pentru ceva ce avusesem odată, dar pierdut acum.

Am continuat să merg, lăsându-mi greutatea din ce în ce mai mult pe baston. În depărtare, am văzut o mică piscină gonflabilă, de plastic, în care se adunase apă de ploaie, o oază turcoaz, luminoasă, înconjurată de buruieni. Am clipit de două ori, întrebându-mă dacă aveam halucinații din cauza căldurii. Am fugit către ea și am îngenuncheat, și buzele mele au atins apa rece. M-am întrebat în treacăt dacă era suficient de curată pentru a o bea, însă contactul apei cu gura mea uscată crea o senzație de bine, așa încât nu m-am oprit până ce stomacul nu a început să mă doară de plin ce era. Când m-am ridicat, am observat o reflexie pe suprafața apei. Acolo, la câțiva metri depărtare, se găsea o casă în care lumina era aprinsă.

Am pornit către lumina strălucitoare în timp ce soarele atingea ușor vârfurile copacilor. Habar n-aveam cine era acolo sau dacă mă putea ajuta, însă trebuia să aflu măcar.

În grădină, un loc de joacă din lemn aproape că se dărâmasese. Vițe-de-vie se încolăciseră în jurul lanțului ruginit al leagă-nului, trăgându-l înspre pământ. Trecând pe sub toboganul stricat, m-am apropiat de o fereastră întredeschisă și am privit înăuntru. Camera de zi era mică, cu o singură canapea prăpădită și cu câteva fotografii crăpate atârinate pe perete. Deasupra unui foc era aplecată o siluetă cu glugă pe cap, și gătea.

Fumul se ducea în sus, spre tavan, și de acolo se întindea peste tot, gâdilându-mi nările cu promisiunea unei cine cu carne. Silueta ciugulea dintr-un picior de iepure, mușcând cu

poftă din os. Gura mi s-a umplut de salivă doar imaginându-mi cât de delicios era.

Mai văzusem un Pribeag înainte, trecând pe lângă zid, în secțiunea vizibilă de la fereastra din colț a bibliotecii. Pribegii nu făceau parte din bande, și nici din regimul Regelui, ci erau străini care locuiau în sălbăticie. Ni se spusese că Pribegii erau periculoși, însă acesta avea constituția unei femei, ceea ce mi-a domolit frica.

— Hei! am strigat de la fereastră. Am nevoie de ajutor. Vă rog!

Silueta s-a ridicat cu viteză de pe podea și s-a lipit cu spațele de perete, ținând un cuțit în sus.

— Arată-te! a spus.

Gluga îi era atât de largă încât îi ascundea fața, însă buzele ei frumoase, unsuroase de la carne, se vedeau clar în lumina focului.

— E în regulă, vă rog, am spus, ridicând mâinile în fața mea.

Am împins fereastra, iar balamalele ruginite s-au rupt, cât pe ce să trântescă fereastra pe jos în încăpere și s-o spargă. Am intrat, ținându-mi mâinile la vedere.

— Am rămas fără mâncare.

Ținea cuțitul îndreptat în direcția mea. Purta un costum verde-închis asemănător celor ale lucrătorilor guvernului, iar hanoracul ei negru cu glugă era mult prea mare. Nu-i puteam vedea ochii.

Apoi, când mi-am lăsat mâinile în jos pe lângă corp, am văzut rucsacul deschis, iar în el se afla uniformă Școlii. Blazonul Noii Americi strălucea roșu și albastru. M-am dat

înapoi, uitându-mă la ghetetele ei negre, la corpul ei înalt și la alunița de deasupra buzei.

— *Arden?*

Și-a dat jos gluga. Părul ei negru, tuns scurt, era plin de pământ, pielea albă îi era arsă de soare, iar puntea nasului îi era cojită pe alocuri.

Mi-am aruncat brațele în jurul ei, ținându-mă strâns de ea, ca și când ea era singurul lucru care mă oprea să cad. Am respirat profund, fără să-mi pese că amândouă miroseam a haine îmbibate de transpirație.

Arden era acolo. În viață. Cu mine.

— Ce naiba crezi că faci? a întrebat ea, împingându-mă deoparte. Cum ai ajuns aici?

Fața îi era furioasă și apoi mi-am amintit, deodată, că ea mă ura.

M-am așezat pe podeaua încăperii, uimită.

— Am evadat. Aveai dreptate — și eu le-am văzut. Fetele? În încăperea de ciment?

Arden se învârtea în fața focului, ținând strâns cuțitul în mână.

— Am urmat semnul pe care scrie optzeci... Mi-am curmat spusele, dându-mi seama că și ea probabil că făcuse așa. Califa nu poate fi la o distanță mai mare de o săptămână, o să găsim podul roșu curând...

Arden își lovea piciorul cu lama cuțitului în timp ce mergea.

— Nu poți să stai aici cu mine. Nu te pot lăsa, îmi pare rău, dar va trebui să...

— Nu.

Nu mă gândeam decât la șobolanii uriași care trecuseră peste picioarele mele noaptea trecută, la încercarea mea nefericită de a vâna iepuri.

— Nu poți, Arden. N-ai să mă alungi.

Arden a trecut cuțitul de-a lungul șemineului de cărămidă, iar acesta a scos un sunet scârțâit, care mi-a stârnit fiori pe șira spinării.

— Ăsta nu e un joc, Eve. Asta nu e o minivacanță pe care o ai de la școală. A arătat înspre fereastră. Acolo se află bărbai și câini și tot soiul de animale sălbatice, și toți vor să ne omoare. Tu n-ai să poți ține pasul. Eu ... eu nu pot să risc. Ne va fi mai bine pe cont propriu.

M-am așezat pe mâinile mele tremurânde, cu palmele afundându-se în carpetă mucegăită, dezmeticită brusc de cruzimea lui Arden. Eu nici dacă aș găsi o elevă de clasa a doua în junglă, iar piciorul i-ar fi rupt în două, n-aș lăsa-o acolo — n-aș putea. Ar fi fost o condamnare sigură la moarte.

— Știu că nu e un joc. De-asta ar trebui să rămânem împreună.

Eu aveam nevoie de Arden, însă nu puteam găsi un motiv pentru care *ea* să aibă nevoie de *mine*. Mi-am răscolit gândurile, încercând să fac apel la acea parte rece, darwiniană, din ea.

— Te pot ajuta!

Arden s-a așezat pe canapeaua veche, cu salteaua ruptă în câteva locuri din cauza arcurilor ruginite și răsucite.

— Și asta cum?

A scos un cărăbuș mort din vârfurile încâlcite ale părului ei și l-a aruncat în foc. A pocnit zgometos.

— Sunt inteligentă. Te pot ajuta cu hărțile și busolele. Și îți va fi de ajutor să ai o persoană în plus, să stea de șase.

Arden a respirat profund.

— Nu avem hărți și busole, Eve. Iar tu ești inteligentă când vine vorba de *cărți*, m-a corectat ea, ridicând un deget. Asta nu înseamnă nimic pe-aici. Poți să pescuiești? Poți să vânezi? Ai omori pe cineva care ar vrea să mă omoare?

Am înghițit cu greu, știind răspunsul: *nu*. Desigur că nu. Eu nu omorâsem în viața mea nici măcar un melc. Îi spusese Profesoarei despre fetele care turnau sare pe ei doar pentru a-i privi cum se zvârcolesc. Însă voiam să-i dovedesc lui Arden că fiecare an petrecut în bibliotecă, când ea jucase afară acel joc cu inele aruncate pe băț, avea valoare.

— Directoarea mi-a oferit Medalia Realizărilor...

Arden și-a dat capul pe spate și a râs.

— Ești *atât* de amuzantă. Însă eu m-am descurcat de mine singură. În schimb, tu...

Am privit în jos, văzându-mă prin ochii ei. Îmi sfâșiasem puloverul Școlii într-o creangă de copac. Palmele îmi erau pline de sânge închegat, iar brațele îmi erau goale, cu toate că era o noapte rece de primăvară. Mă simțeam slăbită — mai slăbită decât fusesem vreodată la Școală, fără mâncare și fără apă și fără vreun mijloc de subzistență pe care să-l aștept cu nerăbdare. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Nu înțelegi... tu ai părinți, ai un loc unde să te duci. Tu nu știi cum e să fii singură.

Mi-am lăsat fața în mâini și am început să plâng. Nu voiam să putrezesc, singură, în pădure. Nu voiam să sufăr de foame sau să fiu capturată de către un bărbat. Nu voiam să *mor*.

A trecut mai bine de un minut până ce am observat că Arden se ridicase de pe canapea și pusese o altă bucată de carne de iepure pe foc.

— Hai, nu mai fi copil, a spus ea, întinzându-mi bățul cu carne pe el.

Am devorat-o, lăsând sucul din ea să-mi curgă pe mâini și pe bărbie, uitând pentru prima dată de manierele mele.

— Nu mai pot irosi timp. Părinții mei probabil că au auzit deja că am fugit de la Școală... s-ar putea să mă caute, a spus Arden când am terminat în cele din urmă de mâncat.

Am simțit dorința de a-mi da ochii peste cap, însă m-am oprit. Chiar și-acum, rătăcită în sălbăticie, Arden se lăuda cu părinții ei. Curând, îmi va povesti despre casa cu patru etaje în care locuiseră împreună, cum dormise ea într-un pat uriaș, chiar și când era copil. Cât de greu i-a fost să-și ia rămas-bun de la toate acele lucruri, chiar dacă numai pentru câțiva ani. Îi lipseau servitoarele, cinele pe care le lua în vase de porțelan, părinții care o duceau la teatru, lăsând-o să-și sprijine bărbia pe balustrada balconului pentru a privi mai bine scena.

— Poți să rămâi în noaptea asta. Apoi mai vedem, a spus Arden, aruncându-mi o pătură gri, zdrențăroasă.

Mi-am pus pătura pe umeri în timp ce focul scădea, transformându-se în cenușă ce ardea mocnit.

— Mulțumesc.

— Pentru nimic.

Arden s-a întors la grămada de cuverturi, care erau aranjate pe canapea, înconjurând-o precum un uriaș cuib de păsări.

— Am găsit-o pe un schelet, cu câțiva kilometri în urmă.

A chicotit înăbușit.

Am aruncat-o de pe umeri și mi-am sprijinit capul în colț. Nu-mi păsa că dinții îmi clănțăneau de frig, așa cum se întâmplase în fiecare noapte.

În lumina semilunii, vedeam pozele de pe perete. O familie tânără era așezată în fața casei. Zâmbeau, fiecare petrecându-și brațele în jurul celuilalt, neștiind nimic despre viitorul care îi aștepta, așa cum nici eu nu știam nimic despre ce-mi rezerva al meu.

6

A DOUA ZI, DUPĂ-AMIAZĂ, AM URMAT-O PE ARDEN PRINTR-un câmp de floarea-soarelui, dându-i la o parte din fața mea pe monștrii uriași cu ochi negri. De-abia dacă ne vorbiserăm, în afară de momentul când ne-am pus de acord asupra micului dejun cu iepure fript, și am luat asta drept un semn bun. Mă așteptam, oarecum, să mă trezesc fără mâncare, fără pături și fără Arden. Însă ea nu mă abandonase, iar eu mă întrebam dacă tăcerea ei însemna că urma să rămânem împreună. Eu așa speram, măcar pentru binele stomacului meu.

Am explorat strada buruienoasă a unei vecinătăți abandonate. Acoperișurile caselor erau prăbușite, iar câteva coșuri de baschet erau aliniate pe cărare, cârceii de viță transformându-le în niște exponate înflorite și bogate. Am trecut de epavele mașinilor vechi, cu parbrizele sparte și portierele ruginite. Două coșciuge putrezite se aflau pe o alee năpădită de buruieni: unul pentru un adult și unul pentru un copil.

În ultimele zile de viață ale mamei mele, eu mă jucam pe-afară, singură. Mă dăduse afară din dormitorul ei, de teamă

să nu-mi dea și mie boala ei. Îmi puneam păpușa pe gardul de piatră din curtea din spatele casei și o îngrijeam cu poțiuni făcute din amestec de frunze și noroi. „Ai să te simți mai bine curând”, îi spuneam eu în timp ce ascultam țipetele mamei mele prin fereastra deschisă. „Medicul e pe drum”, îi șopteam eu. „El te va salva. Doar că acum e foarte ocupat.”

— Ești morbidă, nu-i așa? a spus Arden.

M-a tras de braț. Mă oprisem lângă cutiile din lemn, cu privirea ațintită asupra celei mai mici.

— Scuze.

Am continuat să merg, încercând să-mi alung starea de melancolie. Mă simțeam și mai rău, cumva mai singură, știind că Arden nu înțelegea. Am cules câteva flori sălbatice, adunându-le într-un buchet colorat.

— Am decis că putem călători împreună către Califia, a spus Arden, lovind cu piciorul prin iarba înaltă. Însă după asta, vei fi pe cont propriu. Eu am să mă odihnesc acolo, dar apoi va trebui să continui să merg, ca să găsesc o modalitate de a ajunge în Oraș, la părinții mei.

— Chiar? am întrebat eu, tristețea mea transformându-se ușor în ușurare. Ah, Arden, eu...

Arden s-a răsucit pe călcăie, mijindu-și ochii în lumina soarelui.

— Nu întrece măsura! Încă mă pot răzgândi...

Am mers în tăcere o perioadă. Gândurile mi se întorceau înapoi la Școală și la noaptea în care plecasem. La zvonurile conform cărora Arden fusese văzută înotând de-a lungul lacului. Acum nu mai păreau atât de neverosimile, după ce mâncasem carnea pe care ea o vânase, o jupuisese și o gătise.

— E adevărat că știi să înoți? am întrebat în cele din urmă.

— De unde ai auzit asta?

Arden și-a scos hanoracul negru cu glugă, dezvăluindu-și brațele albe. Umerii îi erau plini de pistriui.

— Te-a văzut cineva.

Nu i-am spus că mie îmi luase o oră să trec lacul, agățându-mă de acele crengi spinoase.

Arden a zâmbit, ca și cum își amintea de ceva amuzant.

— Am învățat singură. Asta nu ți-ar trece niciodată prin cap, nu-i așa, domnișoară Șefă de promoție?

Am ignorat-o.

— Nu te-ai temut că te-ar fi putut prinde? am întrebat eu.

În fața noastră, un iepure gri țopăia pe drum.

— De obicei, paznicii nu ies după ora douăsprezece, numai dacă nu cumva se află într-o misiune specială. În cele mai multe nopți, fortul este destul de liniștit.

Arden s-a furișat către iepure, ținând cuțitul întins în fața ei. A rămas nemișcat când ea s-a apropiat.

Nu-mi puteam scoate din cap imaginea cu ea înotând. Nu mai văzusem pe nimeni înainte făcând asta. Se aventurase în apă și dăduse din mâini? Se ținuse de ceva? Vreo creangă de copac, vreo frânghie?

— Dar nu ți-a fost teamă c-ai putea să te îneci?

Când mi-a auzit vocea, iepurele a tulit-o înspre rămășițele năpădite de buruieni ale unei curți.

— Bună treabă, Eve, a pufnit Arden, punându-și înapoi la curea cuțitul. Mi-ar plăcea să avem o conversație intimă, zău, dar trebuie să vânez pentru cina noastră.

A luat-o înspre case, nederanjându-se să se uite înapoi.

— Am să-mi gădesc singură cina! am strigat după ea. Ne vedem înapoi la cabană?

Nu a răspuns. Am luat-o pe cărare, ieșind din cartier și întorcându-mă către un grup de magazine vechi. Un restaurant vechi era acoperit de ierburi înalte, un M¹ uriaș, galben, abia ițindu-se printre cârceii de viță și mușchi. La capătul străzii se afla o clădire masivă. Fațada ei era încă solidă, însă câteva litere căzuseră de pe firmă. Acum scria: WAL MA T. De-a lungul ferestrelor crăpate din față erau scrise cu vopsea-spray cuvintele: ZONĂ ÎN CARANTINĂ. INTRAȚI PE PROPRIA RĂSPUNDERE.

Când a apărut camionul printre baricade pentru a-i evacua pe toți copiii sănătoși rămași în viață, mama i-a implorat să mă ia și pe mine. Eu m-am agățat de cutia poștală, strângând cu putere stâlpul de lemn, disperată să rămân. Era în van. Ea a apărut în pragul ușii când m-au băgat în camion, cu sângele curgându-i din nas. Ochii îi erau adânciți în orbite, având culoarea prunelor putrezite. Sternul îi era proeminent, de parcă ar fi fost un colier de sacrificiu. A rămas acolo și mi-a făcut cu mâna. Apoi mi-a trimis o bezea.

Acum, mergând prin orașul abandonat, am încercat să nu mă uit la uriașele cruci de lemn din parcare sau la grămezile de oase de sub ele, acoperite de mușchi. Însă peste tot pe unde priveam existau semnele morții. Pe partea cealaltă a străzii, ferestrele unui magazin părăsit, numit Northern California Real Estate, erau acoperite de scânduri. Într-un

---

¹ M-ul de la lanțul de fast-food McDonald's (n. tr.).

loc numit Suzy's Nails erau stivuie coșciuge. Mă uitam fascinată la X-ul roșu pictat pe laterala unui container când ceva s-a mișcat în fața mea. Un pui de urs a traversat cărarea și s-a uitat la mine. Apoi și-a întors atenția către o conservă ruginită, pe care a încercat s-o deschidă cu labele.

M-am gândit imediat la *Winnie the Pooh*, cartea arhivată pe care Profesoara Florence ne-o citea când eram copii, despre un urs și prietenul său bun, Christopher Robin. Ne avertizase că cei mai mulți urși nu erau atât de prietenoși, însă acest pui părea prea mic pentru a fi periculos. M-am întrebat dacă râvnea la niște miere, sau dacă asta era pur și simplu o ficțiune ciudată.

Am întins mâna, cu grijă să nu-l sperii. Ursul mi-a mirosit brațul cu nasul său umed. L-am mângâiat pe blana maro și moale, bucurându-mă de felul în care mă zgăria ușor pe piele.

— Da, ești exact ca Winnie, am spus.

S-a îndreptat către marginea cărării pentru a adulmeca alte conserve vechi. Mă întrebam dacă Arden avea să mă lase să-l aduc în casă. Poate că îl puteam ține acolo o vreme. Nu mai avusesem niciodată un animal de companie.

Am întins din nou mâna spre el, însă mi-am retras-o când am auzit un mârâit asurzitor. O ursoaică uriașă ședea pe labele dindărăt pe marginea drumului. Era mai înaltă decât mine.

Puiul s-a dus spre ea, iar ea a deschis din nou botul, arătându-și colții. M-am îndreptat de spate, cu părul de la ceafă zbârlit de frică. Măinile au început să-mi tremure. Ursoaica a făcut câțiva pași în față, cu capul în jos, iar brațele mele subțiri s-au ridicat într-un blocaj patetic. Eram pregătită pentru atacul ei, când ceva a lovit-o în față.

O piatră. Când ursoaica a mârâit din nou, o altă piatră a lovit-o în cap, iar ea a căzut, șezutul ei masiv făcând cunoștință cu drumul. M-am întors. Un băiat murdar, plin de noroi, călare pe o iapă neagră, ținea o praștie în mână. Pielea îi era bronzată, având o nuanță de maro roșiatic, iar pieptul muscular îi era pătat de noroi.

— Ai face mai bine să te sui, a spus el, băgându-și praștia în buzunarul din spatele pantalonilor. Asta nu s-a terminat.

M-am uitat din nou înspre ursoaică, care clătina din cap, momentan perplexă. Nu știam ce era mai rău: să fiu omorâtă de către o brută de animal, sau să fiu luată de un Neanderthalian sălbatic pe spatele unui cal. Băiatul a întins mâna. Avea negru sub unghii.

— Haide! m-a îndemnat el.

M-am apucat de mâna lui, iar el m-a ridicat pe spatele gol al iepei. Băiatul mirosea a transpirație și fum.

Cu un singur „diii!” am pornit pe drumul plin de mușchi. M-am ținut cu o mână de pieptul lui muscular și m-am întors să mă uit la ursoaică. Se ridicase, alergând după noi, cu trupul ei maro, masiv, respirând greoi din cauza efortului.

Băiatul a ridicat frâiele de piele crăpată, mânând calul departe de drum și spre copacii deși din pădure. Ursoaica era atât de aproape, încât mai avea puțin și o apuca pe iapă de coadă.

— Mai repede! Trebuie să mergi mai repede! am strigat eu.

Calul a luat-o la galop, însă ursoaica continua să fie aproape, fără să dea semne de oboseală. Îmi simțeam picioarele, îmbibate de transpirație, alunecând. M-am agățat de băiat, înfigându-mi unghiile în pielea lui. El s-a aplecat înainte, iar

vântul ne biciuia fețele. Ursoaica a clănțănit din nou din maxilarul ei înspăimântător.

Am privit peste umărul băiatului și am văzut o râpă în față. Era lată cam de un metru și jumătate, și arăta ca un canal vechi pentru ape uzate, adânc de aproape cinci metri.

— Ai grijă! am strigat eu, însă băiatul nu m-a băgat în seamă, mergând chiar mai repede decât înainte.

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să conduc? a strigat el peste umăr.

În spatele nostru, ursoaica fugea cu toată viteza, ochii ei de culoare închisă fiind pironiți asupra dosului iepei.

— Nu face asta, am spus încet când ne-am apropiat în viteză de defileu.

Dacă nu reușeam, ursoaica cu siguranță avea să ne sfâșie de vii. Aveam să fim prinși în fundul canalului, fără să avem vreun loc unde să ne putem ascunde.

— Te rog, nu face asta!

Însă calul deja se ridica, cu picioarele din față întinzându-se către cealaltă parte a pantei.

Stomacul meu s-a ridicat și a căzut. Pentru o clipă, eram fără de greutate, iar apoi am simțit impactul copitelor pe pământ. Am privit către câmpul de gălbenele din jurul nostru. Reușisem să trecem peste.

M-am întors pentru ultima oară, de teamă ca nu cumva ursoaica să fie pe urmele noastre, însă ea alunecase peste margine. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost urletul ei fioros când a alunecat pe panta cu pietriș și a aterizat, puternic, în abisul noroios al râpei.

A TRECUT CEVA TIMP PÂNĂ CA UNUL DINTRE NOI SĂ ROSTEască vreun cuvânt. Acum, în afara pericolului, m-am dat mai în spate pe cal, încercând să mă îndepărtez pe cât posibil de băiat. Era un soi ciudat de bărbat, pe jumătate sălbatic. Nu genul sofisticat care umplea paginile romanului *Marele Gatsby*. Dar nici nu părea de genul bărbaților violenți pe care îi întâlnisem în prima mea zi în sălbăticie. El cel puțin mă salvase. Puteam doar să sper că nu o făcuse într-un scop infam.

Era îmbrăcat cu niște pantaloni pătați, rupți la genunchi, iar părul său, lung până la umeri, era împletit în dreaduri. Spre deosebire de membrii bandei, el nu avea nici o armă, ceea ce nu mă liniștea prea mult, căci era la fel de lat în umeri și de musculos ca ei. Nu știam ce gânduri perverse avea în legătură cu mine, o fată pe care o găsisese singură în pădure. Mi-am tras tricoul, care era lipit de sâni.

— Orice-ai plănuî, să știi că n-o să-ți meargă, am spus eu, îndreptându-mă de spate pentru a părea mai mare decât eram.

M-am uitat la cei trei iepuri morți care atârnav de gâtul iepei, cu labelle prinse cu o sfoară.

Băiatul s-a uitat din nou la mine și a zâmbit. În pofda igienei lui care lăsa de dorit, dinții îi erau drepti și albi.

— Și ce anume plănuiesc eu? Zău, mi-ar plăcea să știu.

Acum mergeam la trap pe o șosea, cu parapetele metalice abia vizibile printre vițele-de-vie. În depărtare se zărea un pod pe jumătate năruit.

— Vrei să întreții raporturi sexuale cu mine, am spus pe un ton firesh.

Băiatul a râs — un râs puternic, răgușit — lovind ceafa calului cu mâna.

— Vreau să întrețin raporturi sexuale cu tine? a repetat el, de parcă n-ar fi auzit bine prima dată.

— Așa e, am spus mai tare. Și îți spun de pe-acum că asta n-o să se întâmple. Nici măcar dacă ...

Încercam să găsesc metafora potrivită.

— ...aș fi ultimul bărbat de pe pământ?

Privi spre peisajul vast și pustiu, apoi îmi aruncă un rânjet năstrușnic. Ochii lui aveau culoarea strugurilor verzi.

— Exact.

Am încuviințat din cap. Eram fericită că putea măcar să vorbească și să înțeleagă engleza îngrijită. Nu prea aveam probleme să comunic cu el, așa cum îmi închipuisem.

— Asta-i bine, atunci, a spus băiatul. Pentru că, oricum, nu doresc să întrețin raporturi sexuale cu tine. Nu ești genul meu.

Atunci am râs și eu, până ce mi-am dat seama că nu glumea. Privea fix în față în timp ce mâna iapa afară de pe șosea

și pe o stradă acoperită de mușchi, făcând-o să ocolească găurile din drumul pavat.

— Cum adică „nu sunt genul tău”? am întrebat eu.

Molima omorâse mult mai multe femei decât bărbați. Fiind una dintre puținele femei din Noua Americă, în special o femeie educată, civilizată, am crezut întotdeauna că eram genul tuturor bărbaților.

Băiatul mi-a aruncat o privire scurtă și a ridicat din umeri.

— Eh, a murmurat el.

Eh? Eram inteligentă, munceam din greu. Mi s-a spus că eram frumoasă. Eu eram Eve, șefa de promoție de la Școală. Și tot ce putea el să spună era „*eh*”?

Umerii i s-au mișcat puțin. M-am uitat la fața lui și mi-am dat seama, pentru prima oară de-a lungul călătoriei noastre, că mă necăjea. Făcea o glumă.

— Te crezi amuzant, nu-i așa? l-am întrebat eu, întorcându-mă ca să nu-mi vadă obrajii care mi se înroșiseră dintr-odată.

A tras de frâie, mânănd iapa pe pod și către asfințit. Pe măsură ce soarele apunea, cerul căpăta nuanța de albastru-movuliu a vânățăilor. Nori cenușii se adunau, însoțiți de bubuitul îndepărtat al tunetului.

— Ei bine, ai face mai bine să mă duci înapoi de unde m-ai luat. Priete... prietenul meu foarte solid mă așteaptă acolo. E foarte înspăimântător și... un ucigaș nenorocit, am adăugat, repetând fraza pe care o auzisem folosită de către membrii bandei.

Băiatul continua să chicotească.

— Te duc înapoi.

— Da, știam, am spus eu, privind prin jur.

Nu eram prea sigură pe unde ne aflam. Încă nu ajunseseam la WAL MA T. Drumul nu se zărea nicăieri. Doi stâlpi îngălbeniți se ridicau în stânga noastră, marcând un vechi teren de fotbal care acum era plin de tulpini de porumb.

— Există ceva ce nu știi? a întrebat băiatul, pe față ițindu-i-se un alt zâmbet.

Mi-am întors privirea, prefăcându-mă că nu observ grogița care i se forma în obrazul drept, sau felul în care îi străluceau ochii, de parcă erau luminați din interior. Profesoara Agnes numise asta cândva „Iluzia Legăturii”. Oare chiar asta era?

Un timp am rămas amândoi tăcuți, ascultând bubuiturile din cer, până ce am ajuns în locul unde o văzusem ultima oară pe Arden. Am recunoscut cauciucul uzat atârnat de copac, crăpat pe alocuri. O pisică sălbatică băntuia pe stradă, cu burta atârându-i.

Băiatul a scrutat o grădină năpădită de buruieni și a arătat cu degetul către o siluetă micuță, ascunsă în spatele unor frunze.

— Presupun că ăla e prietenul tău „foarte solid”?

Arden a ieșit încet din ascunzătoare. Genunchii pantalonilor ei erau uzi și plini de noroi, ca și când se târăse pe pământ.

Am sărit de pe iapă, așteptându-mă să mă ia la întrebări, însă era prea ocupată să-l analizeze pe băiat pentru a-și da seama de prezența mea. Am tăcut cu toții pentru o clipă, singurul lucru care se auzea fiind respirația furnăită a iepei. Arden ținea mâna pe cuțit.

Băiatul a clătinat din cap.

— Și tu ești paranoică? Lasă-mă să ghicesc, voi două ați evadat de la Școală?

A descălecat cu o mișcare rapidă. Cerul a bubuit din nou, iar el a mângâiat ceafa iepei, încercând s-o liniștească.

— Șșșș, Lila, a șoptit el.

— Ce știi despre Școală? a întrebat Arden.

— Mai multe decât ai crede. Eu sunt Caleb, a spus el, întinzând mâna către Arden.

Ea s-a oprit, uitându-se la noroiul de sub unghii și de pe articulațiile degetelor lui. Apoi, încet, și-a relaxat umerii și și-a luat mâna de pe cuțit. Eu mă uitam când la unul, când la altul.

Încet, o cucerea.

— Arden, am șuiert eu, dorindu-mi ca ea să nu-l atingă.

Privirea ei s-a oprit asupra unui tatuaj de pe partea din față a umărului său: un cerc cu blazonul Noii Americi înăuntrul lui.

— Haideți să pregătim cina.

Știam că această prezență masculină neașteptată era la fel de surprinzătoare pentru ea pe cât era și pentru mine, însă nu mai puteam sta acolo lângă el, la câțiva centimetri distanță. Expuse. Am pornit pe drum, făcându-i semn lui Arden să mă urmeze. Însă ea nu s-a mișcat.

— N-am prins nimic, a spus ea, îndepărtându-se în cele din urmă de Caleb.

S-a uitat la cei trei iepuri care atârnavă la gâtul iepei. Apoi și-a deschis sacul prins de mijloc, arătându-mi că e gol.

Se apropiau norii de furtună. Un tunet a zguduit aerul. Am dat cu piciorul într-o piatră, regretând că nu mă gândisem să

iau conservele alea ruginite de la puiul de urs. Ne aștepta o altă noapte rece, ploioasă, fără nimic de mâncare.

Caleb s-a suit înapoi pe iapa lui.

— Există o grămadă de mâncare în tabăra mea, dacă doriți să vă alăturați.

Am râs auzind sugestia, însă Arden s-a uitat de la mine la Caleb, apoi la iepuri.

— Nu ..., am murmurat eu.

Am apucat-o de braț, încercând s-o trag de acolo. Picioarele îi erau plantate ferm în pământ.

— Ce fel de mâncare? a întrebat ea.

— De toate. Porc mistreț, iepure, fructe de pădure. Acum câteva zile am omorât o căprioară. A arătat către orizontul cenușiu, întinzând degetele către un loc nevăzut. E la mai puțin de o oră de călărit.

Eu mă tot dădeam în spate, pas cu pas. Însă capul lui Arden era lăsat într-o parte, iar degetele ei se jucau cu un nod din părul negru scurt. S-a încordat când a simțit strânsoarea mea.

— De unde știm că putem avea încredere în tine? a întrebat ea.

Caleb a ridicat din umeri.

— N-aveți de unde să știți. Însă n-aveți nici un cal, nimic de mâncare, iar furtuna se apropie. Ați putea încerca.

Arden s-a uitat în sus, spre cerul cenușiu, apoi spre sacul gol prins de mijlocul ei. După câteva clipe, s-a smuls din strânsoarea mea. A ocolit iapa și s-a urcat în spatele lui Caleb.

— Am să-ți accept oferta, a spus ea, așezându-se mai bine.

Eu am clătinat din cap, refuzând să mă mișc.

— Nici gând. Nu mergem la „tabăra” ta.

Am făcut semnul ghilimelelor cu degetele. În mod sigur era o capcană.

— Treaba ta. Însă eu n-aș vrea să fiu singur pe-aici dacă aș fi în locul tău. În special pe vremea asta.

Caleb a arătat cu degetul înspre norii de furtună, care se mișcau mai repede, întinzându-se, pregătiți să reverse apă peste pădure, apoi a întors iapa și au pornit la drum. Arden mi-a făcut cu mâna, fără să se deranjeze să-și întoarcă capul.

M-am uitat înapoi spre câmpul pe care venisem. Floarea-soarelui era înclinată într-o parte, împinsă de puterea vântului. Nu eram sigură în care direcție se afla casa, sau cât de departe era. Nu știam cum să-mi fac singură focul, nu știam cum să vânez, și nici măcar nu aveam un cuțit.

Am strâns din pumni, vârându-mi unghiile în palmă.

— Așteptați! am strigat eu, alergând după iapă. Așteptați-mă!

ERA CEA MAI ÎNTUNECATĂ NOAPTE PE CARE O VĂZUSEM vreodată, luminată doar de licăririle fulgerelor de pe cer. Călătoream de două ore. Eu mă țineam de Arden, fericită pentru spațiul în plus dintre mine și Caleb. În timp ce ne croiam calea pe un drum noroios, am rămas tăcută, trecând în revistă toate metodele prin care am putea muri de mâna lui Caleb, sau să fim manipulate pentru a face lucruri pe care n-ar trebui să la facem. Printre toate minciunile pe care Profesoarele ni le spusese, trebuie să fi existat și ceva adevărat. După ce văzusem cum banda jupuisese acel animal pe viu, știam că bărbații erau într-adevăr pe cât de violenți și de cruzi ni se spusese. M-am gândit la nevinovata Anna Karenina, și cum a fost ea prigonită de către Alexei, soțul ei, iar apoi sedusă de către Vronski, amantul ei. Profesoara Agnes ne citise cu voce tare scena sinuciderii, clătînând din cap dezamăgită. „Dacă ar fi știut ea ce știți voi”, spusese ea. „Dacă...”

Nu aveam să fiu păcălită. De îndată ce vom ajunge la tabăra lui Caleb, vom mânca, iar apoi vom aștepta ca furtuna să

treacă. Nu voi dormi. Nu, voi fi trează și în alertă, cu spatele lipit de perete. Apoi, dimineată, când cerul va reveni la albastrul lui impecabil, vom pleca. Eu și cu Arden. Singure.

— Așadar, cum de știi despre Școală? a întrebat Arden.

Ea nu spusese prea multe, îl întrebase doar pe Caleb despre drumul pe care o luase.

Mi-am ridicat obrazul de pe spatele lui Arden, deodată interesată de conversația lor.

— Știu mai multe despre Școală decât mi-ar plăcea. Caleb stătea cu ochii ațintiți pe drumul din față. Și eu sunt orfan.

— Atunci înseamnă că sunt școli și pentru băieți, insistă Arden. Știam eu. Unde?

— Cam la o sută șaizeci de kilometri spre nord. Însă nu sunt Școli, ci mai degrabă lagăre de muncă. Știu de lucrurile pe care le-ați văzut la Școală, știu cât de cumplite sunt, fetele care sunt folosite pentru reproducere. Dar pot să vă spun că...

Caleb s-a oprit pentru o clipă. Vorbea încet și detașat, de parcă știa de ani de zile aceste secrete.

— Pot să vă spun că și băieții au suferit, poate chiar mai rău.

Nu m-am putut abține să nu pufnesc batjocoritor. Cele care sufereau din cauza bărbaților erau întotdeauna femeile. Bărbații erau cei care începuseră războaiele. Bărbații poluaseră aerul și marea cu fum și petrol, ruinaseră economia și umpluseră până la refuz închisorile. Însă Arden s-a întors și m-a pișcat de coapsă atât de tare încât am țipat.

— Va trebui s-o scuzi, a spus ea. A fost șefa de promoție a Școlii.

Caleb a dat din cap aprobator, de parcă asta explica vreun adevăr mai profund despre mine. Apoi s-a aplecat în față, făcând iapa să prindă viteză. Am galopat pe o rampă lungă, vârful dealului fiind la o distanță de aproape un kilometru. Copacii își întindeau crengile pe deasupra terenului ierbos, creând umbre amenințătoare. Ploaia cădea și mai puternic acum. Simțeam picăturile pe piele ca pe niște pietricele.

— O, nu!

Caleb a oprit iapa în noroi. I-am urmărit privirea. Acolo, la doar o sută de metri în fața noastră, se afla un Jeep de al guvernului. Chiar și prin ploaie puteam să deslușesc cele două lumini roșii de poziție.

Caleb a încercat să întoarcă iapa, însă era prea târziu. O rază de lumină a străpuns întunericul, iluminându-ne chipurile.

— Opriți-vă! La ordinul Regelui Noii Americi! a zbierat o voce într-un megafon.

— Pornește, l-a îndemnat Arden. Acum!

Caleb a întors iapa și am pornit pe drumul pe care venisem. Nu puteam să nu mă uit în spate. Jeepul întorcea și el, improșcând noroi de-o parte și de alta cu roțile din spate. A început să meargă către noi, luminându-ne spatele cu farurile.

— Opriți-vă, în numele Regelui! Sau vom folosi forța!

— Nu, mi-am șoptit eu, strângând-o bine pe Arden de spatele alunecos. Nu, asta nu se poate întâmpla.

Poate că de vină era ploaia torențială, sau noroiul, sau greutatea celei de-a treia persoane, însă iapa era mai înceată decât înainte. Jeepul câștiga teren.

— Nu putem rămâne pe drumul ăsta, a spus Caleb. Or să ne prindă. A arătat către marginea unei păduri dese și iapa a luat-o la goană într-acolo. Țineți-vă bine! a strigat Caleb.

Disperată, m-am agățat cu putere de Arden. Iapa a sărit peste marginea drumului și, în câteva secunde, ne aflam în pădurea deasă. Crengile groase ale copacilor îmi biciuiau brațele și spatele.

— Lăsați capul jos! a strigat Caleb.

Luminile Jeepului dispăruseră în spatele nostru. Vehiculul se opri pe drum.

— Nu mai e mult până acolo, ne-a asigurat Caleb, în timp ce trupurile noastre săltau din cauza terenului desfundat.

Nu știam ce însemna „acolo”, însă speram să ajungem cât mai curând.

Iapa mergea șerpuit printre copaci și în cele din urmă se opri în fața unui râu de aproape zece metri lățime. Caleb a sărit jos, ajutându-ne pe mine și pe Arden să coborâm. I-a dat o iepei o palmă pe crupă, iar ea a plecat. Pentru o clipă, pădurea părea liniștită.

Am aruncat o privire în spatele nostru. Farurile Jeepului luminau noaptea cețoasă. Bărbații au trântit portierele mașinii.

— Pe aici! a strigat unul din ei.

— De ce te cauți? am întrebat eu.

Caleb ne-a împins în spatele unui bolovan de pe malul râului, iar noi ne-am ghemuit acolo.

— Nu mă caută pe mine, a spus el.

M-am uitat la el, confuză.

— Pe tine te caută.

A scos o bucată de hârtie din buzunarul de la spate, iar Arden i-a smuls-o din mâini. Acolo, privind înspre noi, se afla o fotografie alb-negru a unei fete cu păr lung și închis la culoare, și cu o gură în formă de inimă, cu buze pline. EVE, scria în ziar. 1,70 METRI, OCHI ALBAȘTRI ȘI PĂR ȘATEN. SĂ FIE CAPTURATĂ ȘI PREDATĂ, ÎN VIAȚĂ, REGELUI. DACĂ O ZĂRIȚI, ALERTAȚI AVANPOSTUL NORD-VESTIC. Arden a ținut-o în mâna ei până ce o picătură uriașă de ploaie a căzut, improșcând numele meu.

Caleb a aruncat o privire peste bolovan, acolo unde se afla Jeepul.

— Am găsit-o azi-dimineață pe drum.

Am luat bucata de ziar din mâinile lui Arden și m-am uitat la poza mea. Era cea pentru absolvire — singura poză care își se făcea vreodată la Școală. Luna trecută venise o femeie de la guvern și ne aliniase pe toate treizeci afară, pozându-ne una câte una. În fotografie mă aflu în fața lacului, clădirea fără ferestre fiind vizibilă în fundal.

— Dar de ce mă caută pe mine? Și Arden a evadat.

Caleb a privit în jos, cu fața pe jumătate ascunsă de părul lui șaten încâlcit.

— Ce? a întrebat Arden. Ce e?

El și-a șters obraji uzi de ploaie.

— Am auzit niște chestii care veneau din Orașul de Nisip — la început am crezut că sunt doar zvonuri.

Încet, privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Regele vrea un moștenitor.

Arden a clătinat din cap. Continua să se uite lung la poză.

— O, nu ..., a murmurat ea.

— Ce? Ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu, simțind cum mă cuprinde panica.

Arden s-a uitat din nou înspre drum, unde câteva raze de lanternă alunecau peste copaci.

— „Eve s-a dovedit a fi una dintre cele mai bune și mai strălucite eleve pe care le-am avut la Școală. Atât de frumoasă, atât de inteligentă, atât de ascultătoare.”

Cuvintele Directoarei Burns, rostite de Arden, păreau diferite. Ba chiar sinistre.

— Asta primești pentru Medalia Realizărilor, Eve. În definitiv, tu nici nu aveai să te duci în clădirea aia. Tu aparții Regelui.

Am simțit cum mă cuprinde greața.

— Cum adică... *aparțin*?

— Tu trebuia să-i naști copii, Eve.

Arden pur și simplu râdea.

Pozele Regelui se aflau pe coridoarele Școlii. Era mult mai bătrân, cu păr cărunt pe la tâmpile și cu buze uscate și subțiri. Fruntea îi era brăzdată de riduri. Mi-am adus aminte de ceea ce spusese Maxine în legătură cu o presupusă vizită a Regelui în ziua absolvirii. Deodată părea posibil ca el să fi sosit într-adevăr... pentru mine.

— Bineînțeles că tu erai aia. Ești specimenul perfect. Toată educația și toate laudele Profesoarelor..., a continuat Arden, apăsându-și tâmpilele cu degetele.

Am mototolit afișul din mâinile mele. Respiram cu greu, și mă dureau plămânii. Nu voiam să nasc copii nimănui — și mai ales nu pe ai Regelui. Însă se părea că decizia fusese deja luată pentru mine.

Caleb s-a mutat mai aproape de marginea bolovanului, cu ochii pironiți asupra oamenilor Regelui. Aceștia își croiau drum prin pădure, umplând aerul cu sunetul ghetelor lor călcând pe frunze.

— Nu suntem în siguranță aici, a spus el, privind în spate, către râu. Haideți — acum!

A țâșnit spre mal și a intrat în apa curgătoare, în vreme ce ploaia îi lovea spatele gol. Arden l-a urmat îndeaproape. Mie mi-a luat o clipă până să-mi dau seama: el voia ca noi să traversăm râul înot.

M-am ghemuit la pământ, înghețată, pe mal, în timp ce Arden se scufunda cu ușurință în apă. În spatele meu, lanternele scrutau pădurea deasă. Vocile trupelor creșteau în intensitate.

— Haide! a șuierat Caleb.

S-a oprit, cu apa ajungându-i până la piept, dându-se la o parte pentru ca Arden să treacă mai departe. Ea a continuat să înoate, ridicându-se pentru a mai lua câte-o gură de aer.

Caleb a venit în fugă înapoi pe mal.

— Repede, m-a îndemnat el, luându-mă de braț.

Apele râului erau înspumate. Arden înota în aval, dusă de curent.

— Nu știu să înot, am spus, îndepărtându-mi părul umed de pe obraji.

M-am încruntat când am văzut-o pe Arden forțându-se să urce pe malul celălalt. Se ridicase, cu rucsacul și hainele ude leoarcă, însă nevătămată.

— Nu știu cum s-o fac, am spus cu vocea tremurată.

În spatele nostru, trupele Regelui se apropiau, razele lanternelor lor ajungeau deja la apă.

— Pleacă, i-am spus eu cu un fir de voce. Acum nu-mi mai puteam reține hohotele de plâns, cuprinsă fiind de sentimentul înfrângerii. L-am împins pe Caleb. Du-te!

Însă el nu s-a mișcat. S-a uitat la umbrele din pădure, apoi la mine, și pe urmă m-a luat de mână.

— E-n regulă, Eve, a spus.

M-am oprit din plâns, surprinsă de căldura pielii lui lipită de a mea. Era atât de aproape încât îi simțeam fiecare respirație calmă. Ochii lui verzi erau strălucitori, iluminați de raza lanternei apărută pe neașteptate.

— N-o să te părăsesc.

9

CALEB M-A TRAS ÎN JOS SPRE MAL, ȚINÂNDU-MĂ STRÂNS de mână. Am alergat peste pietre și crengi rupte. Îi auzeam pe bărbații din spatele nostru, croindu-și calea prin pădurea deasă.

— Se duc spre țärm! a zbierat unul.

Caleb continua să se miște, părând să simtă fiecare creștură în pietrele alunecoase, fiecare bucată de mușchi sau de trunchi putrezit. I-am urmărit picioarele, atentă să calc în urmele făcute de el.

Am cotit, iar lumina lanternelor a dispărut. Abia puteam să zăresc prin ploaie o formă în fața noastră, răsturnată pe mal. Arăta ca un uriaș gândac de bucătărie mort. Caleb a fugit înspre el. Nu mai văzusem un elicopter decât o singură dată, în paginile unei cărți arhivate, însă am recunoscut elicele îndoite și carlinga care arăta ca o păstaie.

— Repede — intră!

A lovit cu pumnul în rămășițele spulberate ale unui geam.

M-am aplecat și am intrat în carapacea ruginită, iar întunericul m-a cuprins pe de-a întregul. Caleb s-a suit repede după mine, aterizând cu zgomot pe podea.

— Vin după noi, a șoptit el în timp ce m-a tras către locurile din față.

Ploaia lovea cu putere parbrizul spart, umplând cabina cu o răpăială continuă.

— Trebuie să ne ascundem, am spus eu.

Am început să băjbâi cu mâna prin interiorul mucegăit al elicopterului. Am simțit un obiect suspendat în arcuri, jumătate cât mine — scaunul pasagerului probabil că se desprinsese la impactul accidentului. Ne-am târât sub el, zgomotul ploii înăbușindu-ne respirația.

În întuneric, sub scaunul putrezit, m-am ghemuit lângă Caleb, conștientă de locurile unde trupul meu îl atingea pe al său. Umărul meu era lipit de umărul lui, laterala piciorului lipită de al lui. Aproximarea era îngrijorătoare, însă nu îndrăzneam să mă îndepărtez.

Vocile trupelor se auzeau din ce în ce mai tare în timp ce se apropiau de mal. Raza de lumină a unei lanterne s-a așezat asupra elicopterului, și geamul spart a sclipit. Caleb, de-abia vizibil în strălucirea razei de lumină, și-a dus degetele la buze.

— Au fugit înapoi prin pădure. Am să-i caut pe țărm și apoi ne întâlnim pe drum, a spus un bărbat ce se afla prin apropiere.

Lanterna lui a coborât pe elicopter, strălucind mai întâi asupra unei grămezi de frunze. Razele au trecut peste peretele tăiat și peste scheletul pilotului, încă prins cu centura în

scaun. În cele din urmă s-a poziționat asupra pantofului meu drept, singura parte din mine neascunsă.

Pleacă, am gândit eu, dorindu-mi ca raza lanternei să dispară de pe piciorul meu. *Nu e nimic*. Am închis ochii și am auzit o altă voce, îndepărtată, strigând ceva. Părea a fi o întrebare.

— Nu, a replicat bărbatul după câteva clipe.

Lumina lanternei a dispărut de pe piciorul meu.

— Nimic.

Am auzit pași dincolo de parbriz, iar apoi s-a lăsat tăcerea în pădure. Am rămas acolo, ghemuiți sub scaunul distrus, până ce ploaia a încetat.

— Ar putea fi ceva de mâncare pe-aici, a spus Caleb într-un sfârșit. Și-a întins picioarele, apoi a îndepărtat scaunul de pe noi. Ajută-mă s-arunc o privire.

Am început să pipăi în jur prin întuneric, atentă să păstrez distanță între mine și scheletul pilotului. După ceva timp, am găsit ceea ce părea a fi o frânghie și o cutie mare de tablă.

— Asta? am întrebat, dându-i-o lui Caleb.

El a scotocit prin cutie. S-a auzit un zgomot ciudat și apoi a apărut o lumină.

— Da, a spus el, zâmbindu-mi. Un felinar. Vezi? A apucat mânerul de o parte și l-a rotit, și lumina a crescut în intensitate.

În timp ce golea pe podea conținutul cutiei, sortând conservele și pungile argintii, eu i-am cercetat chipul. Râul îi spălase mare parte din murdăria de pe piele, iar acum era strălucitoare și netedă, cu doar câțiva pistrui pe nas. Ochii mei se tot îndreptau către trăsăturile sale puternice, ascuțite,

cu oase proeminente sub piele. Știam că trebuia să-mi fie frică de el, însă acum eram pur și simplu fascinată. Care era acel cuvânt pe care Profesoara îl folosite pentru a-și descrie soțul? Cel despre care glumisem eu cu Pip la Școală? Caleb, chiar și cu unghiile lui negre și cu părul încâlcit, părea aproape... *frumos*.

Mi-a întins o pungă argintie.

— De ce zâmbești? a întrebat el, ridicând dintr-o sprâncenă.

— De nimic, am spus repede.

Am dus punga la buze și am sorbit apa caldă.

— Ți place să fii urmărită de trupe înarmate? Și-a trecut mâinile peste pielea bronzată, ștergându-și apa de ploaie de pe brațe, umeri și piept. Asta e ideea ta de distracție?

— Las-o baltă.

Caleb a deschis o conservă care conținea un terci maro.

— Sau..., a început el, lingând capacul. Îmi zâmbeai *mie*?

— În mod sigur nu.

L-am privit cum și-a dus conserva la gură și i-a golit conținutul cu limba. A mestecat zgomotos, cu gura deschisă. Imediat, licărul de frumusețe a dispărut.

M-am întors.

— Revoltător, am bombănit eu.

— Nu ți se pare apetisant? Atunci, poți să iei tu mazărea deshidratată.

Mi-a aruncat o altă pungă. Am mâncat în tăcere boabele uscate, însă el a continuat să se uite la mine.

— Deci tu și Arden... — și-a înclinat capul într-o parte — ...prietene? Sau nu prea?

Mi-am aruncat o altă boabă de mazăre în gură și am ținut-o acolo, așteptând să se înmoaie. Îmi aminteam cu exactitate momentul în care hotărâsem că Arden era atât de diferită de mine încât nu puteam fi prietene. Ne întreceam la fugă în curte. Eram în anul al șaselea de când ne aflam la Școală, iar lui Pip îi venise ciclul în acea dimineață. Nu știa dacă să-și pună tampoanele pe care i le dăduse Doctorița Hertz, însă eu și cu Ruby o convinsesem să vină să alerge, chiar dacă ea nu voia s-o facă. În timp ce stătea lângă lac, așteptându-și rândul, Arden i-a tras în jos pantalonii.

Înainte de acel moment, îi oferisem lui Arden o mulțime de șanse. După ce se bătuse cu Maxine în baie, spărgându-i buza, jurasem că fusese un accident. O apăraseram în fața celorlalte fete când zbierase la Profesoara Florence, spunându-i că nu era mama ei — că ea deja avea una, în viață, dincolo de zidurile fortului, și că nu avea nevoie de o alta. Îi strecurasem până și niște fructe de pădure în camera de pedepse. Însă ceea ce îi făcuse lui Pip pusese capac. „Pariez că ești mândră de tine”, urlasem eu când Pip a rupt-o la fugă către dormitoare, cu ochii umflați și înroșiți. „Pentru o clipă din viața ta, cineva a fost mai jalnic decât tine.” După acel incident, lămurisem pe toată lumea ce părere proastă aveam despre ea, cât de lamentabilă mi se păruse întotdeauna a fi. Curând, nimeni n-a mai băgat-o în seamă. Nici măcar pentru a-i asculta poveștile despre conacul ei, sau despre părinții care lucrau în Oraș.

Am înghițit, mâncarea fără gust fiind în sfârșit îndeajuns de moale ca să poată aluneca pe gât.

— Nu ... n-aș putea spune că suntem prietene.

Caleb s-a așezat pe scaunul pasagerului, scărpinându-se la ceafă.

— Atunci de-asta a înotat fără să se uite în urmă. Nu dă doi ba...

— Nu, am spus răstit. Lui Arden nu-i pasă decât de ea însăși. Așa a fost dintotdeauna.

Caleb s-a uitat lung la mine, surprins. Apoi a pus înapoi în cutie conservele goale. Și-a scos capul pe geamul spart și a aruncat o privire în jur.

— Ei bine, ar trebui să rămânem aici în noaptea asta. S-ar putea să mai plouă, iar trupele nu se vor întoarce în zonă până nu se luminează de ziuă. Poate că Arden o să apară mâine.

— N-o s-o facă, am mormăit foarte încet.

Abia putusem înainte s-o conving pe Arden să rămână cu mine. Acum, știind că eram urmărită, probabil că alerga prin pădure, disperată să se îndepărteze cât mai mult de mine.

Am scos păturile argintii, subțiri, din cutie și le-am întins în colțurile opuse ale cabinei umede.

— Peste doar câteva ore vom porni din nou, a adăugat Caleb. Să nu-ți fie teamă.

— Nu mi-e, l-am asigurat eu.

Lumina felinarului a început să scadă, apoi s-a dus de tot.

— Bine, a spus el.

Însă după ce a adormit, m-am gândit din nou la Orașul de Nisip și la bărbatul care mă aștepta acolo. Regele fusese mereu o prezență încurajatoare pentru noi, un simbol al puterii și protecției. Dar portretul lui de la Școală părea amenințător acum, cu obrajii lui supti și cu ochii ca niște mărgele, ce păreau să mă urmărească mereu. De ce mă alesese pe mine, mai

tânăra decât el cu treizeci de ani, pentru a procrea? De ce eu, dintre toate fetele de la Școală? Profesoarele vorbiseră despre el ca fiind excepția — singurul bărbat în care se putea avea încredere. Însă asta era doar o altă minciună.

Știam că Regele va fi în permanență pe urmele mele. Știam că nu se va opri. Nu după poveștile care mi-au fost spuse în legătură cu angajamentul lui ferm pentru Noua Americă. Directoarea Burns și-a dus mâna la inimă când a vorbit despre felul în care el salvase oamenii de nesiguranță după molimă. El a spus că nu aveam timp pentru dezbateri, că trebuia să ne mișcăm înainte în mod neconținut, fără să ne oprim. „O singură șansă”, repetase Directoarea Burns, cu ochii plini de lacrimi patriotice. „Nu avem decât o singură șansă pentru a reconstrui.”

Hainele încă mi-erău ude. Am stors tivul bluzei și al pantalonilor, încet, cu grijă, lăsând apa să picure pe jos. Când eram mică, Ruby a fugit odată după mine pe coridoare, pretinzând a fi un monstru cu gheare ascuțite și dinți care scrâșneau. Am țipat, ascunzându-mă pe după coșuri de gunoi și izbind uși în încercarea de a scăpa. Am implorat-o să se oprească, strigând speriată peste umăr, însă ea considera că nu-i decât o glumă, chiar foarte amuzantă. Când m-a prins, abia mai respiram. Jocul părea atât de real. N-am uitat niciodată groaza de a fi urmărită.

Mi-am tras pătura subțire până la bărbie și am închis ochii, tânjind după confortul vechiului meu pat, după așternuturile curate, mereu așezate frumos și invitându-mă să mă culc. Îmi doream să simt mirosul familiar al unei cine cu carne de vânat sau locurile de la fereastra din arhiva bibliotecii, unde eu,

Pip și Ruby ne așezam, ascultând caseta interzisă cu Madonna care era ascunsă după *Arta americană: o istorie culturală*. Am simțit în mână vechiul magnetofon ce funcționa cu baterii, căștile cu burete pe urechi în timp ce încercam să-mi amintesc acele versuri, despre bărbatul de pe insulă. Mă gândeam la Pip cum se legăna într-o parte și-n alta, într-un dans secret, când am auzit un zgomot afară.

M-am tras mai în colț. Caleb încă mai dormea, și pe fața lui se vedea oboseala. L-am auzit din nou — zgomotul de crengi de copac călcate în picioare.

— Caleb? am șoptit.

Nu s-a trezit.

Mi-am închis ochii când zgomotul s-a apropiat și mi-am tras pătura pe față, încremenită de frică. Foșnet. Rămurele călcate. Pași care mergeau apăsător, improșcând noroi. Când mi-am ridicat pătura de pe față, respirația mi s-a oprit. Nu mă puteam mișca. O siluetă se afla în afara elicopterului, la doar câțiva centimetri depărtare, cu conturul luminat de lună.

Se uita fix spre mine.

PĂTURA MI-A CĂZUT DE PE FAȚĂ. N-AM ÎNDRĂZNIT SĂ ÎNTIND mâna să o ridic, n-am îndrăznit să mă mișc, de teamă să nu fiu văzută. În cealaltă parte a carlingii, Caleb s-a întors, mișcând uriașa cochilie metalică. Silueta a mai făcut un pas în față și a pus o mână pe cadrul ușii rupte. M-am crispat, simțind deja ce avea să urmeze: arma pe care avea să și-o scoată de la centură, cătușele care aveau să-mi prindă încheieturile.

— Eve? a șoptit în cele din urmă o voce familiară.

Am aruncat o privire spre geamul spart. Hainele lui Arden erau ude learcă, iar părul negru îi era lipit de cap. În lumina pală, îi vedeam fața încordată de neliniște.

— Ești acolo? Ești bine?

— Da, eu sunt. Am ieșit în lumina lunii. Sunt bine.

S-a urcat în elicopter, cu ghetetele afundându-se în frunze. Și-a mutat privirea de la mine la trupul ghemuit al lui Caleb, de parcă asta răspunsese în sfârșit întrebării pe care o avea în minte. Apoi s-a așezat pe un scaun.

— Te-ai întors...

Am manevrat lanterna de plastic, uitându-mă lung la Arden. Tremura de frig, apa curgea de pe ea de parcă ieșise din nou din râu. I-am întins pătura mea.

Arden a căutat prin cutie, rupând ambalajul unui pachet cu mâncare uscată.

— Ei bine, a ridicat ea din umeri, *trebuie* să mănânc.

Ciugulea dintr-un morcov deshidratat, deja ignorându-mă.

M-am aplecat când am vorbit:

— Ți-ai făcut... *griji* pentru mine?

Arden s-a oprit din mâncat. S-a uitat peste umăr la Caleb.

— Nu, a spus ea repede. Doar că nu știam dacă ești în siguranță cu el.

Voiam să-i spun că dacă era îngrijorată pentru siguranța mea, atunci, practic, răspunsul era *da*, ea chiar *era*, își făcuse griji pentru mine, însă m-am abținut. În timp ce priveam hainele ude ale lui Arden, mă întrebam dacă nu cumva o judecasem greșit. Dacă nu cumva era mai mult decât fata care insistase în toți acei ani că mai degrabă ar mânca singură decât să-și petreacă timpul cu celelalte fete.

A aruncat pe jos pungile goale argintii și a râgâit ușor.

— Presupun că-ți vrei înapoi pătura? a întrebat ea, întinzându-mi-o.

A rămas pentru o clipă între noi, o perdea argintie.

Am scuturat din cap.

— Păstrează-o.

Lumina lanternei a scăzut, bateria se descărcase. Fața palidă a lui Arden a fost ultimul lucru pe care l-am văzut când lumina a murit, iar eu am adormit.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, CALEB LOVEA IARBA ÎNALTĂ din fața noastră, făcând o cărare cu un băț. Așteptasem ca iapa lui să se întoarcă la mal, însă când soarele a răsărit, a trebuit să plecăm.

— E cam la o zi de mers de-aici, a spus el. Cu puțin noroc, o să ajungem la tabără înainte de căderea nopții.

Mergeam pe o stradă acoperită de mușchi. Soarele se eliberase din norii galben-rozalii, iar acum cerul era scăldat în alb.

— Nu putem rămâne prea mult în tabără, am spus eu, începând să discut din nou cu Arden. Putem lua provizii, dar va trebui să pornim spre Califia.

Încă mă mai gândeam la întâlnirea cu trupele Regelui. Chiar și în aceste ore timpurii ale dimineții, fără vreun Jeep la orizont, mă uitam peste umăr o dată la câțiva metri. Tresăream la strigătele răgușite ale păsărilor de deasupra capului.

Arden a pocnit o muscă ce îi dădea târcoale.

— Nu trebuie să-mi spui, a bombănit ea, apoi a tușit — un sunet umed, vâscos ca flegma. Cărarea asta devine mai ușor de străbătut pe undeva? a întrebat ea, îndepărtând din față o creangă cu spini.

— Ar trebui să dăm curând peste un cartier. Caleb s-a aplecat pe sub o cracă joasă. Aveți grijă.

S-a uitat din nou la cer, așa cum făcuse toată ziua.

Înainte să pornim la drum, eu și cu Arden așteptasem în timp ce el s-a jucat cu bețele în pământ, măsurându-le umbrele în timp ce minutele treceau. Apoi a știut încotro să

pornim, de parcă ar fi comunicat cu pământul într-o limbă ciudată pe care noi nu o înțelegeam.

— Te uiți la el ca la un ceas, am spus acum, arătând înspre soare.

— El e ceasul meu. Și busolă, și calendar. Și-a dus degetul la bărbie pentru a mima surprinderea. Se pare că există, totuși, niște lucruri pe care nu le știi...

Am aruncat o privire în spatele meu, către Arden. Ea își curăța pământul de sub unghii, neatentă. Caleb era biletul nostru către siguranță, știam asta. Stătuse cu mine la râu, ascunzându-mă în elicopterul căzut, pentru un motiv pe care nu-l știam. Încă nu înțelegeam ceea ce îl motiva, și nici nu credeam că puteam avea încredere deplină în el. Nu-mi plăcea felul în care mă lua mereu în zeflemea, sau cum mă presase noaptea trecută cu întrebări la care nu voiam să răspund.

— Uite ce e, *Caleb*, am spus, pronunțându-i apăsat numele. Îți suntem recunoscătoare pentru ajutor. Însă nu ți l-am cerut niciodată.

— Da, a spus Caleb. Mi-ai mai amintit de asta. Acum o oră... și azi-dimineață... și când ai fost de acord să te întorci la tabără. O să stai o noapte, o să ne iei mâncarea, și pe urmă eu trebuie să te escortez înapoi pe șoseaua 80, ca să-ți poți continua drumul către Califia. Am înțeles.

Ne-a condus pe un alt drum, care se termina într-un șir de case vechi. Apele inundaseră zona, lăsând o dâră maro pe ți-gle, cam la un metru deasupra ușilor. Un mesaj era scris cu vopsea de-a lungul unei fațade: SUNT PE MOARTE. VĂ ROG, AJUTAȚI-MĂ!

— Cui îi e foame? a întrebat Caleb.

Înainte să-i putem răspunde, a urcat pe treptele crăpate și a dispărut în casă.

— Bănuiesc că aici e popasul nostru pentru prânz..., a bombănit Arden, urmându-l.

Înăuntru, parchetul era încovoiat și stricat. Mucegaiul înflorise negru pe pereți. Mi-am acoperit nasul cu tricoul, încercând să îndepărtez mirosul. În colțul încăperii se afla un fel de cadru uriaș, fațada lui sfărâmată creând un model în formă de stea.

— Ce-i ăla? am întrebat, arătând cu degetul spre cadru.

Caleb s-a mișcat prin camera de zi, pășind peste cărți ude și movile de gunoi urât mirositoare și putrede. Încet, eu și cu Arden l-am urmat.

— Un televizor, a spus el, când am ajuns în cadrul ușii de la bucătărie.

Am dat din cap, însă doar vag am recunoscut termenul. Interiorul lui părea că ar putea să conțină ceva valoros. Canapeaua putrezită era așezată în fața lui, de parcă întreaga familie stătea pe ea pentru a se holba la televizor.

Toate dulăpioarele din bucătărie erau deschise, iar dulapurile mari erau pline de furculițe murdare de plastic și conserve goale. Câteva scaune erau aruncate pe jos, cu șezuturile rupte, lăsând la vedere umplutura cenușie plină de mucegai. Tavanul era scorojit.

— Ai grijă, a șuierat Arden, trăgându-mă spre ea și arătând spre o gaură din podea în care fusesem cât pe ce să calc.

Caleb a sărit peste gaură și s-a îndreptat către scara care ducea spre un beci întunecat.

— Mă duc să văd dacă e ceva în pivniță.

În timp ce Arden rătăcea prin camera de zi, eu m-am apropiat de un frigider din colț. Era acoperit de fotografii vechi și desene. O poză înfățișa un cuplu tânăr cu un bebeluș în brațe. Bretonul femeii era lipit de fruntea transpirată, însă lumina îi surprinsese ochii mari, strălucitori. Sub ea se afla un desen colorat cu o familie făcută din linii. Toți cei trei oameni — mama, tata și copilul — erau înconjurați de fantome amenințătoare, ale căror contururi erau mâzgălite în creion negru.

În acele ultime zile, desenam cât de mult puteam. Mă așezam jos, la masa mea albastră de plastic, și umpleam un teanc de hârtii, desenând pentru mama. Îi făceam desene cu noi în vechiul loc de joacă de lângă casa noastră, cea cu leagăn, unde mă dădea din nou și din nou și din nou. O desenam întinsă în pat, și pe doctor, cu o baghetă magică în mână, în timp ce o vindeca. I-am arătat casa noastră, cu un gard în jurul ei pentru a ține la distanță virusul cel rău. I le băgam pe sub ușă, ca să le poată avea — darurile ei speciale. „Pupici”, spunea ea, lovind ușor cu mâna de cealaltă parte a lemnului. „Dacă aș putea, ți-aș da milioane de pupici.”

Am mai aruncat o singură privire către fața tinerei femei înainte să mă întorc în încăperea goală. Am auzit un scârțâit deasupra mea, și l-am urmat.

— Arden? am strigat, mergând pe holul tăcut.

Podeaua scârțâia la fiecare pas. Briza rece se năpustea prin ferestrele sparte.

— Unde ești?

Am aruncat o privire într-o baie mică cu podeaua plină de gropi fiindcă îi lipseau plăci de faianță.

— Arden? am strigat.

Vocea mi-a reverberat în pereți.

La capătul holului, o ușă era întredeschisă. M-am îndreptat spre ea, trecând de un alt dormitor cu un pat putrezit, cu arcurile ieșindu-i prin cadru.

M-am apropiat și mai mult, furișându-mă de-a lungul peretelui. Tapetul era dezlipit prin unele părți, zgâriindu-mi umerii goi. Pulsul mi s-a accelerat și mi-am simțit spatele transpirat. Intrasem în casă în grabă, însă ar fi trebuit să căutam bine înainte să ne despărțim. Mereu exista posibilitatea să fim urmăriți.

Ușa era deschisă. M-am uitat înăuntru. Era camera unui copil, cu un cufăr cu jucării prăfuite și pereți de un albastru-deschis. Pe patul mic se aflau câteva animale de pluș jerpelitate. Am intrat, ridicând un ursuleț cu un singur braț care părea că fusese folosit intens înainte ca molima să lovească.

S-a întâmplat foarte rapid. Am auzit pași în spatele meu. Am căzut cu o bufnitură. Am țipat când o siluetă cu mască de clovn m-a ținut la pământ, zâmbetul ei strâmb și roșu aprins luându-mă în derâdere.

— Te rog, nu mă omorî! am țipat eu. Te rog!

Clovnul s-a oprit o clipă, și mâinile lui mi-au ținut umerii lipiți de podeaua crăpată. Apoi am auzit un chicotit înăbușit. Arden și-a scos masca și s-a lăsat să cadă într-o parte, cu trupul zguduit de râs.

— Ce-i cu tine? am urlat eu, sărind în picioare. De ce-ai făcut asta?

Caleb a apărut în pragul ușii, alb la față.

— Ce s-a întâmplat? Te-am auzit țipând.

Strângea în fiecare mână câte o conservă ruginită.

Am arătat către Arden, care se rostogolea pe-o parte, scoțând hohote profunde și guturale. S-a șters la ochi cu tivul bluzei.

— Arden m-a speriat. Intenționat! Asta s-a întâmplat.

Caleb s-a uitat de la ea la mine. Gura îi era deschisă, însă n-a spus nici un cuvânt. Inima îmi bătea nebunește.

— Nu e amuzant, am reușit să spun. Aș fi putut avea un cuțit. Te-aș fi putut omorî!

Am început să mă învârtesc prin încăpere, lovind cu pumnul în palmă pentru a accentua cele spuse. Ea a îngenunchiat, cu spatele arcuit și cu fața către podea.

— Arden — uită-te la mine! Vrei să te întorci și să te uiți la mine? am zbierat eu.

Caleb m-a apucat de braț, trăgându-mă în spate.

Însă Arden își ținea capul în jos, cu părul ei negru tuns scurt încâlcit. Se zvârcolea. A lovit podeaua cu palma.

— Arden? am spus din nou, de data asta mai calmă.

Ochii îi erau strâns închiși, iar obrajii roz și schimonosiți.

S-a întors pe spate, respirând greoi. Am rămas locului, întinzând mâna, însă ea nu s-a mișcat. În schimb, trupul i s-a ghemuit, încordat de efort. Tușea zgomotos. Am îngenunchiat pe podea. Mi-am pus mâna pe spatele ei când s-a întins în față, încercând să-și elibereze plămânii. Când s-a ridicat, ne-am uitat amândouă în jos.

Palmele îi erau pline de sânge.

1 1

— ERA UDĂ LEOARCĂ IERI-SEARĂ, I-AM SPUS LUI CALEB când am ajuns în cele din urmă în pădurea de lângă tabăra lui.

Cu fiecare kilometru, Arden tușea din ce în ce mai tare și mergea din ce în ce mai încet, până ce n-a mai putut să meargă deloc. Eu și Caleb am făcut cu rândul împingând-o într-un cărucior pe care îl găsiserăm și pe care scria pe o parte RADIO FLYER¹. Într-un minut, dinții îi clănțăneau, iar în următorul era aplecată peste marginea căruciorului, încercând să scuipe flegma sângerie din plămâni. Arden reușise să adoarmă, ținând în brațe conservele găsite.

— Probabil că i se trage de la râu și de la ploaie.

— Am cunoscut odată un băiat care era la fel de bolnav, a spus Caleb.

Am ridicat-o pe Arden, punându-i brațele în jurul umerilor noștri.

---

¹ Companie americană de jucării cunoscută mai ales pentru cărucioarele ei de lemn roșii (n. tr.).

— Și ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

N-a răspuns.

— Caleb?

— Probabil că e altceva, a spus el.

Însă fața îi era tensionată, chiar și în lumina slabă a nopții.

— Sunt bine, a murmurat Arden, încercând să stea dreaptă.

Colțurile gurii îi erau pline de salivă uscată.

Ne-am croit drum prin pădurea cenușie, deasă, și frunzele mă gădilau pe gât în timp ce mergeam. Animalele mișunau prin boschete. În depărtare, se auzea urlând o haită de câini sălbatici flămânzi. În cele din urmă, pădurea s-a transformat într-un luminiș, scoțând la iveală cea mai orbitoare priveliște pe care o văzusem vreodată. Acolo, în fața noastră, se afla un lac imens, pe suprafața lui ca de cerneală reflectându-se mii de stele.

— Lacul Tahoe, a spus Caleb.

M-am uitat în sus, analizând mănunchiurile albe de stele care licăreau. Unele erau atât de strălucitoare, încât păreau aproape albastre. Altele se pierdeau în depărtări precum un praf sclipitor.

— E magnific.

Însă cuvintele nu descriau nici măcar pe jumătate senzația copleșitoare pe care o simțeam atunci, sentimentul că sunt atât de mică sub intensitatea cerului.

— Arden, privește!

Am înghiontit-o în braț.

Îmi doream să fi avut culorile și pensulele, ca să pot să încerc să prind până și cea mai vagă impresie a acestei scene. Nu eram decât noi acolo, inelul negricios de pământ din jurul lacului și acea minunată boltă.

Însă Arden doar se crispă de durere.

— Unde e tabăra? am întrebat, sentimentul meu copleșitor lăsând loc fricii. Trebuie să o ducem înăuntru.

— Chiar acum te uiți la ea, a spus Caleb.

S-a apropiat de panta abruptă, noroioasă, acoperită de buruieni și crengi căzute.

Am privit nedumerită în timp ce Caleb a apucat un buștean putrezit întins pe pământ și l-a tras, scoțând la iveală o placă mare de mărimea unei uși. A deschis-o. Dincolo de ea se afla un hău negru, ascuns adânc într-o parte a muntelui.

— Haide, a spus el, făcându-mi semn să intru.

Stomacul mi s-a strâns. Capul îmi vâjâia. Privind în întuneric, temerile mi-au revenit. Era deja prea riscant să mă aflui cu Caleb în sălbăticie. Nu-mi imaginasem că tabăra ar putea fi un adăpost subteran. La suprafață, puteam oricând să fug. Însă jos, în întuneric...

Am făcut un pas înapoi.

— Nu..., am murmurat ușor. Nu pot.

— Eve. Caleb mi-a întins mâna. Arden are nevoie de ajutor — acum. Intră. N-o să-ți facem rău.

Arden tremura lângă mine. A tușit și a deschis ochii suficient cât să spună ceva de genul „ascultă”. S-a sprijinit de mine în timp ce am condus-o, cu mâini tremurătoare, prin tunelul întunecat. Caleb a închis ușa în urma mea.

— Vino pe-aici, mi-a spus el, aplecându-se pe sub celălalt braț al lui Arden pentru a mă ajuta să o car.

În timp ce ne mișcam prin întuneric, simțeam zidul rece de pământ atingându-mi umărul. Pământul de sub picioare era solid.

— Tunelul ăsta ... tu l-ai găsit? am întrebat, și vocea mi-a reverberat în cavitatea scobită în munte.

Caleb a cotit repede la dreapta și ne-a dus printr-un alt tunel, pipăind drumul prin întuneric.

— Noi l-am făcut.

Din față, se auzeau sunetele unei adunări. Murmure unde mai departe, zăngănitul unor tigăi, niște strigăte vagi.

— Ați construit asta în munte? am întrebat eu.

Arden a tușit din nou; avea picioarele moi.

Caleb n-a spus nici un cuvânt pentru câteva momente.

— Da.

Îi auzeam respirația în timp ce mergea.

— După molimă, am fost dus la un orfelinat improvizat, într-o biserică abandonată. Copiii — fete și băieți — dormeau pe bănci și în dulapuri, uneori câte cinci, îngrămădiți pentru a-și ține de cald. Nu-mi aduc aminte decât de un singur adult — femeia care deschidea conservele de mâncare pentru noi. Ne numea „resturile”. După câteva luni au sosit camioanele și au luat fetele pentru a le duce la Școli. Băieții au mers în lagăre — lagăre de muncă — unde construiam lucruri, zilnic, de dimineață până seara.

Fiecare cuvânt era rostit sacadat. Își ținea ochii în pământ.

— Când ai evadat? l-am întrebat.

Ne mișcam prin tunel către o lumină care strălucea din ce în ce mai tare pe măsură ce ne apropiam de ea.

— Acum cinci ani. Excavarea tocmai începuse când am ajuns eu aici, a răspuns Caleb.

Voiam să știu mai multe, despre cine organiza lucrurile pe aici și cum, însă mi-era teamă să mai insist.

Am cotit, iar pasajul a dat într-o încăpere largă, rotundă, cu o groapă de foc în mijloc. Caverna îmi amintea de vizuina unui animal. Pereții de pământ erau încastrați cu pietre gri mari, iar alte patru tunele șerpuiau din centrul vast. Înainte să mai apucăm să mai facem un pas, o săgeată a vâjâit pe lângă fața mea, aproape sfâșiindu-mi urechea.

— Ai grijă pe unde calci!

Un băiat cu mușchi puternici ca niște frânghii a râs. A mers până la peretele de lângă noi, unde erau trasate două cercuri uriașe care formau o țintă. Ochiul lui erau fixați asupra mea în timp ce scotea o săgeată dintr-o singură mișcare.

În jurul focului era adunat un grup de băieți, goi până la mijloc. Când l-au văzut pe Caleb, au răcnit ca sălbaticii.

— Ne întrebam pe unde ești, a strigat un băiat cu o claie de păr negru, des.

S-au bătut cu pumnii în piept într-un soi de salut primitiv. Șira spinării mi-a înțepenit când băieții s-au întors să se uite la mine.

— Cel puțin, vânătoarea a fost un succes, a șuierat cel cu săgeata. Mi-a scrutat picioarele goale, bluza cu mâneci lungi care-mi atârna lălăie peste sâni. Mi-am încrucișat brațele la piept, dorindu-mi să fi fost mai acoperită. Ia priviți ce-avem aici, băieți! O doamnă...

A făcut un pas către mine, însă Caleb și-a întins palma pentru a-l opri să vină mai aproape.

— Suficient, Charlie, l-a avertizat Caleb.

Alți doi, care aveau în jur de cincisprezece ani, au apărut dintr-un tunel lateral cărând un porc mistreț. Și-au pus prada

pe pământ, și un jet de sânge coagulat a țâșnit din interiorul animalului.

— Leif știe? a întrebat unul.

Era înalt și slab, cu o pereche de ochelari crăpați așezați pieziș pe nas.

— Va ști curând, a replicat Caleb.

Un băiat a îngenuncheat lângă trupul porcului. A frecat două lame de cuțit una de cealaltă, scoțând niște sunete stridente care mi-au făcut părul de pe brațe să se ridice. Ochiul lui s-au plimbat peste trupul lui Arden, iar apoi, când a privit suficient, a început să hăcuiască porcul, tăindu-i gâtul. Bucățele de oase i-au zburat în față. Era o nebunie, felul în care lama lui ajungea din nou și din nou în locul unde capul se unea cu corpul. Am tresărit la fiecare lovitură.

Băiatul nu s-a oprit până ce capul nu s-a desprins de tot și s-a rostogolit pe jos. Porcul mistreț se uita la mine, cu pupilele acoperite de o ceață cenușie. Voiam să fug pe culoar, înapoi pe unde venisem, fără să mă opresc, până când aerul de afară avea să mă cuprindă. Însă am simțit-o pe Arden moale lângă mine, și mi-am reamintit de ce eram aici. Imediat ce avea să se facă bine, aveam să plecăm, departe de acest buncăr umed, de acești băieți care mă priveau de parcă eram ceva de devorat.

Unul robust, cu păr blond încâlcit, a mai aruncat câteva lemne pe foc. Apoi a cercetat trupul fragil al lui Arden.

— Ele pot să stea în camera mea, a râs el.

Am strâns-o bine pe Arden.

— Aș fi fericit să-mi împart patul, a adăugat băiatul.

— N-or să stea în camera nimănui, a intervenit o voce răgușită. N-or să stea deloc aici.

Dintr-un tunel, de dincolo de foc, a apărut un băiat mai mare. Purta pantaloni largi care îi treceau peste genunchi, iar pe piept avea păr creț. Părul negru îi era strâns într-un coc, lăsând la vedere partea de sus a spatelui, brăzdată de niște cicatrice groase, încrucișate. Un grup de băieți mai mari a apărut în șir indian în spatele lui, împrăștiindu-se în încăperea. Mi s-a făcut pielea de găină. Erau cel puțin zece, mai înalți și mai lați în spate decât mine. Și păreau furioși.

— Asta nu-i bine, a spus Arden în șoaptă.

Caleb s-a poziționat între noi și ei.

— Nu e o dezbatere, Leif. Le-am găsit în pădure. Ea a fost atacată de o ursoaică.

Am privit în jos, încercând să evit privirile lor holbate.

— Au nevoie să stea aici.

Ochii lui Leif erau câprui-închis, cu pleoapele tivite de niște gene negre foarte dese.

— E prea periculos. Știi cum e Regele când vine vorba de scroafe. Probabil că deja le caută.

A venit înspre noi, și fața lui era la jumătate de metru de cea a lui Caleb. Era atât de aproape, încât îi vedeam bucațelele de frunze prinse în păr și straturile de cenușă de pe brațele lui încordate, musculoase.

— Scroafe? a șoptit Arden, și i-am simțit respirația fierbinte pe ceafă. Asta suntem noi?

— Așa s-ar putea să fim *numite*, i-am răspuns. Însă nu suntem scroafe.

Grupul de băieți ne-a încercuit. Haita se apropia de noi, blocându-ne orice șansă de evadare. Arden a tușit, respirând greoi.

— E bolnavă? a întrebat un băiat știrb, și fața i s-a îmblânzit.

Am observat un tatuaj pe umărul lui — un cerc cu blazonul Noii Americi înăuntru. Era același pe care îl avea și Caleb, în exact același loc. Am privit prin jur, observând că toți băieții erau tatuați.

— Foarte bolnavă, am spus.

Au bătut în retragere auzind cuvântul, începând să șoptească între ei, iar unul scund, mai îndesat, a murmurat ceva ce suna a „molimă”. Arden și-a înclinat capul într-o parte și l-a pus pe umărul meu.

Caleb încă făcea schimb de priviri cu Leif.

— Dacă le alungăm, or să moară. N-am de gând să permit așa ceva.

Colțurile buzei lui Leif s-au încrețit a neplăcere, amintindu-mi de un câine care-și arată colții.

— Vor sta în camera de vest, departe de ceilalți, a spus el într-un final.

Arden de-abia putea să privească în sus, așa că el și-a fixat ochii îngustați, aproape negri, pe ai mei.

— Nu aveți voie să ieșiți deasupra pământului fără permisiune. Și nu trebuie să ne stați în cale. Ați înțeles?

Leif a aruncat o privire băiatului de lângă el, care ducea un teanc de castroane. Instinctiv, băiatul a îngenuncheat, umplând două dintre ele cu fasolea din ceaunul care se afla deasupra focului. Apoi i le-a înmănat lui Leif. Eu am făcut un pas în față. Umerii masivi ai lui Leif erau aproape la nivelul ochilor mei. Mi-a întins un castron. L-am apucat, însă el nu i-a dat drumul, l-a ținut strâns între degete.

— Bine ați venit, a zis el cu o voce care exprima foarte clar exact contrariul.

M-a ținut acolo, și ochii lui mi-au cercetat fața, apoi au coborât pe sâni, pe talie, pe picioare. Am simțit un atac de panică și am tras de castron, încercând să-l iau. El a dat deodată drumul la strânsoare, făcându-mă să mă dau înapoi, împiedicându-mă. Fasolea mi s-a vărsat pe bluză. Un alt băiat a râs zgomotos, cu răutate.

Am curățat pata, cu obrazii roșii, arzând. Nu era suficient că eram neprotejată în această tabără, nu era suficient că Leif mă îngrozea. Acum trebuia să mă și umilească.

— Haide, a spus Caleb, luând cina lui Arden de la Leif. Am să vă arăt unde o să stați. Și-a petrecut un braț în jurul lui Arden, și am pornit pe un tunel luminat de rânduri întregi de felinare băgate în podeaua de pământ. Așadar, acela e Leif, a șoptit Caleb.

M-am întors când Leif, enervat, a tras un șut capului porcului mistreț. Băieții își reluaseră activitatea. Cel lat în umeri a aruncat o altă săgeată, doi băieți mai slabi se luptau corp la corp, iar alți câțiva lucrau febril cu carnea, punând bucăți din ea pe niște bețe ascuțite. M-am gândit deodată la *Împăratul muștelor* și la ziua în care Profesoara Florence a citit o scenă în care Simon este ucis de grupul de băieți sălbatici, citând ca motivație „Mentalitate de bandă”. „Bărbații sunt cei mai periculoși atunci când sunt izolați, încurajați doar de violența celorlalți”, spusese ea, așezându-se pe marginea biroului, cu cartea deschisă în poală.

Amintindu-mi de corul de strigăte, de ochii care îmi cercetau fără rușine trupul, de șoaptele dintre ei, știam: câteva lucruri pe care ea ni le spusese *erau* adevărate. Chiar și-acum.

12

— MAI VREI? AM ÎNTREBAT, ȚINÂND LINGURA CU FASOLE în fața buzelor crăpate ale lui Arden.

Ea a murmurat ceva ce a sunat a „nu”, apoi s-a întors pe o parte, aruncând cuvertura de pe picioarele ei murdare. Ochii i s-au închis.

Așa fusese toată noaptea. Se trezea din când în când, cerând apă sau mâncare, apoi se prăbușea pe salteaua lăsată. Uneori se zvârcolea de durere, plângându-se de ceva care o lovea pe șira spinării. Caleb adusese un butoi plin cu apă din lac, și o ținusem îndeajuns de trează pentru a-i spăla sudoarea de pe piele și a-i culege frunzele din păr, folosindu-mă de un pieptene rupt.

Caverna de pământ era la capătul unuia dintre tunelele principale, o încăpere înghesuită, cu o singură saltea și cu un birou acoperit de cărți pentru copii, îngălbenite de timp. Căutasem prin sertare, dorindu-mi, împotriva logicii, să găsesc niște medicamente. Înainte, nu mă gândisem niciodată cât de prețioase sunt. La Școală, se părea că aveau o rezervă fără limite.

Luam de bună ușurința cu care orice — o tuse, o infecție, pielea tăiată într-un felinar stricat — era tratat. O pilulă aici, o doză pentru a amorți carnea înainte de a o coase, sirop roz cu gust de gumă de mestecat picurat în gât. Când, în curte, Ruby fusese cuprinsă de o durere sfâșietoare într-o parte, a fost dusă repede în cameră și a ieșit câteva zile mai târziu, cu o ață neagră care marca pe abdomenul ei locul unde apendicele îi fusese scos. „Ce s-ar fi întâmplat în salvăție?” ne întrebaserăm noi în timp ce îi inspectaserăm cicatricea. Maxine se gândise că ar fi trebuit să și-l scoată singură, probabil cu o foarfecă ruginită. „Nu”, o corectase Directoarea. Se plimbaseră prin spatele nostru în sala de mese, asigurându-se că înghițeam ultimele vitamine. „Pur și simplu ar fi murit.”

Am pieptănat părul negru și des al lui Arden, simțindu-i căldura pielii. Mi-am amintit de prima dată când am văzut-o. În acei ani de după molimă, soseau eleve noi în mod regulat, unele găsite în pădure, altele aduse de către adulți care nu mai puteau avea grijă de ele. Ea a fost fata înaltă cu rochia de un albastru spălăcit care venise la Școală la trei ani după mine, o fată de opt ani băgată prin poarta laterală. A stat în camera de carantină timp de o lună, singură, așa cum am făcut-o cu toatele când am ajuns. Eu și cu Pip ne îngrămădiserăm la fereastră din ușă, privind-o în timp ce se spăla pe dinți. A scuipat spuma albă în găleată și ne-am întrebat cu voce tare dacă părea diferită de noi. Era un joc printre eleve. De câte ori treceam pe coridor, ne opream acolo cu toatele, trăgând cu coada ochiului și așteptând să vedem cum îi apar vânătăile albastre pe piele. Așteptam ca albul ochilor ei să se

transforme într-un gălbui spălăcit. Niciodată nu s-a întâmplat asta.

Arden s-a întors și a mormăit, un sunet adânc, gutural, care m-a îngrozit. Părea să semene cu mama mea în acele ultime zile ale ei. Acum, în încăperea umedă, am trecut în revistă toate simptomele mamei mele. Arden slăbise, însă nu prea mult. Nu îi curgea sânge din nas, iar picioarele nu i se umflau și nu îi supurau, făcând băltoace pe jos. Și totuși, felul în care Arden tușea, felul în care tremura de frig, felul în care ochii i se dădeau peste cap încât puteam vedea albul...

Am strâns-o de mână rece, dorindu-mi să se ridice din pat, trează și mai vie ca oricând. Să-mi spună să nu mai zăbovesc la capul ei și să mă alunge dându-și ochii peste cap. Dar nimic. Doar o altă lovitură a piciorului ei, un alt scâncet. Am spus cuvintele pe care nu i le-am putut spune mamei mele, cuvintele care mi s-au blocat în gât în ziua aceea din iulie când au sosit camioanele printre baricade, cuvintele care rămăseseră de-atunci acolo, lângă inima mea, transformându-se în ceva solid.

Aveam din nou cinci ani, urcând cu pași ușori pe scări. Ea nu îi mai aștepta pe doctori, căci auzise comunicatele cum că ei aveau să-i ajute numai pe cei bogați. Deschisese ușa camerei ei. M-am dus să o îmbrățișez, însă ea mi-a pus pe gură acel obiect din plastic și m-a târât în stradă, strigând cu vocea ei spartă, rugându-i să se oprească. Am încercat să mă țin de cutia poștală când ea a fugit înapoi, temându-se chiar și să mă sărute. Am încercat să mă țin cu brațele de stâlpul de lemn, dar am fost ridicată și băgată în camion, cu trupul moale în strânsoarea bătrânei.

— Te rog, am implorat-o pe Arden acum, închizând ochii, legănându-mă în ritmul propriei mele voci. Am strâns-o din nou de mână, i-am întors-o cu palma în sus. Nu mă părași! Am nevoie de tine.

Văzând că Arden nu s-a mișcat, am pus la loc capul pe pernă și am lăsat lacrimile să-mi curgă. Era posibil ca ea să nu se mai facă bine niciodată. Era posibil să nu mai putem porni la drum, împreună, către Califia.

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, M-AM TREZIT CU O LUMINĂ ORBITOARE ÎN OCHI.

Cineva zăbovea în pragul ușii, ținând îndreptată spre fața mea o lanternă. Silueta și-a schimbat poziția, iar raza de lumină a coborât pe pământ. M-am frecat la ochi, încercând să deslușesc silueta micuță din fața mea; persoana îmi ajungea până la șold. O claie de păr încâlcit îi atârna până la umeri, iar volanele largi, pufoase ale unui tutu se răsfireau în jurul taliei ei.

Am clipit în întuneric, însă silueta era încă acolo — adevărată —, nefiind nicicum rămășițele întunecate ale vreunui vis.

— Cum te cheamă? am șoptit către fetiță, așteptând ca ochii să mi se obișnuiască cu întunericul, dar ea a făcut un pas înapoi. Haide, vino la mine!

Mi-am ridicat brațul, făcându-i semn să vină. Însă înainte să mai pot spune ceva, a luat-o la fugă pe coridorul slab luminat.

M-am ridicat în capul oaselor, complet trează acum. Nu știam cum de o fetiță își găsisese calea prin această tabără de bărbați, însă știam că trebuia s-o urmăresc. Am fugit către

ușă, privind-o în timp ce alerga prin tunel, abia vizibilă în razele lanternei.

— Așteaptă! am strigat. Întoarce-te!

A dispărut brusc după o cotitură, iar eu am scrutat holul gol. Drumul prin tunel cotea, iar eu l-am urmat, încercând să stau la distanță de găurile negre de pe fiecare parte, acolo unde dormeau băieții. Ea se afla în continuare în fața mea, alergând pe culoar, cu tutuul săltând în sus și-n jos. Tunelul se bifurca, iar ea a ales partea neluminată. M-am luat după ea, alergând repede.

— N-am de gând să-ți fac rău, am șoptit degrabă. Te rog, oprește-te!

Am sprintat lesne, pașii mei fiind mai ușori decât fuseseră înainte. Era minunat să fiu din nou în picioare, în mișcare, iar fiecare metru parcurs îmi liniștea tot mai mult mintea, și singurele sunete pe care le auzeam erau cele ale propriei mele respirații. Nu după mult timp, în față, la doar câțiva pași, am zărit silueta întunecată. Apoi tunelul a cotit din nou, deschizându-se sub cerul înstelat.

Ea a fugit către copaci, scoțând țipete stridente de parcă ar fi fost un joc amuzant. Am mers la pas până ce a luat-o la fugă de cealaltă parte a dealului și a plonjat pe sub un pâlț de tufe înalte. M-am aplecat ca să respir, în sfârșit obosită. Când într-un final am ridicat capul, mi-am dat seama că dispăruse. Eram singură. În întuneric. În afara buncărului.

Nu puteam înainta; ar fi fost prostesc să mă aventurez în pădure, urmărind fetița peste dealuri. Dacă aș fi putut să mă întorc în tunel, să-l caut pe Caleb, să-i spun că ieșise și că era singură. Însă când m-am răsucit pe călcăie, am văzut numai

umbrele nopții. Am luat-o înapoi înspre copaci, dar pădurea era deasă. Frunzele foșneau sub picioarele mele. Crengile se loveau una de cealaltă deasupra capului meu. Când am ajuns în locul unde credeam că era ieșirea, nu se afla nici un deal, ci doar o pantă pietroasă ce cobora înspre lac.

M-am întors și am fugit către cealaltă parte a pădurii, cu inima bătându-mi tot mai tare. Mi-am amintit de momentul de la râu, cu ploaia care îmi cădea cu putere pe piele, cu trupele venind spre mine cu puștile în mână. Am văzut spatele lui Caleb în fața mea, chipul de pe fluturaș, cuvintele pe care Arden le rostise cu voce tare: „Tu aparții Regelui.” Cum de-am putut să fiu atât de proastă încât să părăsesc buncărul, pentru a ieși în toiul nopții, cu trupele pe urmele mele? Doar fusesem avertizată.

În față, o stâncă se înălța la vreo trei metri deasupra mea. Alergam atât de repede încât aproape că m-am izbit de ea. Probabil că mă aflam în spatele dealului, însă era prea întuneric ca să fiu sigură. Am luat-o pe lângă stâncă, sperând să ajung la zidul cu mușchi care ducea înspre intrare, când am auzit ceva în spatele meu. N-aveam timp să mă întorc și nici să fug. Într-o clipită, o mână puternică m-a strâns de braț.

— Ce dracu' cauți aici? a șuierat Leif, trăgându-mă spre el.

Fața lui contorsionată era abia vizibilă în lumina stelelor. Am încercat să mă eliberez din strânsoare, însă mă ținea bine.

— Ți-am spus să nu ieși din buncăr!

— Știu, am reușit să spun, tresărind la durerea din încheietura mâinii. Îmi cer scuze.

Nu îndrăzneam să spun mai multe. Nu îndrăzneam să respir.

— Cine ți-a spus că poți să ieși? s-a răstit el, cu buza de sus răsfrântă în semn de dezgust, dezvăluind că avea un incisiv spart. Caleb ți-a spus?

— Nu ... urmăream o fetiță. A fugit afară și a dispărut pe undeva pe-aici, dar eu ...

— O fetiță? a râs Leif, însă a ieșit mai mult ca un mârâit. Nu există fetițe în tabăra asta.

— Mă doare, i-am spus, însă mâna lui a rămas strânsă în jurul încheieturii mele delicate.

M-a tras după el, pașii lui răsunând zgomotos pe cărare.

— A fost o prostie să ieși aici. Există un motiv pentru care sunt eu de gardă. Suntem foarte vulnerabili în aceste ore — în special cu voi aici.

— Știu, am spus, urându-i strânsoarea.

Când m-a tras către cealaltă parte a dealului, am simțit sângele răcindu-mi-se în mână, acolo unde degetele lui îmi apăsau osul.

În cele din urmă, mi-a eliberat încheietura. A pipăit cu degetele un zid plin de mușchi, iar stomacul mi s-a strâns gândindu-mă la ceea ce mi-ar putea face. Dar apoi a tras de un buștean, scoțând la iveală o altă intrare către buncăr.

— Am văzut trupele astă-seară, a spus el rar, ca să pot procesa fiecare cuvânt. Nu le-am mai văzut în această zonă de luni întregi. Dar erau acolo, mergând pe linia aia de coastă.

A arătat către un munte aflat dincolo de copaci.

A așteptat ca eu să spun ceva — să reacționez, poate să mă scuz, însă când am deschis gura, n-a ieșit nimic.

— Haide, intră, a mârâit el. N-am vrea să i se întâmple ceva prețioasei noastre Eve, nu-i așa?

Ochii îi erau ca niște bile negre și reci îngropate în craniu.

— Nu, am spus, luându-mi privirea de la el. N-am vrea.

M-am aplecat prin tunel, ușurată că scăpasem de el.

— A ta e a treia pe dreapta, a spus el când stinghia plină de mușchi s-a auzit izbindu-se în spatele meu, închizându-mă din nou pe culoarul îngust.

Când am ajuns la cavernă, m-am bucurat să văd chipul cunoscut al lui Arden strălucind în lumina slabă a lanternei. Totuși, m-am cutremurat, simțind cum îmi tremură mâinile, cum inima îmi bate cu putere în piept. Spusese atât de repede unde se afla încăperea mea. Prea repede.

Am ascultat ecourile din tunel, lipită cu spatele de peretele rece, temându-mă că acei ochi negri ca niște mărgelile aveau să vină după mine când mă așteptam mai puțin.

EU ȘI CU CALEB CĂLĂREAM PRIN PĂDURE, MERGÂND PE cărările șerpuite dintre copaci. După ce văzuseră noaptea trecută trupele Regelui, băieții cei mai mari fuseseră cu ochii în patru toată ziua, asigurându-se că trupele părăsiseră zona. Nimeni nu-mi vorbea, nimeni nu îndrăznea să mă privească. Toată tevatura nu s-a terminat până ce nu au descoperit urme proaspete de cauciuc pe drumul care se îndepărta de lac. Caleb apăruse în pragul ușii noastre în timp ce eu o îngrijeam pe Arden, și mă invitase la vânătoare. Nu mă deranja că trebuia să port haine băiețești — pantaloni de bumbac rupți și o bluză largă — sau să-mi leg părul la spate, pentru a mă deghiza. Eram pur și simplu recunoscătoare să mă aflu în aer liber, departe de peștera umedă. Departe de adăpostul subteran și de acel animal, Leif.

Când am ajuns într-un desiș ierbos, Caleb a scrutat liziera, privind în jos către malul stâncos.

— Nimic aici. A întors iapa. Va trebui să găsim un punct de observație.

Cerul era de un portocaliu intens, cu nori ca niște talazuri de fum, cu pânțelele marcate cu roșu. Urmărisem un porc mistreț peste un câmp și într-o carieră, până ce a fost speriat de o piatră căzătoare. Acum căutam un cerb. M-am dat mai în spate pe iapă, încercând să mă bucur de libertatea de a fi deasupra pământului. Însă întâlnirea de noaptea trecută încă mă mai preocupa.

— Prietenul tău, Leif..., am început eu, încercând să-mi dau seama care e relația lui Caleb cu el — cum putea să locuiască și să muncească, zi și noapte, cu o asemenea brută.

Îl cunoscusem pe Caleb acum două zile și încă nu făcuse nimic ce putea fi socotit suspicios. Nu mă părăsise la râu. Adusese pentru mine și Arden micul dejun și prânzul, prosoape și apă proaspătă de ploaie pentru a ne spăla. Chiar măturase încăperea pentru noi în timp ce noi dormeam.

— E fermecător, ce să zic, am încheiat eu, neputând să-mi ascund asprimea din voce.

Caleb își ținea ochii îndreptați către panta stâncoasă din fața noastră, iar tolba cu săgeți i se legăna pe umăr.

— Îmi pare rău că te-a speriat noaptea trecută. Era furios din pricina trupelor.

O mână i se mișca pe ceafa iepei, desfăcând nodurile din coama ei neagră deasă.

— E convins că ai inventat povestea cu fetița. E imposibil de discutat cu el.

— De ce aș minți? Am văzut-o, i-am spus spatelui lui Caleb. Eram singură acolo, afară, iar el pur și simplu m-a amenințat.

Caleb a clătinat din cap în vreme ce ne cățărăm pe marginea dealului, iar pașii neregulați ai iepei ne făceau să ne

clătinăm când într-o parte, când într-alta. Nici el nu credea că văzusem o fetiță, însă bănuia că văzusem pe *cineva*.

— Leif n-a fost dintotdeauna așa. Era... — Caleb s-a oprit, căutând cuvântul potrivit — ... mai bun.

Ne-am aplecat sub o creangă joasă.

— Cam greu de închipuit.

Frunzele îmi măturau șira spinării când m-am aplecat în față, atentă să mențin distanță între noi.

Caleb n-a mai spus nimic o vreme.

— Leif a fost amuzant cândva, a spus el într-un sfârșit. Amuzant de-a binelea. Petrecuserăm o zi întreagă dărâmând clădiri, cărămidă cu cărămidă, și cărând materiale în camioane pentru a fi transportate în Orașul de Nisip. Leif obișnuia să compună tot felul de cântece în timp ce lucram.

Caleb a privit peste umăr, roșu în obraji, zâmbind larg.

— Ce fel de cântece? De ce râzi?

S-a întors din nou cu spatele la mine.

— N-ai vrea să știi.

— Încearcă-mă.

— Bine. Dar să nu-mi spui că nu te-am avertizat. Și-a dres vocea pentru a mima seriozitate și a început să fredoneze, falsând îngrozitor: Boășele-mi asudă, boășele-mi asudă, nu pot să-mi fac boășele să nu-mi mai asude, nuuuu nuuuu nuuuu!

M-am aplecat, observând cutele de la colțurile ochilor săi și punctulețele maro vagi care îi acopereau pomeții.

— Ce-i atât de amuzant? Ce-s alea „boășe”? Te referi la bolta piciorului?

Caleb a tras de frâiele iepei și s-a aplecat înainte, cu trupul scuturat de râs.

— Ce? Ce e? am întrebat.

I-a luat ceva timp până să se potolească.

— E..., a spus el, cu fața încă încrețită de râs. Ca acele chestii care... S-a oprit, ca și când s-ar fi gândit profund, apoi a clătinat deodată din cap. Nu, îmi pare rău, nu pot. E pur și simplu amuzant, Eve. Crede-mă.

Voiam să insist până avea să-mi răspundă la întrebare, dar ceva mi-a spus era mai bine ca gluma să rămână neexplicată.

Iapa a urcat greoi pe restul dealului până am ajuns pe teren drept. Lacul se întindea în fața noastră, cu cerul portocaliu reflectat în el. De sus vedeam câmpul unde găsisem porcul mistreț, pâlcurile de copaci și o fâșie pietroasă de plajă.

— Iată-i, a spus Caleb, arătând către cireada de cerbi care se adăpau la marginea apei.

Chiar și de pe stâncă le vedeam blana aurie și coarneau falnice care păreau înalte cât copacii.

Caleb a condus iapa înapoi pe cărare.

— Și ce s-a întâmplat cu el? am întrebat în cele din urmă, când pătrunsesem bine în pădure. Cu Leif?

Corpul agil al lui Caleb se mișca în același timp cu cel al iepei, de parcă erau un întreg. M-am uitat pe spatele tricoului său, concentrându-mi atenția asupra unui punct unde cusătura era ruptă. Am simțit brusc nevoia de a atinge locul acela, însă mi-am ținut mâinile pe Lila.

— Leif a avut un frate geamăn, Asher. Orice-ai fi spus, ei își aruncau mereu priviri unul celuilalt înaintea să răspundă, ca și cum Leif verifica ceea ce Asher avea să facă mai întâi, sau Asher se hotăra dacă să râdă sau nu.

Mergeam din nou prin pădure, către malul stâncos.

— Într-o zi, ne-am dus la muncă, iar Asher s-a îmbolnăvit. Privind în urmă, nu cred că a fost ceva grav, n-avea cum. Însă paznicii erau înspăimântați. Era la doar câțiva ani după molimă. Caleb și-a trecut mâna prin părul șaten. Când ne-am întors, patul lui era gol. El nu mai era.

— A murit? am întrebat.

Iapa și-a schimbat poziția sub mine și am mângâiat-o, fiind deodată recunoscătoare pentru prezența ei caldă și liniștită.

— Nu. Caleb a scuturat din cap. L-au dus în pădure și l-au lăsat acolo.

— Cine?

— Paznicii. I-au legat pietre de picioare. În acea seară i-am auzit lăudându-se despre cum ne-au salvat ei de la reîntoarcerea molimei.

Mi-am pus mâna la gură, imaginându-mi-l pe unul dintre băieții din tabără, singur în pădure, bolnav, cu picioarele ținute de pământ.

— A fost ca și când ceva înlăuntrul lui Leif s-a rupt. Nu l-am mai văzut — pe vechiul Leif — niciodată. S-a schimbat complet după acea noapte.

Caleb a descălecat și și-a scos arcul și o săgeată, mișcându-se încet spre cerbii de pe mal. Câțiva și-au ridicat capetele, însă când l-au văzut pe Caleb, atât de calm, de nemișcat, s-au reîntors la apă.

A mai făcut câțiva pași înainte să țintească spre o căprioară de la margine. Săgeata a părăsit arcul, iar o clipă mai târziu era înfiptă adânc în gâtul cărnos al căprioarei. Celelalte animale s-au împrăștiat când căprioara a dat înapoi, împietrită. În câteva secunde, Caleb a lansat o altă săgeată, care a lovit-o

într-o parte. Panicată, a fugit în apă, apoi s-a forțat să ajungă la mal, lăsând o dâră de sânge în urmă.

— Oprește-te! am strigat, dându-mă jos de pe cal, cu ochii fixați pe gâtul și șoldul ei. O doare!

Caleb s-a apropiat de ea, fără să se grăbească.

— E-n regulă, a spus el blând către căprioară. A luat gâtul animalului în mâini și și-a scos cuțitul din teacă. O să fie bine.

Apoi i-a șoptit ceva, din nou și din nou, ceea ce părea să-i ușureze panica. Și-a dus cuțitul la gâtul ei. Într-o clipită, i l-a tăiat, iar sângele s-a împrăștiat pe malul pietros, înroșind apa lacului.

Lacrimile au început să-mi curgă repede și fierbinți, și trupul îmi tremura în vreme ce priveam cum viața părăsea ochii animalului.

Crescusem cu moartea. O văzusem peste tot prin jurul meu, pe fețele vecinilor, trăgând saci de dormit în grădinile lor pentru înmormântare. O văzusem dincolo de geamul mașinii, în șirurile de oameni care făceau război în fața farmaciilor, cu pielea pătată și roșie. O văzusem în propria mea mamă, stând pe veranda din fața casei, cu sângele curgându-i din nas.

Însă doisprezece ani, în interiorul Școlii, fusesem în siguranță. Zidurile mă protejau, doctorii se aflau acolo pentru a ne vindeca, și mai aveam și fluierul de avertizare la gât. În timp ce Caleb ținea capul căprioarei în mâini, am plâns mai tare decât o făcusem vreodată. Deoarece se afla aici, așteptându-mă dintotdeauna: moartea, moartea inevitabilă, peste tot. Mereu.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, M-A NĂPĂDIT AMINTIREA uciderii căprioarei încă înainte să-mi pot înălța capul de pe saltea. Băieții așteptaseră ca animalul să sosească, și l-au cărat în buncăr, legându-i membrele de o creangă de copac ruptă. M-am întors în cavernă repede, înapoi la Arden, care dormea. Nu suportam să văd căprioara tăiată și jupuită, cu carnea moale expusă.

Am aprins felinarul de lângă patul nostru, umplând camera cu o lumină albă delicată. Caleb ne adusese un morman de haine, proaspăt spălate în apa lacului. M-am ridicat și m-am îmbrăcat cu o cămașă cu nasturi. Tot nu știam unde se afla proprietarul cărților pentru copii, sau de ce își abandonase camera. Într-o parte a biroului se afla un caiet de notițe. L-am ridicat, uitându-mă la cele patru cuvinte simple: *Numele meu e Paul*. Scrisul era inegal, iar unele litere aveau spații între ele. M-am gândit la ceea ce spusese Caleb despre băieți, cum, în anumite feluri, ei o pățiseră mai rău decât fetele. Am închis

ochii și mi-am imaginat-o pe Ruby mergând laolaltă cu celelalte fete în acea încăpere cu paturi înguste. Îi auzeam întrebările către doctori, rostite în felul nevinovat în care numai ea putea s-o facă. „Unde sunt cărțile noastre? Când se desfășoară prima noastră călătorie către Orașul de Nisip? De ce suntem legate de pat?” Ne luaseră atât de multe, însă ne dăduseră măcar ceva. O să știu mereu să citesc și să scriu. Să-mi scriu propriul nume.

În spatele meu se auzeau niște picioare goale lipăind pe podeaua de pământ. M-am întors la timp ca să văd un băiețel repezindu-se spre mine și smulgându-mi caietul de notițe din mână. Băiatul avea un păr încălcit de culoare șaten-deschis, și purta o salopetă de lucru, murdară de noroi, fără nici un tricou pe dedesubt.

— De unde ai apărut? l-am întrebat pe un ton blând, nedorind să-l sperii. Cine ești?

— Ăsta-i al fratelui meu.

A ridicat caietul ca și cum ar fi fost un premiu.

— Nu încercam să-mi bag nasul, am spus încet, neluându-mi privirile de pe trupul lui mic.

Mi-am adus aminte de fetițele care se aflau la Școală — mai mici cu un an, apoi doi ani mai târziu, apoi trei, clasele micșorându-se tot mai mult în vreme ce Regele organiza oamenii în Oraș, sortând orfanii. Unii copii erau găsiți ocazional în păduri, născuți din Pribegi, în toiul molimei, dar se întâmpla rar. Nu mai văzusem de mult un copil atât de mic. Și nici măcar nu-mi puteam aminti să fi văzut vreun băiat.

— Eu doar..., am început.

— Învăța să citească, a spus băiatul. A întins piciorul către podea, lovind cu degetele o piatră din pământ. Nu părea să aibă mai mult de șase ani, și avea pe chip expresia cuiva care rareori zâmbea. Urma să mă învețe și pe mine, dar a murit.

Am aruncat o privire în colțul unde Arden stătea nemișcată pe saltea, cu pielea lucindu-i de sudoare. O farfurie plină cu legume se afla lângă ea, din seara precedentă.

— Ce avea? Era bolnav?

Cuvintele mi s-au blocat în gât în timp ce mă uitam spre Arden.

— Tocmai începuse să vâneze. Caleb spune că a fost o inundație bruscă după o ploaie torențială.

Răsfoia caietul în timp ce vorbea, dezvăluind pagini întregi de mângăleli neîngrijite.

— Paul a avut grijă de mine după ce au dispărut părinții noștri. El a fost cel care m-a adus aici.

— Îmi pare rău, am spus eu.

— Nu înțeleg de ce toată lumea spune asta. A ridicat privirea către mine și ochii lui licăreau de la lumină. Nu că ar fi vina ta.

— Cred...

M-am gândit la viziunile pe care le aveam de fiecare dată când adormeam. Pip într-un pat îngust și alb, cu burta imensă. Uneori, se zvârcolea din pricina legăturilor de piele, țișând către celelalte fete care se aflau lângă ea, încercând să-și întindă brațul către niște mâini pe care nu le putea apuca. Alteori era așa cum mi-o aminteam eu, la birou, rezolvând probleme de matematică, lovind în lemn cu creionul în ritmul ei cunoscut. Se întorcea brusc, cu fața plină de furie când își expunea

profilul cu pântecul bombat de sarcină. „De ce se întâmplă asta?” întreba ea, făcând un pas spre mine, apoi altul. „De ce?” Eu îi spuneam aceleași cuvinte — „Îmi pare rău, îmi pare rău” — până ce sărea înspre mine, iar eu mă trezeam.

Mi-am dres vocea și am întâlnit privirea băiatului.

— ...Uneori e ca și cum ai spune „Sunt trist”. Sau „Mă doare pentru tine”. Poate că e o prostie. Poate că e doar ceva ce spune lumea.

Băiatul m-a analizat, uitându-se la părul cu vârfuri tocite care-mi cădea pe umeri. Îl pieptănasem cu degetele pentru a nu se încălci.

— Mi-au spus că ești fată, a zis băiatul.

Am aprobat din cap.

— Ești mama mea?

— Nu, am spus. Nu sunt.

A urmat o tăcere mormântală. O vreme și-a mușcat pielea crăpată de pe buze.

— Eu sunt Benny, a spus el în cele din urmă, în timp ce se îndrepta către ușă. Vrei să vezi camera mea? Poți să faci cunoștință cu colegul meu de pat, Silas.

Am ezitat. Privirea mi s-a îndreptat către Arden. Era ghemuită, cu ochii strâns închiși, așa cum fuseseră de ieri-seară.

— În regulă, i-am spus băiețelului, fericită că aveam pe cineva cu care puteam vorbi. Să mergem.

L-am urmat pe culoarele întortocheate către o încăpere mică și îngustă. Pe jos erau două saltele, iar împrejur erau împrăștiate niște lăzi și conserve murdare de noroi. Un alt băiat, cu pielea smeadă, desena cu un băț pe pământul tare. Părul lui negru avea lungimi diferite, dezvăluind petice de scalp, și

purta un tricou lung băgat într-un accesoriu mult prea cunoscut — un tutu mov.

Deci asta era Silas. Fetița pe care o urmărisem prin pădure era, de fapt, un băiețel.

— Te cunosc, am spus eu, făcând un pas către el. Tu m-ai speriat în acea noapte. De ce nu te-ai oprit din alergat când te-am strigat?

Silas a înghețat când m-a privit.

— Alergam, a spus el, aruncând bățul pe jos, fiindcă mă fugăreai.

Ținea picioarele încrucișate sub el, ceea ce-l făcea să pară și mai mic decât era.

— Mai sunt copii? am întrebat.

Silas și-a ridicat bățul și a început să mai facă niște cercuri pe pământ. M-a ignorat, concentrându-se asupra desenelor lui.

— Ești cel mai mic? am insistat.

Benny s-a așezat lângă el. S-a întors și, pentru prima oară, am observat o cicatrice lungă, roz, care i se întindea de la cea-fă până la ureche, pe jumătate ascunsă de părul lui încâlcit.

— Da. Mai e Huxley. El are unsprezece ani. Se joacă cu noi câteodată, însă toți ceilalți își văd de treburi sau se antrenează.

— Se antrenează pentru ce?

Silas încă se uita înspre podea. Desena ceva ce părea a fi un cerb, făcând X-uri pe post de coarne.

— Băieții mai mari devin vânători când împlinesc cinci-sprezece ani, a răspuns Benny.

— Deci fratele tău avea cincisprezece ani, am spus. Presupusesem că Paul era copil, din cauza cărților ilustrate. Însă bănuiam că începuse cu cele mai simple lucruri pe care le-a putut găsi. Și a învățat singur să citească?

Benny a încuviințat din cap.

— Tu știi să citești? a întrebat el.

— Da, am răspuns.

— Mă înveți și pe mine?

— Da, am spus. Am să te învăț.

Pentru prima oară de când îl întâlnisem, Benny a zâmbit, dezvăluind un incisiv lipsă. Brusc, mi-a venit o idee; am luat bățul lui Silas și am îngenuncheat pe jos. Am săpat repede cuvântul, fără să mă gândesc, în pământul tare. Apoi l-am subliniat.

— Știți ce înseamnă? i-am întrebat.

Silas s-a uitat la litere și apoi la mine, de parcă era surprins că mâinile mele făcuseră acele litere să apară. A clătinat din cap.

— E numele tău, am spus eu, arătând literele una câte una. S-I-L-A-S. Apoi am scrijelit alt cuvânt sub el. Și așa se scrie Benny.

Benny a zâmbit, singurul său incisiv ieșindu-i în afară.

Silas s-a uitat lung la mine, gura lui formând un mic O.

— Silas, a repetat el, apăsând cu degetele pe pământ.

Am pus bățul jos și m-am ridicat, îmbujorată de plăcere.

— Așteptați aici un minut, am spus, gândindu-mă la toate acele cărți care zăceau, necitite, pe vechiul birou al lui Paul. Mă întorc imediat.

BENNY SE AFLA ÎN FAȚA PERETELUI DE PĂMÂNT, SCOBIND cuvintele cu un băț.

— Da, corect, am spus eu, în timp ce încăperea plină de băieți privea în tăcere.

Terminase Y-ul și s-a dat înapoi, privind cuvântul scris cu majuscule.

— Benny, a citit el, toată fața numai zâmbet știrb.

— Foarte bine, am spus, luând de pe masă teancul de cărți pentru copii.

Ceea ce începuse cu doi băieți care-și scriau numele în pământ se mărise când câțiva dintre băieții mai mari și-au băgat capetele în încăpere și apoi au luat loc.

— Haideți să citim o carte, am spus, luând una de deasupra teancului. Când le-am luat, am fost încântată să descopăr câteva titluri pe care le avusesem și la Școală. A fost odată ca niciodată un copac, am citit eu, arătându-le paginile ca ei să poată vedea. Iar copacul iubea un băiețel. Și băiatul venea în fiecare zi...

M-am oprit. Mâna lui Silas era ridicată. Fusese primul lucru pe care îi învățasem, după ce am început lecția și ei vorbeau neîntrebați.

— Cum adică îl iubea? Ce e aia? a întrebat el.

Kevin, băiatul cu ochelarii crăpați, a scos un oftat energic.

— Înseamnă că vrea să sărute o fată. Asta se întâmpla înainte de molimă.

Kevin mi-a zâmbit rușinat, înroșindu-se.

— Să sărute o fată? a întrebat Silas neîncrezător.

Huxley și-a ridicat capul.

— Nu, nu e așa. Țsta e un copac. Copacul nu-l sărută pe băiat.

— Despre ce vorbiți, băieți? i-a întrebat Silas cu o mutră nedumerită.

— Poți iubi pe oricine, i-am întrerupt eu, privind către grup. Iubirea e... Căutam cuvintele potrivite. Iubirea înseamnă să ții la cineva foarte mult. Să simți că acea persoană contează pentru tine, ca și când întreaga ta viață ar fi mai tristă fără ea.

M-am gândit la râsul sacadat al lui Pip, sau când săream de pe un pat pe altul cu Ruby, așa cum o făceam mereu în diminețile de duminică, în vreme ce așteptam să intrăm la duș.

După o pauză lungă, Benny și-a ridicat privirile.

— Eu l-am iubit pe fratele meu, a spus el.

— Eu am iubit-o pe mama, a adăugat Michael, un băiat de cincisprezece ani.

— Și eu am iubit-o pe mama, am spus. Și încă o iubesc. Așa se întâmplă — iubirea nu dispare niciodată, chiar dacă persoana nu mai există. Am așteptat o clipă, apoi am deschis cartea din nou. Și băiatul venea în fiecare zi, și aduna frunzele, și le transforma într-o coroniță...

— Kevin! Michael! Aaron! Unde sunteți? a bubuit vocea lui Leif pe culoar.

A apărut de după un colț, cu trupul lui musculos mânjit de noroi și cenușă. Ochii ăia negri, ca de piatră șlefuită, mă priveau din nou, fără să trădeze vreun sentiment.

— Unde sunt gălețile? a întrebat.

Câțiva dintre băieții mai mari s-au ridicat de pe jos.

— Aveam să ne ocupăm de ele după... după ce terminam cartea.

— *Cartea?* a întrebat Leif, îndreptându-se către ei. Nu se uita la mine, ținându-și capul întors de parcă eu eram o masă, sau un scaun, sau podeaua de sub picioarele lui. O s-o faceți acum, fiindcă trebuia să faceți asta de dimineață. Vreau toate gălețile cu apă de ploaie înăuntru, în jurul focului.

— Nu mai poate aștepta câteva minute? Aproape că am terminat, am spus eu înainte să mă pot opri.

Băieții s-au întors, surprinși la auzul vocii mele.

Leif a venit spre mine, mirosul lui moscat umplând spațiul dintre noi.

— Să aștepte pentru ce? a spus el, smulgându-mi cartea din mână. Pentru asta? Băieții ăștia n-au nevoie să le fie citite cărți de copii. Au nevoie să învețe să se apere singuri.

— Și vor fi în stare s-o facă. Mi-am îndreptat spatele. Însă mai au nevoie și să fie capabili să înțeleagă un simplu marcaj de drum, sau cum să-și scrie propriile nume.

Leif a privit prin jurul clasei, aproape doisprezece dintre ei înghesuiți unii în ceilalți în spațiul îngust. Închidea și deschidea gura încet, ca un pește pe uscat, luptându-se să respire. Apoi privirea lui a întâlnit-o pe a lui Kevin, cel mai mare băiat din încăpere, și a dat din cap.

— Puteți să umpleți gălețile după ce terminați cu lecția. Cât despre tine...

S-a uitat la mine. În pofida privirii sale reci, puteam să jur că văzusem o îndulcire în expresia lui, o ușoară mișcare în

jurul buzelor, cel mai apropiat lucru de un zâmbet pe care-l văzusem.

— Dacă ai de gând să stai aici să-i înveți carte pe băieții ăștia, trebuie să știi cum stau treburile. Cei mai mari — a arătat cu degetul către Kevin și Aaron, care stăteau rezemați cu spinările de peretele de pământ — vor părăsi buncărul curând, la vânătoare și să stea de pază. Ceremonia de inițiere începe poimăine, la asfințit.

A ieșit pe ușă, aplecându-și capul ca să nu se lovească de denivelarea din tavan.

Am privit înapoi către copii, încă ținând cartea în mână. Simțeam schimbarea puterii, la fel de reală ca și când pământul de sub mine se schimbase. Energia vibra prin trupul meu în timp ce rosteam cuvintele, iar caverna părea mai mare acum.

— Și băiatul venea în fiecare zi, și aduna frunzele...

MAI TÂRZIU ÎN ACEA SEARĂ, DUPĂ CE TUSEA LUI ARDEN SE transformase în respirații ritmice specifice somnului, am luat lanterna din locul ei de pe podea și m-am întors în tunele. În tabără era liniște. Culoarul șerpuit era pustiu. După câteva zile de stat aici, am înțeles structura subterană de bază, cele cinci traiectorii care ieșeau din acea încăpere circulară, creând o alcătuire sub formă de stea sub dealul masiv. Am cotit și am mers prin al doilea tunel, numărând cadrele ușilor pe întuneric.

Mă tot gândeam la fratele lui Benny, Paul, care stătuse la acel birou în colț, exersându-și literele, care se întinsese pe aceeași saltea pe care stăteam eu, studiind fisurile din tavanul de pământ. Poate că în ziua în care murise, o simțise și el, asemenea începutului unei furtuni. Sau poate că-și pusese arcul pe umăr, ca în fiecare dimineață, și plecase la vânătoare. Poate că trecuse pe lângă camera lui Benny, nedorind să-l trezească, neștiind că era ultima oară — până când a fost prins

în freamătul valului, agitându-se în apa albă de spumă, aspirând râul în plămânii săi.

Mergând pe culoarul slab luminat, unde se auzeau sforăituri, mi-am trecut mâna de-a lungul pietrelor din perete. Aveam atât de multe întrebări. Ce se întâmplase în lagăre în afară de muncă, transportarea cărămizilor și a pietrelor? Cum de ajunseseră în tabără copii atât de mici precum Benny și Silas? Nu era suficient să am detalii superficiale. Eram în-suflețită de aceeași dorință care mă cuprinsese deseori la Școală. Directoarea o numise odată „sete de cunoaștere”.

Am cotit la al șaselea cadru de ușă și l-am văzut acolo, în fața mea, cu cămașa lui boțită și cu pantalonii ruși. Picioarele îi atârnavă peste brațul unui fotoliu adânc, cu arcuri, iar capul îi atârna peste celălalt braț.

— Caleb? am întrebat eu. Ești treaz?

S-a trezit brusc, speriat, privind repede prin jur ca și când trebuia să-și amintească unde se afla. Apoi și-a frecat fața, și-a netezit părul și mi-a zâmbit.

— Bine ai venit în umila mea locuință.

A gesticulat către salteaua goală de pe podea, acoperită doar cu o pilotă din care ieșeau fulgii pe la cusături. Pe masa de lângă ea se afla un radio de metal și niște căști ca acelea pe care le văzusem la Școală. Pe pereți erau prinse în piuneze niște hărți, cu marginile încrețite de la umezeală.

— Ce faci cu toate cărțile astea? am întrebat, îndreptându-mă către teancul înalt de pe podea. Mi-am trecut degetele peste cotoare, recunoscând câteva titluri familiare de la Școală: *Inima întunericului*, *Marele Gatsby* și *Spre far*.

Caleb a venit lângă mine, și umărul lui cald îl atinse ușor pe al meu.

— Fac uneori chestia asta amuzantă, a spus el, oferindu-mi un rânjet poznaș. Deschid o carte și mă uit la fiecare pagină. Se numește citire.

— Știu ce înseamnă să citești! am spus eu râzând.

Un val de căldură mi-a cuprins gâtul și fața, adunându-se în obraji. Mi-am trecut degetele prin păr. Nu mai văzusem nici o oglindă de când fugisem de la Școală.

— Dar cum așa? am întrebat. Benny a spus că nimeni n-a învățat aici să citească.

— Să înțeleg că ai făcut cunoștință cu Benny? a întrebat Caleb.

Ochii lui păreau să-mi cerceteze chipul, scrutându-mi buzele și sprâncenele și obraji.

Am dat din cap.

— Azi, mai devreme. Și cu Silas și cu alți câțiva băieți mai mari. Silas era fetița pe care am crezut că am văzut-o. Purta tutuul ăla.

Caleb a râs.

— A găsit tutuul în cutiile pe care le-am prădat dintr-un depozit. Leif și alți câțiva băieți știau ce era, dar cum putem să-i spunem asta lui? Iubește prea mult tutuul ăla.

Am zâmbit, cu emoțiile trezite la viață. Am ridicat *Inima întunericului*, recunoscătoare să-i simt greutatea în mâini, potolindu-mi, astfel, degetele tremurătoare.

— Am început să-i învăț să citească. Nu le-ai arătat nicio dată alfabetul? Numele lor?

— Am intrat în lagărele de muncă când aveam șapte ani, așa că am învățat foarte puțin înainte de molimă. Mama m-a învățat câteva lucruri de bază înainte să moară — cuvinte

mai scurte și sunetele. Și apoi, după, aici, citeam noaptea pentru...

Și-a ridicat privirile către tavan. Barba țepoasă îi devenea tot mai deasă, creând umbre întunecate de-a lungul bărbiei și a gâtului.

— ...pentru a evada, presupun. N-a fost niciodată o opțiune, să-i învăț pe băieți, în special nu cu Leif prin preajmă. Fiind cei mai mari, trebuie să vânăm, să pescuim, să supraviețuim pământul, să fim cu ochii-n patru după trupe. Toată ziua, în fiecare zi. Au nevoie de mâncare mai mult decât au nevoie de cărți. Din nefericire. A oftat și s-a uitat în ochii mei. Totuși, mă bucur că îi înveți, a adăugat.

Mi-a susținut privirea până ce, în final, a trebui să mă uit în altă parte.

— Ai citit toate astea?

Am aruncat o privire spre *Anna Karenina* și *Pe drum*¹, care arătau ciudat vârâte între *Istoria artei pentru proști*² și *Ghidul complet al înotătorului*³.

— Fiecare cuvânt, a spus Caleb râzând. La urma urmei, nu sunt chiar un om al peșterilor, nu?

Cămașa gri lungă, zdrențăroasă a lui Caleb nu era închisă la nasturi, dezvelind din când în când porțiuni din pieptul său bronzat.

— Nu cred că am spus asta vreodată, nu?

— Nu trebuia s-o rostești, a răspuns el.

---

¹ *On the Road*, unul dintre cele mai cunoscute romane ale scriitorului american Jack Kerouac (n. tr.).

² *Art History for Dummies* de Jesse Bryant Wilder (n. tr.).

³ *The Complete Book of Swimming* de Phillip Whitten (n. tr.).

Am traversat încăperea către un alt teanc, iar Caleb m-a urmat, pășind în spatele meu, de parcă mă însoțea într-un dans.

— M-am înșelat, am spus.

Stând atât de aproape de el, îi vedeam punctele maro din irisurile de un verde-deschis.

Caleb se învârtea în jurul meu, râzând, ca și când eram o creatură încântătoare pe care el o descoperise prin boschete.

— O, zău? a fost tot ce-a spus el.

— O, cartea asta ...

Am ridicat *Spre far*. Paginile îi erau răsucite la colțuri.

— Charles Tansley! Ce coșmar. Cine se crede el să spună că femeile nu pot picta, nu pot scrie? Și felul în care domnul Ramsay uită de soția lui după ce ea moare — pur și simplu salivează după Lily la sfârșit!

Caleb și-a înclinat capul.

— Bănuiam eu că educația ta a fost unidirecțională, însă nu mi-am dat seama cât anume.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

Caleb a mai făcut un pas spre mine și îi simțeam mirosul de fum de pe piele.

— Domnul Ramsay jelește, e devastat. De aceea îl duce pe James la far — încă se mai gândește la acea discuție aprinsă pe care a avut-o cu soția lui cu ani în urmă.

M-am încruntat, încercând să procesez ceea ce spunea Caleb.

— Cartea arată ceea ce se întâmplă în absența doamnei Ramsay, cât de importantă e o mamă, cât de rapid se poate nărui totul fără ea, a continuat el. Cu toții o iubeau.

Mi-am amintit de lecția de la Școală, când Profesoara Agnes a ținut o prelegere despre dorințele bărbaților pentru femeile mai tinere, sau despre incapacitatea bărbaților de a împlini nevoile afective ale oamenilor din jurul lor. Totul părea atât de limpede atunci.

— Asta e doar părerea ta, am încercat eu, clătînând din cap.

Însă Caleb nu și-a mutat privirile. Fața îi era pe jumătate luminată de strălucirea felinarului, îndulcindu-i trăsăturile.

— Asta se întâmplă în carte, Eve, a spus el, bătând cu degetul în coperta tare.

Am aruncat cartea pe jos și m-am așezat în fotoliu, pentru prima oară nepăsându-mi de mirosul de mucegai care părea să plutească peste tot în tabără.

— E doar..., am spus eu, simțind deodată o undă de rușine.

M-am gândit la acea noapte din cabinetul Doctoriței, chiar înainte să evadez de la Școală. Profesoara Florence îmi spusese că Regele voia să repopuleze pământul în mod eficient, fără toate complicațiile pe care le presupun familiile, căsătoriile și iubirea. Spusese că fetele făcuseră asta la început de bunăvoie. Avea un înțeles ciudat. Probabil că se gândiseră că dacă ne temeam de bărbați, nu aveam să-i dorim niciodată. Nu aveam să vrem niciodată iubire, sau să avem familii. Și atunci am fi mai dornice să facem orice ne cereau ei.

— Nu așa am învățat eu.

Am întors capul, dorindu-mi ca el să nu-mi vadă ochii înlăcrimați din pricina sentimentelor care mă copleșeau. Muncisem din greu la Școală, luasem notițe detaliate la fiecare

lecție, făcând însemnări pe margini până ce nu-mi mai simțeam degetele. Și cu ce folos? Să-mi umplu capul de minciuni?

— Uneori, se pare că toate lucrurile pe care trebuie să le știu, nu le știu. Iar toate lucrurile pe care le știu sunt complet eronate.

Mi-am vârât unghiile în palmă, simțindu-mă brusc frustrată. Furia clocotea în mine. Am dat să mă ridic să plec, însă Caleb m-a luat de mână și m-a tras înapoi.

— Așteaptă! Și-a trecut degetele printre ale mele, doar pentru o clipă, înainte să le dea drumul. Ce vrei să spui?

— Doisprezece ani de Școală și eu... eu nici măcar nu știu să înot, am reușit să spun, amintindu-mi de panica pe care o simțisem în acea seară la râu.

Nu știam să vânez sau să pescuiesc, nici măcar nu știam unde anume mă *aflam* în lume. Eram complet nefolositoare.

El s-a ridicat, conducându-mă către deschizătura ușii.

— Uite, Eve, a spus el când a ridicat de pe jos volumul *Spre far*. Ia cartea mea. Poți s-o citești din nou — pentru tine.

Am rămas amândoi pentru o clipă pe pragul de pământ, și capul lui atingea tavanul. Mi-am trecut degetele peste copertă, gândindu-mă la ceea ce spusese. Poate că aici, în acest buncăr, departe de Profesoară și de prelegerile ei, cartea avea să fie diferită. Poate că *eu* aveam să fiu diferită. Am ascultat respirațiile noastre, acum sincronizate.

— Asta tot nu-mi rezolvă problema înotului, am spus.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc când am întâlnit privirea lui Caleb.

— Asta e partea cea mai ușoară. Și-a pus mâna pe perete, la câțiva centimetri deasupra capului meu; o barbă scurtă, aspră îi acoperea bărbia, lucind în lumina felinarului. Pot să te învăț într-o zi să înoți.

— Într-o zi? am spus eu, întrebându-mă dacă putea auzi bubuitul inimii mele. Nu cred.

— Crede, a spus.

S-a uitat din nou spre mine cu acei ochi verzi. Eram la un concurs pentru a vedea cine avea să-și mute privirea primul. *Unu*, am numărat în minte. *Doi, trei...*

În cele din urmă, eu am rupt contactul vizual, aplecându-mă pe sub brațul lui și ieșind în tunel. Când m-am întors, ochii lui încă erau ațintiți asupra mea.

— Noapte bună, am strigat peste umăr, simțindu-i căldura privirii în timp ce mergeam prin holul umed mirosind a mucegai și mă băgam înapoi în pat.

CÂND AM AJUNS PE MAL, CALEB ȘI-A SCOS TRICOUL ȘI S-A aruncat în apă, cu picioarele strânse, lovind sub el suprafața strălucitoare. S-a scufundat în apa adâncă până ce nu s-a mai văzut în negrul ca de cerneală.

Am așteptat. A trecut un minut. Apoi altul. Am scrutat întinderea largă, albastră, însă nu se vedea nicăieri.

— Caleb? am strigat.

Am început să fac pași pe mal, căutând vreun semn, însă lacul era îngrozitor de liniștit.

În cele din urmă a țâșnit la suprafață, la aproape o sută de metri depărtare, împrôșcând cu stropi de apă în jurul capului. Am respirat adânc, gâfâind în același timp cu el, de parcă îmi ținusem respirația în tot acest timp.

— Ce te mai grozăvești! am strigat eu.

Mi-am dat jos de pe umeri prosopul, scoțând la iveală „costumul de baie” pe care îl improvisasem pentru a înota: o pereche de jeanși scurți pe sub puloverul zdrențuit de la

Școală, cu materialul rupt în locul unde trebuia să se afle blazonul. Îl tăiasem în acea dimineață cu un cuțit, gândindu-mă la Pip.

Mi-am vârât vârfurile degetelor în apă, iar pulsul mi-a urcat cu repeziciune. Apa era rece. Soarele se ascundea pe după copaci, iar aerul era mai tare ca de-obicei. Mă simțeam amețită și m-am uitat în locul unde lacul devenea mai adânc și mai întunecat. Am lăsat ca pietrele netede să-mi maseze tălpile și am încercat să-mi strunesc nervii. Mă simțeam mai confortabil, mai încrezătoare, ba chiar și mai curajoasă. Arden dăduse semne de însănătoșire; rămăsese la pat, însă bea și mânca mai mult, iar culoarea îi revenea în obraji. Nu mai tresăream când treceam pe lângă Leif pe culoar, și nu-mi mai era frică să explorez tabăra. Încet-încet, desigur, viața din căminul nostru temporar începea să fie mai ușoară.

Caleb a înotat înapoi, întorcându-și trupul musculos când pe-o parte, când pe alta în timp ce fiecare braț se ridica și se cufunda la loc în apă. Când a ajuns în zona unde apa era puțin adâncă, și-a dat capul pe spate.

— Acum e foarte bine, a spus el, arătând cu o mână. Aici nu e adâncă.

Apa nu îi trecea de talie. Însă m-am gândit la acea seară la Școală, la sentimentul îngrozitor când pământul mi-a alunecat de sub picioare. M-am mișcat încet, înaintând cu grijă, lăsând lacul rece să mă acopere centimetru cu centimetru. Caleb a venit mai în față și mi-a oferit mâna.

Am apucat-o fără să stau pe gânduri, simțind aceeași căldură care mă învăluisese în camera lui. Simțeam furnicături pe piele de la apropierea dintre noi.

— Vezi? mi-a spus el zâmbind, în vreme ce apa îi umplea cu picături pieptul bronzat și pistruiat. Nu-i chiar atât de rău.

După câțiva pași, apa mi-a ajuns până la talie. M-am uitat în jos, speriată de dispariția bruscă a picioarelor mele. Voiam să dau înapoi, să mă întorc la mal și să stau pe pământ solid. Însă Caleb m-a apucat și de cealaltă mână și s-a uitat lung la mine, iar ochii săi de culoare verde-deschis îmi cereau să-i privesc. Am mers împreună către partea mai adâncă.

— Ești bine? m-a întrebat Caleb când apa mi-a ajuns până la umeri.

Am dat din cap, așteptând ca inima să nu-mi mai bubuie.

— Bine, atunci, a spus. Acum o să ne scufundăm. Unu, doi...

— Stai! am țipat. Vrei să mă bag dedesubt?

Aveam nevoie de mai mult timp — pentru a mă obișnui cu temperatura, pentru a mă pregăti.

— Da. O să stăm dedesubt cât de mult poți tu. La trei.

Eram pe cale să protestez, însă Caleb a început să numere din nou.

— Unu, doi, trei, a spus el, iar eu mi-am ținut aerul în piept, strângând tare din buze când am alunecat sub suprafața apei.

Eram complet scufundată, ascultând pulsul bătându-mi în ureche. Am auzit cum plămânii au dat drumul aerului, bulbucii plutind către cer, lăsându-mă pe mine sub apa rece. Caleb se afla la jumătate de metru în fața mea, cu ochii deschiși, ținându-mă de mâini. Fața îi era atât de delicată, de serioasă și de dulce, că am uitat, chiar dacă numai pentru o

clipă, că eram diferiți. Că el era de sex opus, cel despre care fusesem avertizată. Cel de care mă temusem întreaga viață.

În acel moment, el era doar Caleb. Am zâmbit, iar el mi-a întors zâmbetul, în vreme ce brațele noastre formau un cerc în liniștea apei.

AM STAT AFARĂ PÂNĂ ÎN MOMENTUL ÎN CARE CERUL S-A întunecat. Am exersat ținerea respirației, scufundându-mă în mod repetat până ce n-am mai tresărit când lacul m-a înghițit. Caleb m-a învățat cum să calc apa și să lovesc cu picioarele înainte sub suprafața apei. Mi-a arătat cum să plutesc, și degetele lui au rămas pe spatele meu în timp ce-mi umpleam plămânii cu aer. Mi-am închis ochii, încercând să cred că picioarele mele palide nu erau expuse, că puloverul umed nu era lipit de rotunjimile trupului meu.

Cerul se transforma din purpuriu în gri în timp ce mergeam înapoi prin pădure, sfărâmând sub picioare ácele uscate de pin. Mi-am pus prosopul pe umeri, însă tot tremuram. Caleb și-a dat jos hanoracul și mi l-a oferit, suflecându-i mânecile pentru mine.

— Am terminat cartea. Am stat toată noaptea și am citit-o, am spus în timp ce strângeam materialul gros și moale în jurul meu; încă mai avea ceva din căldura lui și mă simțeam deja mai bine. Aveai dreptate. Nu e chiar povestea care mi-a fost spusă.

— M-am gândit eu că ar prinde bine o a doua lectură.

Apa i se scurgea din dreaduri, șerpuindu-i pe mușchii umerilor.

— Mă întrebam..., am început eu. Cum de-ați învățat atât de multe despre lume în afara lagărelor de muncă? Cum ați ajuns aici? Cum de-ați știut unde să vă duceți? Spune-mi totul.

Caleb a așteptat să-l ajung din urmă. Mergeam pe o cărare îngustă, aplecându-ne pe sub crengile joase ale copacilor. El era în fața mea, dând la o parte crengile pentru ca eu să mă pot strecura pe sub ele, apoi trecea iarăși în fața mea, ca să o poată face din nou.

— Săptămânile de după moartea lui Asher au fost ciudate, a spus el, ținându-și ochii pironiți la cărare. Leif refuza să mai lucreze, și se afla, în cele mai multe nopți, în detenție. Toți ceilalți băieți erau prea speriați pentru a face ceva care să-i înfurie pe paznici. Singurele lucruri permise în lagărele de muncă erau acele radiouri metalice, iar băieții se întindeau cu toții în paturi, ascultând transmisiile din Orașul de Nisip.

— Am auzit și eu câteva din transmisiile alea la Școală, am spus, storcându-mi apa din părul lung.

O dată pe lună, ne așezam în auditoriu și ascultam poveștile cu ceea ce se întâmpla în Oraș. Regele ne povestea despre zgârie-norii uriași care erau construiți sau despre noile Școli care se deschideau pentru copiii din interiorul Orașului. El construia în deșert — „ceva din nimic”, cum spunea el —, iar Orașul avea să fie străjuit de ziduri atât de înalte, că toată lumea avea să fie protejată. De rebeli, de boli, de pericolele lumii. La acea vreme, găseam alinare în cuvintele lui.

— Regele a făcut să pară totul foarte grandios, foarte captivant, am spus.

Caleb a lovit o piatră cu piciorul gol.

— Îmi amintesc de acea voce. Am să mi-o amintesc mereu. Caleb a aruncat piatra în pădure și chipul i s-a întunecat, iar pielea i s-a înroșit. N-a pomenit niciodată de orfanii care lucrau în Oraș. Cum băieți de șapte ani dezasamblau clădiri, paisprezece ore pe zi, la o temperatură de patruzeci și trei de grade. Cum unii erau striviți de ziduri sau cădeau de pe zgârie-nori. Sau despre fetele care erau folosite pe post de animale de prăsilă. Făcea să pară că Noua Americă era pentru toată lumea, că vom fi cu toții incluși, însă totul era construit pe spatele orfanilor. Singurul nostru loc era sub picioarele lor.

În timp ce mergeam, mi-am lăsat mâinile să mângâie iarba înaltă care creștea de-a lungul cărării.

— Dar cine îi crește pe copii? Supraviețuitorii din Oraș?

— Chiar acum, ei locuiesc în casele lor noi care dau înspre canalele pe care băieții de paisprezece ani le-au dragat, și își hrănesc bebelușii pe care i-au născut fetele de optsprezece ani, sau schiază pe pârtiile de schi acoperite și mănâncă la restaurantele care se află în vârfurile zgârie-norilor, unde orfanii lucrează pe gratis. Este dezgustător, a spus Caleb strâmbându-se.

— Tu cum de-ai evadat? am întrebat din nou.

M-am gândit la ororile din lagărele de muncă, la Asher singur în sălbăticie, cu picioarele legate, sau la băieții atât de mici precum Silas cărând pietre în spate.

— S-a întâmplat într-o noapte după un discurs deosebit de revoltător despre noul palat regal, a început Caleb, întinzându-mi o mână pentru a mă ajuta să trec peste un bolovan. Nu puteam dormi. Continuam să mă uit la paturile goale ale lui Asher și Leif. Paznicii găsiseră un băiat de doi ani în

pădure. Rămăsese recent orfan, și plângea cu suspine. Nu numai molima a creat orfani, s-a oprit Caleb pentru a explica. Condițiile de trai au fost foarte dificile după, lumea fiind într-un asemenea haos, că mulți copii și-au pierdut părinții chiar și după ce boala a trecut. Eu eram atât de indiferent, că l-am ascultat plângând încontinuu două ore. O bandă îi împușcase mama. Nu-mi păsa. Eram pustiit. Nimic nu mă mai putea atinge deoarece nu mai rămăsese nimic de atins în mine. Eram atât de... Caleb s-a oprit pe cărare și s-a întors spre mine. Și-a dres vocea, alegându-și cu grijă cuvintele: ...eram atât de dur. Încă mi-e rușine.

Nu mi-l puteam imagina atât de rece, nu după felul în care ținuse în mâini capul căprioarei, mângâindu-i blana moale până ce și-a dat duhul.

Caleb a apucat o creangă, frecându-și degetele de scoarța aspră.

— Am început să mă gândesc la tot și știam că nu mai puteam supraviețui prea mult. Nu era un trai, nu era viață. Eram înspăimântat și disperat. Și aveam radioul în mână și îl porneam din când în când, pur și simplu butonându-l din plictiseală.

A respirat adânc. Degetele nu i se mai mișcau.

— Apoi am auzit o voce. Vorbea numai lucruri fără sens.

— Ce spunea? l-am întrebat, pășind în față pentru a mă apropia de el.

— Am să-mi amintesc mereu prima propoziție. A spus: „A jurat uciderea tiranului, o răutate umblătoare-n lume, Eloise amintindu-și iubirea care iartă.”

M-am aplecat, ca și când, dacă mă apropiam de el, avea să mă ajute să descifrez înțelesul.

— Cine-i Eloise? Nu înțeleg.

O rafală de vânt s-a stârnit printre munți, făcând copacii să se incline. Pe chipul lui Caleb dansau umbre.

— La început nu eram sigur. Bărbatul a continuat așa. A spus chestia aia de câteva ori, iar apoi alte propoziții criptate. Repetând mereu cuvintele cu acea voce bântuitoare. Mă tot uitam prin jur, întrebându-mă dacă nu cumva mă desprinsesem de realitate, dacă nu cumva alunecasem într-un vis sau ceva asemănător. Iar apoi, după a zecea oară de când repetase aceleași lucruri, m-am oprit din a încerca să înțeleg propoziția și am început să ascult felul în care o spunea. Încerca să-mi spună ceva, tonul din vocea lui fiind aproape implorator.

Caleb s-a uitat în sus și privirile ni s-au întâlnit. Ochii lui erau roșii și umezi.

— A jurat uciderea tiranului, o răutate umblătoare-n lume, Eloise amintindu-și iubirea care iartă. A jurat uciderea tiranului...

— A, l-am întrerupt eu, neputând să înghit de emoție. J-U-T-O-R-U-L-E-A-I-C-I.

Caleb a zâmbit, și am simțit restul lumii dispărând — copacii, cărarea, munții, cerul —, și nu mai eram decât noi doi.

— Da, a confirmat Caleb. Ajutorul e aici. Și-a întins mâna, iar eu i-am cuprins-o între palmele mele. Vocea a continuat. În următoarele nopți a dezvăluit un loc în sălbăticie unde, dacă puteai evada, avea să se întâlnească cu tine. A durat câteva luni, și am așteptat ca Leif să se întoarcă, pentru a face planuri împreună. Am analizat obiceiurile paznicilor

și am găsit o porțiță de scăpare. Într-o seară, am evadat — doar noi trei.

— Voi trei?

Caleb s-a uitat la mâinile noastre, împreunate, zâmbind ușor, de parcă acea priveliște îl încânta.

— L-am luat și pe băiețelul a cărui mamă fusese împușcată. Pe Silas.

Degetele lui Caleb se împreunau cu ale mele, strângându-le cu putere când ne-am reluat drumul pe cărare.

— Și ai venit aici, am spus, uitându-mă în ochii lui când ne-am apropiat de luminișul de dincolo de buncăr.

— Asta s-a întâmplat acum cinci ani. Tabăra era deja în construcție, la ea lucra un mic grup de băieți, conduși de bărbatul a cărui voce o auzisem în acele seri. Moss. El a început Cărarea. Există refugii sigure pe tot drumul spre vest, toate conducând către buncăre ca ăsta. Leif, Silas și cu mine am călătorit cam două luni ca să ajungem aici, dormind în casele rebelilor. Oamenii încă se află acolo, trăind în afara Orașului. Nici ei nu cred în ceea ce face Regele, și îi ajută pe băieți și pe fete să evadeze.

A apucat un buștean de pe-o parte a dealului și l-a ridicat, scoțând la iveală ușa ascunsă. Înăuntru era liniște și întuneric. Sunetul picioarelor noastre goale pe podea, mergând în același pas, mă liniștea.

— Deci despre asta vorbea Profesoara. Califia — locul unde vom merge eu cu Arden. Pe apă.

L-am privit pe Caleb când am spus asta, așteptându-mă să tresară — să facă o grimasă —, ceva care să dezvăluie sentimentele lui în legătură cu plecarea mea, însă expresia lui nu

trăda nimic. Acum că Arden putea să meargă, chiar dacă numai în camera noastră micuță, n-avea să treacă mai mult de o săptămână sau două și urma să plecăm. Mă întrebam dacă aveam să fiu în stare să plec, să părăsesc buncărul și să mă îndrept către vest, așa cum plănuisem. Caleb se afla chiar lângă mine, și deja mi-era dor de el.

— Da, e un alt refugiu sigur pentru orfani și Pribegi — cel mai mare, a fost tot ce-a spus el.

— Și Moss? l-am întrebat. Unde se află acum?

Caleb m-a condus prin tunelul slab luminat.

— S-au auzit zvonuri cum că ar fi în Oraș, dar nu e nimic sigur. În cea mai mare parte a timpului își menține secretă locația și umblă în toate direcțiile pe Cărare că e imposibil să-i prinzi urma. Continuă să trimită mesaje, însă nu l-am mai văzut de mai bine de un an.

Mi-am dorit să fi știut mai multe despre comunicațiile radio și despre Cărare înainte să plec de la Școală. Înainte să ies din cameră, lăsându-le pe Ruby și Pip în acele paturi înguste, în ultimul lor somn plăcut. Poate că va exista o posibilitate să le trimit un mesaj din Califa. O posibilitate să ajung la ele.

Am simțit retragerea moale a mâinii lui Caleb când am ajuns în pragul ușii mele, mirosul dulceag de transpirație și de fum de pe pielea sa. Am observat pistruii împrăștiați pe nas și pe frunte, unde pielea îi era maronie de la soare. Nici unul din noi n-a rostit vreun cuvânt. În schimb, mi-am trecut mâna peste a lui, peste unghiile și nodurile degetelor, nepăsându-mi că erau murdare de pământ. El și-a pus bărbia pe capul meu și am respirat profund, conștientă de centimetrul dintre nasul meu și pieptul lui.

— Te-ai descurcat de minune azi, a spus Caleb după ceva timp.

M-a strâns de mână, luându-și la revedere.

— Îți mulțumesc din nou că m-ai ajutat.

Am intrat în încăpere, însă n-aveam stare. M-am întors. El încă stătea acolo, umplând cadrul ușii.

Ascultasem ceea ce spusese Profesoara Agnes. Am învățat despre „Iluzia legăturii” și „Pericolele reprezentate de băieți și bărbați”, și am citit „Manipularea subtilă”. Dar, pe lângă toate acestea, undeva, în interiorul meu, existau niște cunoștințe mai profunde. Ocupau un loc pe care nici măcar frica și nici o educație atent clădită nu îl puteau atinge. Era felul în care Caleb cântase fals în acea zi în pădure, dându-și capul pe spate fredonând, cu vocea reverberându-i printre copaci. Era mâncarea care ni se aducea în fiecare dimineață și în fiecare seară, cămășile și prosoapele prost împăturite, apa de baie pe care o căra pentru Arden, fără ca cineva să i-o ceară.

Știam, probabil cu mai multă certitudine decât știam oricând altceva, că acesta era un om bun.

— Noapte bună, Eve, a spus el.

Și-a lăsat privirea în jos, aproape cu sfială, iar apoi a dispărut în întuneric.

— PARIEZ CĂ AARON ÎNOATĂ CEL MAI REPEDE, A SPUS Benny, strângându-mă de mână. E ca un pește.

Stăteam împreună pe un debarcader la nord de buncăr, scrutând cu privirea lacul și căutând urma noilor Vânători. Febra lui Arden dispăruse, iar culoarea îi revenise în obraji. Picioarele încă îi erau slăbite, însă ea insistase să ni se alăture, iar eu eram fericită să o am acolo, lângă mine.

Arden i-a dat drumul mânuței lui Silas.

— Ai pielea umedă, i-a spus ea, ștergându-și palma pe jeansii scurți zdrențuiți. E ca și cum aș ține în palmă un melc fără cochilie. Și-o ștergea întruna de pantaloni, cu nasul strâmbat de dezgust. Ce e? m-a întrebat ea. Ce-i atât de amuzant?

— Chiar te simți mai bine, i-am spus râzând.

Se ridicase din pat de mai puțin de o oră, iar răbdarea deja începea să-i piară. Am luat-o ca pe un semn bun.

Toată ziua, în timp ce mă aflam înăuntru, predându-le băieților rămași, Caleb și Leif au verificat pădurea căutând trupe. Când zona a fost declarată în siguranță, i-au dus călare pe

noii Vânători către cealaltă parte a lacului, unde și-au început călătoria inițiativă. Noii Vânători trebuiau să alerge cincisprezece kilometri în jurul malului stâncos, plonjând în cele din urmă în adâncurile reci ale apei. Acum, în orice moment, aveau să înoate în jurul lizierei și să fugă pe plajă unde îi așteptau patru sulite, cu lamele lor de piatră, albe ca oasele, strălucind în ultimele sclipiri ale soarelui.

Am privit acel punct de pe mal unde copacii se aplecau peste apă, locul unde Caleb mă învățase să înot. Noaptea trecută am visat că ne aflam din nou în lac, și apa ne susținea, iar el mă ținea de mâini. Toată ziua, în timp ce o plimbam pe Arden prin buncăr sau îi corectam lui Benny cuvintele scrise în pământ, gândurile mele au fost pline numai de el. Zâmbetul lui, degetele sale care-mi atingeau spatulele, mirosul pielii lui pe hanoracul meu...

Kyler, un băiat înalt cu bucle portocalii, a fugit către marginea țărmului stâncos.

— Uite-i! Îi văd! a strigat el.

Ținea la ochi un binoclu crăpat, iar Benny și Silas ȝopăiau lângă el, încercând să-l apuce, vrând cu disperare să se uite și ei. Acolo, unde apa se întâlnea cu cerul, se afla o pată mișcătoare.

Curând după aceea, dincolo de copaci s-au văzut și băieții, trupurile lor intrând și ieșind din apă precum niște pești mari săritori. Michael era în față, coafura lui afro fiind vizibilă chiar și de pe debarcaderul pietros.

— Sunt super rapizi! a spus Silas.

Vopseaua de pe față i se întinsese, făcându-i dungi aurii pe mâini.

— Ia uite-l pe Aaron!

— Hai, hai, hai! ovaționa Benny.

Mulțimea din spatele nostru alerga pe țarm, scăldată în strălucirea roz a asfințitului. Câțiva dintre băieții de doisprezece ani loveau cu bătele la unison, scoțând un sunet *bum! bum! bum!* care devenea din ce în ce mai puternic.

Când băieții s-au apropiat de mal, o canoe veche apără de după copacii din spatele lor, cu Leif și Caleb vâslind în ambele părți. Băieții mai mari din tabără îi urmau în alte patru bărci. Chipurile le erau pictate cu negru, cu dungi de-a lungul obrazilor și până la puntea nasului. Văzându-l pe Caleb, încordându-și brațele împotriva curentului, trupul mi-a fost străbătut de o bucurie de-o clipă.

Dintre toate lucrurile pe care Profesoara Agnes le răstălmacise, am recunoscut doar un singur lucru ca fiind greșit atunci. „Fericirea este prevestirea viitoarei fericiri”, explicase ea, ținând în mâini un exemplar din *Marile speranțe*. Apoi mi-am amintit de ziua în care Ruby găsise un pisoai în tufișuri, cum am făcut cu rândul pentru a-i mângâia blana moale de pe burtică sau pentru a-l lăsa să ni se ghemuiască în poală. Mi-am amintit cum pusesem saltelele una peste alta după ce Directoarea se dusesse la culcare, făcând un turn deasupra patului lui Pip. Cunoșteam acea senzație dată de o săritură, flexibilitatea arcurilor de sub picioarele mele, felul în care corpul mi se scutura de la atâta râs. *Nu*, am gândit atunci, ca și acum, privindu-l pe Caleb, care se uita în sus, spre mine, și zâmbea cu acel zâmbet bun și strălucitor. *Fericirea e un moment*.

Aaron a lovit fundul lacului și a luat-o la fugă, improșcând apă în jurul genunchilor. Michael l-a urmat, apoi Charlie, și

la sfârșit Kevin. Kevin și-a mijit ochii în soare, pășind nesigur în lipsa ochelarilor. S-au repezit către niște crengi de copac albite de soare, unde se aflau patru sulite înfipite în nisip.

— Ia uită-te la ei! a strigat Silas, apucându-și tutuul.

Michael a ajuns primul la sulita lui și a aruncat-o în aer. Una câte una, sulitele au zburat toate, iar noii Vânători s-au aplecat în față, apucându-se cu mâinile de genunchi, obosiți. Silas și Benny au fugit de lângă noi și i-au urmat pe băieții mai mari pe cărare, unde i-au salutat pe Aaron, Kevin, Michael și Charlie.

Canoea lui Leif și Caleb a tras la mal, și fundul ei s-a hârjăit ușor de stânci. Cei doi și-a croit calea prin mulțime, trecând de băieții entuziasmați, îndreptându-se către noii Vânători. Caleb s-a uitat la mine, oferindu-mi cel mai vag zâmbet. *Salut*, am mimat eu.

— Ți se înroșesc urechile, m-a înghiontit Arden în șold. Adună-te, Eve.

Mi-am dus mâinile la cap, trăgându-mi şuvițele de păr șaten-închis spre față.

Leif i-a convocat pe cei patru noi Vânători, spunându-le să se așeze în șir în fața lui. Umerii lui aveau culoarea cărâmi-zilor, de la atâta stat afară, în apă, vâslind așa de mult timp.

— Astăzi v-ați dovedit a fi bărbați adevărați, iar mâine veți putea ieși singuri la vânătoare. Avem așteptări mari de la voi. Acești băieți — Leif a gesticulat către cei mai tineri dintre ei, către Benny, al cărui nas acum curgea — au nevoie de protecție, de conducători care să se asigure că ei sunt în siguranță aici, departe de lagărele de muncă. Această pădure este a

voastră acum, acești băieți sunt familia voastră. Suntem cu toții frați.

Auzind acestea, băieții și-a dus degetele la blazoanele rotunde tatuate pe umeri.

Caleb a scos o bucată de cărbune din buzunarul pantalonilor săi.

— A sosit vremea ca voi să jurați loialitate față de Cărare. Promiteți să vă folosiți abilitățile pentru binele orfanilor, liberi sau în sclavie?

Băieții au aprobat la unison, dând din cap:

— Da, promitem!

Caleb a făcut un pas în față, trecându-și degetul mare de-a lungul frunții lui Michael, coborându-l pe puntea nasului. Caleb a continuat cu ceilalți băieți, adăugându-le și lor semnele pe față.

— Acum sunteți Vânători. Sunteți bărbați! a bubuit Leif.

Și-a ridicat brațele în aer, cu pumnii strânși și cu mușchii vizibil încordați. Arăta ca una dintre acele statui pe care le văzusem în cărțile mele de artă, cele de Michelangelo, cizelate din piatră.

Silas a fost primul care a plecat din gașcă. A fugit către Kevin și l-a apucat dintr-o parte, aproape dărâmându-l într-o îmbrățișare. Ceilalți băieți au fugit în față, aclamând și ovaționând, bătându-i pe spate pe noii Vânători. Michael l-a ridicat pe Benny pe umerii săi în timp ce Aaron le-a mulțumit din nou lui Leif și lui Caleb, mâna lui strângând cu putere mâinile celor doi băieți mai mari.

Când chiotele au încetat, noii Vânători s-au adunat în jurul unor buturugi, unde se aflau tăvi pline cu carne de porc

mistreț, urcioare cu apă și castroane cu fructe de pădure. Băieții au așteptat în tăcere până ce Caleb a vorbit.

— Înainte să mâncăm, trebuie să mulțumim. În primul rând, pentru că noii Vânători au reușit să treacă cu succes de probe și continuă să fie protectori puternici ai celorlalți băieți. Înțelegând că fiecare masă este o colaborare a sufletelor, mulțumim pământului pentru că ne-a dat aceste fructe; lui Michael, care le-a cules cu mâna lui; porcului mistreț, care și-a dat viața pentru ca noi să putem fi hrăniți cu carnea lui. Le mulțumim celor care ne-au gătit această cină cu deosebită grijă. Caleb a ridicat un urcior în aer și ochii săi i-au întâlnit pe ai mei. Și trebuie să le mulțumim celor două prietene care ni s-au alăturat, în special profesoarei voastre, care a demonstrat înțelepciune și considerație cu fiecare nouă lecție.

Mi-a trebuit o clipă, și apoi împungerea subită a degetelor lui Arden în brațul meu, ca să înțeleg că vorbea despre mine. Mi s-a pus un nod în gât. *Observe*. Probabil că se opriese acolo, în pragul camerei lui Benny, uitându-se la cărțile puse în teanc pe masă sau la jucăriile de plastic care fuseseră adunate de pe jos, ca elevii să aibă unde sta. Ne privise în tot acest timp.

— Pentru Arden și Eve, a adăugat Leif, luând un alt urcior de pe buturugă și ridicându-l în aer.

Și-a ținut ochii în pământ, fără să se uite la noi. Ceilalți băieți s-au întors, cu toții pentru a oferi mulțumiri — unii dând din cap, alții cu un zâmbet — înainte să treacă urciorul din mână în mână, luând înghițituri mari de apă. Apoi, seriozitatea a cedat locul bucuriei, iar băieții au luat cu asalt carnea de porc mistreț, fructele de pădure și curcanul.

În cele din urmă, când noii Vânători au mâncat suficient iar bucuria s-a potolit, Leif a vorbit din nou.

— În seara asta este lună plină, a spus el, arătând cu degetul deasupra capului.

Luna tocmai apărea, conturul vag fiind tot mai clar pe măsură ce cerul roz se transforma în purpuriu.

— Și am descoperit că trupele și-au schimbat direcția, a continuat el. Și-au abandonat avanpostul din sud. Ceea ce înseamnă că în seara asta...

— Prădăm! a strigat Michael, bucățele de carne de porc zburându-i de pe degete când a ridicat mâna. O să le prădăm proviziile!

Silas a scos un chiot de bucurie.

— Bomboane! Bomboane! Bomboane!

— Da, a aprobat Leif, zâmbind ușor. Cocul i se desfăcuse, și bucele negre și ude i se revărsaseră pe umeri. Este vremea potrivită pentru o prădare. Ne întâlnim aici într-o oră.

Mulțimea de băieți a luat-o înspre buncăr, cărând ceea ce mai rămăsese din festin. Am simțit un braț petrecut în jurul umerilor mei goi.

— Pot? a întrebat Caleb.

Simțeam furnicăături în braț acolo unde pielea noastră se atingea. Am mers împreună, potrivindu-ne pașii. Simțea oare ce gândeam despre el? Știa că reușise să se strecoare în visele mele, unde îmi lipsea, chiar și în somn?

— Da, a fost tot ce-am putut spune. Da.

— TE-AM VĂZUT ÎMBRĂȚIȘÂNDU-TE CU CALEB.

Arden era deja în grota noastră când m-am întors, învelită într-o jachetă, cu picioarele strânse pe saltea. Ținea lanterna spre fața ei, apoi a îndreptat-o spre mine, căutând un răspuns. Am ignorat-o, luând în schimb din maldăr un pulover, ca să-mi țină de cald. Aerul nopții era rece și nu știam cât de departe era avanpostul.

— Directoarea Burns n-ar fi de acord, a continuat ea.

Am acoperit raza de lumină cu mâna.

— Fii serioasă, a fost tot ce-am putut spune.

— Nu mă lua cu „Fii serioasă”, râdea Arden.

A gesticulat cu lanterna. Raza a trecut peste părul ei scurt și peste un petic din piciorul ei alb ca laptele, oprindu-se pe fața ei palidă.

— Sunt bolnavă de o săptămână și tu aproape că te-ai...

Și-a acoperit gura cu mâna. Am crezut că urma să tușească, însă a rămas tăcută.

— Ce e, Arden?

Mi-a făcut semn să mă uit în spate, unde se afla Caleb, stând în cadrul ușii, îmbrăcat cu o jachetă groasă din piele maro și cu o beretă croșetată, cu părul băgat strâns sub ea.

— Aproape că te-ai obișnuit să predai, totul devenind o rutină... Arden încercase, dar nici măcar eu nu eram convinsă. S-a ridicat, ieșind jenată, pe lângă Caleb, în hol. Ne vedem la foc, a spus ea, înainte să dispară în tunel.

M-am îndepărtat de el, luând încă un pulover gros.

— O să mergem cu tine? am întrebat eu, încercând să elimin nervozitatea din voce. Arden se simte mai bine. Jură că se simte destul de bine încât să meargă.

Caleb m-a luat de mână. Apoi s-a uitat în jos, de parcă degetele mele subțiri erau legate de ale sale.

— Nu e vorba de asta. Când Leif a spus că trupele au abandonat avanpostul..., a început el. E pentru că se deplasează spre nord, către drum.

— E din cauza mea, nu-i așa? am spus eu, înainte ca el să continue.

Era jumătate întrebare, jumătate afirmație, dar tăcerea lui Caleb confirma ceea ce știam deja. Au schimbat direcția din cauza mea. Am închis ochii, dar tot ce am văzut erau farurile Jeepurilor luminând drumul, în căutarea fetei de pe fluturaș.

Caleb s-a apropiat mai mult de mine. Își curățase de pe față dungile de cărbune, lăsând în urmă doar un miros vag de foc.

— S-ar putea să nu fii în siguranță dacă mergi la raid în seara asta. O ciocnire cu trupele e mereu periculoasă, dar ar putea fi un risc prea mare de asumat.

Degetele sale s-au împreunat cu ale mele, înfășurându-mi mâna în pumnul lui.

Era așa de ușor să îți fie frică. Chiar în acest buncăr subteran, peste care trupele ar fi putut să treacă fără să fie conștiente de prezența noastră, pulsul meu a devenit mai rapid. Voiam să mă ghemuiesc pe salteaua goală, înfășurată într-un cocon de pături, și să mă dau bătută, să stau aici, în subteran, la nesfârșit. Dar asta nu era nimic nou. Aveau să fie mereu pe urmele mele. În spatele fiecărei lanterne erau ei. În spatele fiecărui zgomot de motor erau ei. Ei erau fiecare siluetă neclară pândind din spatele copacilor.

Mi-am petrecut toată viața în spatele zidurilor Școlii, mâncând ceea ce mi se oferea, bând ceea ce mi se oferea, înghițind pastilele albastre alunecoase care îmi agitau stomacul. Și ce dacă stăteam o noapte afară? Nu puteam să îmi îngădui acest lucru?

— Și dacă tot vreau să merg?

— Atunci o să mergi, a spus el. Dar voiam ca tu să știi care este pericolul.

— Întotdeauna este un pericol.

Ochii lui verzi s-au întâlnit cu ai mei.

Începeam să-mi imaginez ce s-ar întâmpla — cu Caleb și cu mine. În sălbăticie nu era timp de gândire, doar Califa în fața noastră, călătoria grabnică care înghițea zilele. Dar în subteran, predându-le băieților în camera lui Benny, rezemată cu spatele de peretele de pământ noaptea, după ce Arden adormea, îmi imaginam o viață aici. Aveam nevoie de mai mult timp. Cu Caleb, cu băieții mici. O perioadă de câteva săptămâni sau luni mi se părea că nu e de ajuns... Voiam mai

mult. Și dacă totul mergea bine, dacă putea să meargă bine? Atunci ce urma?

Puteam trăi împreună aici — era posibil. Cel puțin până când Moss aduna destui rebeli pentru a putea să contracareze trupele Regelui. Cel puțin până când o puteam salva pe Pip. Ar fi periculos, dar am avea grijă să rămânem nevăzuți. Caleb și cu mine ne puteam construi o viață, oricât de mică. O viață împreună.

— Stai în preajma mea, și dacă ceva se întâmplă, ne separăm de grup.

Privirea lui trasa conturul buzelor mele, ochii lui privind fix într-ai mei. Respirația lui îmi mângâia urechile și eu simțeam mirosul de cărbuni din nou când m-am apropiat de el. Era la câțiva centimetri depărtare, cu ochii ăia de culoare verde-deschis încă atenți la mine, privindu-mă. Nu m-am putut abține. Mi-am lipit buzele de ale lui. O fierbințeală mi-a cuprins trupul și degetele în timp ce ne lipeam unul de celălalt, iar buzele lui îmi răspundeau.

Într-o clipă, mi-am dat seama ce făcusem. M-am dat înapoi, mi-am smuls mâna dintr-a lui și mi-am dus-o la frunte.

— Îmi pare rău, eu doar...

Însă el m-a tras și mai aproape. Mi-am așezat fruntea ușor pe obrazul lui. Degetele lui m-au mângâiat pe cap, trecând prin părul meu șaten des, până când s-au oprit în adâncitura cefei.

— Să nu-ți pară, a spus.

Mă ținea în brațe în grota întunecoasă. Mi-am petrecut mâinile în jurul lui și am strâns bine. Nu ne-am mișcat până când sunetul vocilor a răsunat în tunel, anunțând raidul.

MĂ ȚINEAM DE CALEB, RELAXÂNDU-MĂ ÎN CĂPTUȘEALA mucegăită a jachetei sale. Arden s-a prins de umerii mei în timp ce călăream prin pădurea deasă, copacii abia fiind vizibili sub lumina stelelor. Mă chestionase înainte să plecăm, observând culoarea din obrajii mei, modul în care îmi duceam degetele la buze, atingându-le pentru a-mi confirma că încă mai sunt acolo. A râs când am urcat nerăbdătoare pe cal, așezându-mă la mijloc, cu capul pe spatele lui Caleb. Oricine putea să vadă că lucrurile erau diferite între noi doi. Dar oricum, am păstrat noutățile pentru mine, în speranța de a fi numai ale mele încă puțin, să le am și să mă minunez de ele.

În fața noastră, Leif strunea caii pe lângă bolovani și printre crengile copacilor căzuți în drumul spre avanpostul sudic. Caii băteau pământul, copitele păstrau un ritm constant. Am trecut de malul pietros al lacului, în a cărui suprafață lucioasă și întunecată se reflecta luna.

— E puțin mai încolo, a șoptit Caleb.

Un șoim a zburat prin fața noastră, croindu-și calea spre cer.

În depărtare, s-a auzit un foc de armă, răsunând în munți. Arden m-a strâns mai tare, degetele ei înfigându-se în carnea mea. În față, Leif își mîna calul într-o porțiune cu iarbă înaltă. Alți șase cai au urmat, siluete negre, purtând băieții mai mari și pe cei patru noi Vânători. Silas, Benny și băieții mai mici rămăseseră în buncăr, dormind adânc cu promisiunea unei dimineți cu batoane de ciocolată și bomboane de supt.

Leifa aruncat o privire prin jur, cu fața pe jumătate acoperită de întuneric.

— Avanpostul e la o sută de metri în față, a șoptit el. Dacă se întîmplă ceva, orice-ar fi, nu folosiți forța.

— Dacă se întîmplă ceva? am repetat, șoptind în urechea lui Caleb. Ce vrea să spună?

— E doar o precauție, a spus Caleb.

Îi simțeam bătăile inimii în timp ce stăteam lipită de spatelul lui.

— Uciderea unui soldat al Noii Americi, chiar și ca auto-apărare, e o infracțiune pedepsită cu moartea, a adăugat. A strunit calul, făcându-l să meargă agale. Cu un an în urmă, a avut loc un incident la un alt avanpost. Regele s-a răzbunat prin executarea unui orfan evadat.

M-am înfiorat, imaginându-mi un băiat mic, singur și înspăimîntat, dând peste trupele Regelui.

Am lăsat caii în luminiș, cu capetele aplecate în vreme ce pășteau iarbă. Caleb m-a luat de mână, iar căldura aceea familiară a revenit. *Sunt bine, suntem bine, totul e bine.* Repetiția

m-a calmat. Din spatele copacilor am putut desluși o casă modificată, cu fațada abia vizibilă în lumina lunii care se strecura printre crengi. Ferestrele erau acoperite cu tablă ondulată și ușa de metal din față era legată cu lanț și lacăt. Leif a cercetat atent clădirea și a apărut pe cealaltă parte.

— E liber, a spus, dând din cap spre Caleb.

Băieții urcau pe veranda ce împrejmuia casa. Michael a încercat geamurile cu cuțitul, făcând loc cu acesta pe sub o șindrilă veche. Kevin a încercat să deschidă lacătul, dar fără succes.

— Lasă-mă pe mine să încerc, a spus Arden, sărind jos de pe balustrada verandei.

Kevin îi zâmbea în timp ce ea forța broasca, deschizând încuietoarea doar din câteva mișcări de încheietură.

— Poftim!

Ușa spre magazie s-a deschis. Băieții au chiuit, iar Aaron și Charlie s-au îmbulzit să intre. Până și Leif a zâmbit în timp ce intram, și a pornit generatorul guvernului. Era același tip pe care îl aveam și la Școală, al cărui bâzâit creștea în primele secunde, luminile aprinzându-se una câte una, până când în toată camera se auzea zgomotul puternic și constant.

— Cum ai făcut asta? am întrebat eu stupefiată.

— Un mic truc pe care l-am învățat la Școală, a dat Arden din umeri jucăușă.

Am cercetat parterul, care fusese eliberat de mobilă pentru a face loc pentru depozitare. Fiecare spațiu gol era plin cu delicatese pe care nu le mai văzusem până atunci: conserve

de „ananas”, „mango” și o carne preparată numită „spam”¹. Rafturi erau fixate cu șuruburi de pereții camerei de zi, un raft întreg plin cu zeci de litri de apă, în bidoane de plastic de culoarea cerului.

Michael s-a îndreptat spre o cutie de carton și a scos niște pachete de hârtie albă, împărțindu-le în jur.

— Mmmmm, a spus el, îndesându-și în gură substanța roșie dulce. Fun Dip².

— Mâncați, a spus Caleb din celălalt capăt al camerei.

S-a urcat pe marginea rafturilor de lemn și a tras o cutie plină cu fâșii de carne, lungi și subțiri, învelite în plastic galben. Aaron și-a îndesat un pumn în blugi.

Ghiftuiala a durat mai bine de o oră, fiecare cutie, fiecare pachet de plastic, fiecare ambalaj de carton conținând o altă surpriză minunată. Leif a împărțit pungi de Tootsie Rolls, bomboane gumate de ciocolată, care se lipeau de cerul gurii. Michael a desfăcut cutii cu bere — ceva ce știam doar din paginile romanelor lui Joyce — și le-a împărțit băieților. Auzeam vocea slabă a Profesoarei Agnes dojenindu-mă. „Alcoolul a fost creat pentru a slăbi apărarea femeii”, ar fi spus ea. În orice caz, am luat iute o dușcă.

— NU SE POATE ABȚINE ȘI TE PRIVEȘTE ÎNTRUNA, A SPUS Arden, rezemată de perete.

---

¹ Conservă de carne, renumită în SUA (n. tr.).

² Bomboane fabricate de The Willy Wonka Candy Company, un brand deținut de Nestlé (n. tr.).

Ne așezaserăm într-un colț ca să mâncăm cât putem. În fața noastră erau împrăștiate cutii cu suc de portocale, covrigei groși și lucioși, și piersici la borcan.

— N-am crezut nici o iotă din ce zicea Profesoara Agnes, a continuat ea, înclinând ușor capul. Dar poate că hodoroaga avea dreptate. Se vede un tip de nebunie în ochii lui. De parcă ar vrea să-ți devoreze sufletul sau ceva de genul.

Am ridicat privirea. Caleb era în cealaltă parte a camerei, cu ochii pe mine.

— Îhh, Arden, am spus eu strâmbându-mă. Gata!

Dar eram copleșită de amintirea buzelor lui pe fruntea mea și a mâinilor mele pe pieptul lui.

— Poți să *îhh* cât vrei, dar e adevărat. Ce i-ai făcut în încăperea aia — am ieșit doar pentru o secundă!

Mi-a dat un ghiont puternic în coaste și eu am râs forțat.

— Ia uitați ce-am găsit! a strigat Charlie din sufrageria veche.

Ca un magician, a dat la o parte o pânză bej și a dezvelit un vechi pian. A atins cu degetele clapele îngălbenite și a cântat câteva note.

M-am lăsat pe spate, ascultând corzile care răsunau la parterul casei. Mi-am adus aminte de verile de la Școală, când Pip și cu mine luam lecții de pian de la Profesoara Sheila. Eu stăteam pe băncuță și cântam „Amazing Grace” în timp ce Pip se învârtea în spatele meu, făcând câte o piruetă pentru fiecare vers.

M-am întors către Arden, pe punctul de a-i explica cum uneori Pip mima orice cuvânt, cocoșându-se pentru „nenorocit” sau punând mâna la ureche pentru „sunet”, dar

ea se uita lung la rafturile din fața noastră, cu mintea în altă parte.

— Ce s-a întâmplat?

— Eve, am ceva să îți spun de mai mult timp... Își freca fruntea cu mâna. Lucrurile alea pe care le-am spus la Școală — poveștile despre părinții mei care mă duceau la teatru, cinele de Ziua Recunoștinței și apartamentul lor din Oraș..., a șoptit ea. Am născocit totul.

Mi-am îndreptat spatele.

— Ce vrei să spui?

Se holba la picioarele ei. Șuvițe de păr negru îi atârnav pe față.

— Într-un fel era adevărat — nu *eram* ca toată lumea de la Școală, a spus ea.

Buzele îi erau roșii și crăpate.

— Eram orfană dinainte de molimă. Nu am avut niciodată părinți, nici măcar în viața de dinainte.

Charlie a mai cântat câteva note la pian, iar Arden se uita la mine, așteptându-mi reacția.

— Deci cameristele care îți așezau lenjeria dimineăta, medalionul de argint promis de mama ta după terminarea studiului meseriei, casa cu iaz în față și cada cu picioare cu gheare aurite? am spus eu, amintind poveștile cu care Arden ne tachina. Toate erau minciuni?

Arden a dat din cap. Eram confuză, apoi supărată. Atâtea nopți petrecute în pat plângând, dorind să am ceea ce avea Arden. Voiam ca mama *mea* să mă aștepte în oraș, ca un cadou ce urma să fie desfăcut.

— Cum ai putut face asta? am întrebat eu.

Arden și-a îndreptat privirea spre geam și privea fix la reflexia ei de pe sticlă.

— Nu știi...

— Toată lumea era așa de invidioasă pe tine și tu...

— Știi! Arden plângea. Dar voi toate vorbeați de părinții voștri și de familiile voastre. Eu nici măcar nu știam ce era o familie. Aveam un bunic, dar se purta mai frumos cu ciobănescul lui german decât cu mine. A fost o ușurare când a murit.

Mi-am adus aminte de o Arden de opt ani, care spunea la toată lumea despre petrecerile pe care le dădea tatăl ei pentru ea, cum îi construise o casă în copac, cum abia se „mutaseră” în noul Oraș înainte ca ea să li se poată alătura. Arden părea așa plină de viață, așa de însuflețită.

— Îmi pare rău, a reușit ea într-un final să spună. Îmi pare așa de rău!

O parte din mine voia să se ridice și să plece, însă durerea din ochii ei părea reală, iar scuza veridică. Da, îmi imaginașem reuniuni cu mama care nu aveau să se întâmple niciodată. Însă eu aveam amintiri, suveniruri la care să mă gândesc mereu. Cum mă ridica să agăț ciubucuri în bradul de Crăciun. Cum pictam cu degetele. Spre deosebire de poveștile lui Arden, ale mele erau reale.

— Și mie îmi pare rău, am spus eu, încă incapabilă să o privesc.

Am stat amândouă acolo un timp, umerii noștri atingându-se în timp ce ne uitam la băieții care se bucurau de raid.

— Ceea ce vreau să spun e că... — a rupt Arden tăcerea într-un final — ...îți mulțumesc.

Se uita drept înainte și și-a ridicat puloverul gros verde în jurul gâtului.

— Pentru ce? am întrebat eu, neputând să-mi ascund enervarea din voce.

— Pentru că mi-ai salvat viața. Arden s-a întors spre mine. Nu am avut pe nimeni așa de... *bun* cu mine.

Tremurături ușoare îi încrețeau pielea de pe bărbie, apoi au început să-i curgă lacrimi.

Am pus palma pe spatele ei să o liniștesc. Nu eram obișnuită să o văd supărată. Ea trebuia să fie cea care refuza să plângă. Cea care omora iepuri. Cea care nu s-a plâns nici măcar o dată de boala ei.

— E-n regulă. O mângâiam pe cap, aranjând firele de păr negru și scurt. Nu trebuie să-mi mulțumești. Ai fi făcut la fel pentru mine.

Arden a ridicat capul și a aprobat ușor, de parcă nu era chiar sigură de acest lucru.

— Uneori, nici măcar nu știam unde eram. Îmi amintesc doar cum îmi pieptănai părul și mă spălai pe față...

Vocea ei s-a stins brusc.

Am tras-o spre mine să o îmbrățișez.

— N-a fost nimic special. Zău.

Îi simțeam respirația în ureche, se îneca. Pieptul i se agita și mi-am dat seama cât de tare plângea. Lacrimile ei se strecurau prin lâna puloverului meu, umezindu-mi pielea umerilor.

— N-a fost nimic special, am spus eu din nou.

— Știu. Arden a inspirat adânc, fără să mă privească în ochi. S-a dat la o parte, ștergându-și cu mâinile obrajii, mângiind pielea din jurul ochilor ei căprui, înroșiți. Știu.

În timpul șederii mele la Școală le avusesem mereu pe Pip sau pe Ruby lângă mine, chemându-mă la cină sau îndreptându-mi fusta atunci când era strâmbă. Însă zile întregi în sălbăticie, doar păsările îmi vorbeau. Pârâul era singura mână care mă alina, vântul era singura suflare care-mi dădea praful din ochi. Am învățat strania artă a singurătății, dorința arzătoare, care vine și trece, vine și trece, atunci când mergi singură pe un drum.

Dar Arden a stăpânit arta asta de mult timp. La Școală, în afara Școlii. De prea mult timp.

Am ținut mâna pe umărul ei, știind că am greșit atunci când am spus că nu era nimic special. Pentru Arden, însemna totul.

AM STAT AȘA, CU FRUNTEA LUI ARDEN PE UMĂRUL MEU, până când Caleb a strigat de la pian.

— Hei, voi două, a spus el. Nu mai fiți așa de ... *fete*.

Mi-a aruncat o privire ștrengărească, și ochii lui străluceau.

Berkus, un băiat mai mare, cu părul blond vâlvoi, cânta „Heart and Soul”¹, o amintire din copilăria sa. Era o melodie simplă, cu note staccato, menținute prin apăsarea pedalei, spre deosebire de notele complicate pe care le-am învățat de la Profesoara Sheila. Michael și Aaron stăteau în spatele lui, bătând ritmul cu degetele și dând din cap din când în când. Chiar și privirea de obicei neiertătoare a lui Leif se îmbunase în timp ce se sprijinea de pian, sorbind mulțumit din berea sa.

Am ridicat-o pe Arden în picioare.

— Îți mai aduci aminte de valsul vienez, nu-i așa?

În timpul celor mai multe ore, Arden mângălea pe coperta caietului ei, conturând forme ciudate pe marginea paginii. Dar nu puteai să te ascunzi când dansam. Fiecare fată avea

---

¹ „Inimă și suflet” (n. tr.).

partener, se aștepta de la fiecare fată să țină bărbia sus și mâinile ferme în timp ce pluteam pe gazon.

Arden încă își ținea buzele lipite, dar m-a lăsat să o trag spre pian. Berkus a început să cânte din nou, iar eu mi-am întins brațele, făcându-i semn să își așeze mâna peste a mea. Caleb tăcea, cu capul într-o parte, în timp ce ne urmărea. Apoi am pășit în față, băieții dându-se la o parte în timp ce o conduceam pe Arden prin cameră, pășind ușor pe lângă rafturi, cu spatele drept, râzând.

— Inimă și suflet, cântam eu, te-am văzut stând acolo sus, inimă și suflet, arăți exact ca un urs.

— Nu sunt astea cuvintele! a râs Arden.

Ținea capul într-o parte, în timp ce făceam piruete. Băieții au aclamat când m-am aplecat cu Arden până la podea și au aplaudat când ne-am învârtit în loc. Când am făcut o trecere prin cameră, îndreptându-ne spre bucătărie, o expresie gravă a apărut pe fața ei.

— În legătură cu ce-am spus mai devreme... S-a uitat peste umărul meu la Kevin, care se încumetase să vină pe ringul de dans, făcând o piruetă stângace cu berea în mână. Cred că încă nu sunt în regulă, și toată chestia aia sentimentală, cred că e un efect secundar al...

— Știu, am întrerupt-o eu. Nu-ți face griji pentru asta.

A urmat o pauză lungă, cu notele de pian răsunând între noi în timp ce valsam înapoi spre băieți, cu pași mai înceți decât mai devreme. Apoi mi-a oferit un zâmbet recunoscător.

Când am făcut ultima întoarcere, Caleb, încurajat de muzică și de aclamații, a venit spre noi, pășind grațios prin cameră. În spatele lui, Michael și Charlie încercau figuri extreme, Michael rotindu-se cu spatele pe podea.

— Îmi poți acorda acest dans? a întrebat Caleb.

A întins mâna, cu palma în sus, așteptându-mi răspunsul.

— Nu știu — tu *crezi* că poți? l-am provocat, incapabilă la rîndul meu să rezist.

Era acea greșeală gramaticală despre care Profesorii ne spuneau mereu la Școală.

Caleb mi-a luat mâna și a smucit puternic, aducându-mă mai aproape de el. Băieții chiuiau în spatele nostru. Aaron și-a dus degetele la buze și a fluierat zgomotos.

— Cred că pot.

A zâmbit în timp ce corpul meu se sprijinea de al lui.

Mi-am așezat bărbia pe pieptul lui, iar Berkus nu a mai cântat „Heart and Soul”, ci un cântec mai lent și foarte îmbietor. Podul palmei lui Caleb s-a potrivit în curbura de jos a spatelui, așezată chiar pe mijloc. Respirația lui îmi încălzea gâtul. Nu era un dansator prost, însă era straniu ca cineva să mă conducă pe ringul de dans. Eu impusesem mereu pașii, direcția, și îmi trimiteam partenera în rotiri rapide și elegante.

— Îți pare bine că ai venit? mi-a șoptit în ureche.

Băieții au stat cu ochii pe noi un timp, până când și-au dat seama că nu era nimic de văzut, doar legănat în față și în spate, cu un ocazional pas în lateral. Nu era reprezentarea grandioasă oferită de Arden și cu mine.

— Da, am spus eu.

Berkus și-a cedat locul la pian și a ieșit pe verandă. Alți câțiva l-au urmat, împreună cu Arden, și s-au îndreptat spre piscina improvizată de afară.

— Și mie îmi pare bine că ai venit.

Caleb și-a schimbat poziția, venind mai aproape, astfel încât să mă mulez pe formele trupului său. Am închis ochii, iar magazia a dispărut din peisaj. Simțeam doar căldura pieptului său lângă al meu. Ar fi fost așa de ușor să rămân aici, așa, să îmi petrec zilele în buncăr și nopțile în raiduri cu Caleb. Viziunile veneau neîncetat ori de câte ori mintea mea se liniștea, imaginile așezându-se una peste alta. Arden și cu mine am fi avut grijă de Benny și Silas, atente ca mâinile lor să fie curate, învățându-i să citească și să scrie. Am fi lucrat cu ei până când ar fi mângălit paragrafe întregi pe pereții de pământ și ar fi putut explica temele din *Poveste de iarnă*¹. Datorită noilor abilități, băieții mai mari s-ar fi putut organiza, trimițând mesaje către alți orfani evadați și făcând planuri viitoare cu Moss.

Cât despre mine și Caleb... tot ce voiam era mai mult din ceea ce aveam. Apropierea bărbiei mele de umărul său, mâna lui pe spatele meu, liniștea de a fi împreună, trupurile noastre vorbind chiar și în tăcere.

— M-am gândit..., am spus eu, îndepărtându-mă de el ca să-l pot privi.

Afară, Michael sărea de pe trambulina putrezită.

— Cadeee! a țipat el, lăsând în urma lui doar o explozie de apă. Și-a șters niște mângă verde de pe față în timp ce se îndrepta spre o scară ruginită. Intrați, mocirla e caldă!

Caleb a râs și s-a întors cu privirea la mine.

— Te-ai gândit...?

---

¹ Piesă de teatru a dramaturgului englez William Shakespeare (n. tr.).

— Calafia, am spus eu, cu vocea abia perceptibilă din cauza agitației. Mi se pare fără sens să mergem până acolo, acum, riscându-ne viețile, atâta timp cât eu și Arden putem trăi în buncăr. Suntem în siguranță aici. Ea mă poate ajuta să îi învăț pe băieți și ... M-am uitat în ochii lui plini de speranță. Și noi am fi împreună ...

Fața lui Caleb s-a crispat. A făcut un pas în spate, rupând îmbrățișarea.

— Eve ...

Simțeam fiecare centimetru dintre noi acum, spațiul care se mărea. Înțelesese greșit? Mi-am dres vocea.

— Vreau să rămân. Vreau să trăiesc în tabără, cu tine.

Și-a frecat ceafa și a oftat.

— Nu cred că e o idee așa de bună. A vorbit încet, cu privirea undeva afară, unde băieții stăteau pe veranda putrezită, provocându-se unii pe alții să sară. Oamenii Regelui încă te urmăresc. Dacă ne găesc ... băieții vor fi pedepsiți. Și tu nu vei fi niciodată în deplină siguranță ...

Am făcut un pas în spate, mărind spațiul dintre noi și mai mult. Fiecare cuvânt mă lovea în piept, bătând la ușa inimii mele, care se ghemuise în ea însăși și adormise.

Nu mă voia aici.

Bineînțeles că nu mă voia. Nu conta cum o spunea sau ce cuvinte folosea să explice. Am închis ochii și am văzut-o pe Profesoara Agnes, cu mâinile tremurânde. „Nu mă voia.” Se uita pe geam, cu lacrimile alunecând prin cutele de pe fața ei de parcă o părăsise chiar atunci. „Am fost așa de proastă. Nu m-a vrut niciodată.”

Caleb a dat să mă ia de braț, dar l-am împins.

— Nu mă atinge, am spus eu și m-am îndepărtat.

Era un bărbat, fusese întotdeauna un bărbat, cu toate defectele lui și micile decepții. Și l-am lăsat să mă țină în brațe, și l-am lăsat să mă sărute, am căzut pradă tuturor tentațiilor. Am fost o proastă.

— Înțeleg exact ce se întâmplă aici. Țasta a fost un joc pentru tine, nu-i așa?

A negat, cu fața palidă.

— Nu, nu mă ascuți. Vreau să stai... dar nu poți... nu ești în siguranță.

S-a întins să mă atingă, dar m-am ferit de mâna lui. „Vrei să-i crezi minciunile”, spusese Profesoara Agnes. „E vina păcătoșului pentru că a dat crezare.”

— Te rog... lasă-mă în pace! am țipat eu când a încercat din nou.

Vocea mea a răsunat în magazia goală. Charlie a întors privirea, cu mâna pe rama geamului. Restul băieților de pe verandă au privit în sus.

Caleb se freca între sprâncene.

— O să mai vorbim despre asta mai târziu, când ne întoarcem la buncăr. Îmi pasă de tine, dar...

— Îți pasă doar de tine, m-am repezit eu.

Capul i-a zvâcnit în spate, de parcă îl plesisem peste față. S-a întors încet, a ieșit pe verandă și a dispărut printre umbrele celorlalți. Băieții au șușotit, apoi s-au uitat în continuare la piscină, sărind în apa întunecată.

Spațiul din jurul meu s-a lărgit și aerul a devenit mai rece fără el acolo. M-am așezat la pian, apăsând un *mi* lung și scârțait. Am închis ochii în timp ce fiecare notă a „Sonatei lunii”

de Beethoven răsună în magazie, forțată și ușor falsă. Când am ajuns la partea a doua, m-au podidit lacrimile. M-am oprit să le șterg.

— Ce-a fost asta? a întrebat o voce din spatele meu.

Leif cobora pe scări, lemnul scârțâind sub fiecare pas. Înainte să pot răspunde, s-a prăbușit lângă mine pe banca deformată.

— Nimic, am răspuns eu repede. Mi-am îndreptat privirea spre etajele superioare. Ce căutai pe-acolo sus?

Leif a strâns cutia de bere până când metalul a cedat.

— Mă uitam pe-acolo.

Și-a lăsat capul într-o parte și a strâmbat din buze.

Mă obișnuisem cu prezența lui în tabără, înghesuindu-mă să trec pe lângă el pe coridoarele înguste, sau să dau din cap în semn de salut. Dar acum, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să vorbesc cu un alt bărbat. Am continuat să cânt, încercând să-l ignor, dar a scos o foaie din buzunar și a pus-o în fața mea de parcă era o partitură.

Degetele mi-au înghețat pe clape.

— De unde ai asta? am întrebat eu. Am înhățat hârtia.

ACTUALIZARE: EVE A FOST VĂZUTĂ DEPLASÂNDU-SE CĂTRE NORD-VEST, SPRE ZONA LACULUI TAHOE. CĂLĂTOREȘTE CĂLARE CU O ALTĂ FEMEIE ȘI UN BĂRBAT, ÎNTRE ȘAPTESPREZECE ȘI DOUĂZECI DE ANI. DACĂ I-AȚI VĂZUT, ANUNȚAȚI AVANPOSTUL NORD-VESTIC. TREBUIE PREDATĂ DIRECT REGELUI.

— Pot explica. Eu...

— Nu te-obosi!

Leif și-a pus brațul pe marginea pianului și a mai luat o gură de bere. Ochii lui negri s-au întâlnit cu ai mei.

— Dacă stau și mă gândesc, a spus, și eu sunt fugăr. Sunt sigur că Regele m-ar vrea înapoi în tabăra de muncă, să car blocuri de beton în spate, ca un măgar.

Am mototolit hârtia în mână. Nu știam dacă să-i mulțumesc lui Leif sau să-mi cer scuze. Venisem în tabăra lui, o străină, îi pusesem în primejdie și minșisem despre asta.

— Am făcut un popas în drum spre Califia.

Leif m-a măsurat cu privirea, dar de data asta nu era judecată în ochii lui, ci doar interes.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap ca tocmai tu să fii urmărită de Rege. Ce-ai făcut mai exact? Ai ucis un paznic? Ai ținut un Profesor ostatic? N-ar fi interesat dacă ai fi fugit pur și simplu.

Acum zâmbea, cu o expresie jucăușă. Nu mă puteam imagina mândră că am ucis pe cineva, dar el părea vrăjit, imaginea mea fiind, din punctul lui de vedere, deja conturată, aceste noi iluzii făcând o impresie neașteptat de puternică.

— Aș prefera să nu spun.

Nu mă simțeam în largul meu când mă gândeam la Oraș și la acel bărbat a cărui față privea din rama împodobită de la Școală.

A apăsât clapele, puternic, notele răsunând în aerul calm. Am clătinat din cap.

— Știu despre lucrurile teribile pe care le fac, poate mai bine ca oricine altcineva. E o tortură să trăiești ca nevăstuicile sub pământ, știind de festinurile din Orașul de Nisip, stațiunile și

piscinele pline cu apă purificată. Și nici n-ai putea măcar să-ți imaginezi lagărele.

S-a oprit din cântat, privind un ceas de deasupra pianului. Umezeala pătrunsese în cadran, iar ácele erau oprite la 11:11.

— Am avut un frate, Asher...

— Știu, am spus eu ușor.

Sunetele de afară năvăleau în cameră. Băieții alergau prin pădure, vocile fiind înviorate de un joc de leapșa.

— Caleb a menționat...

M-am uitat afară pe geam, dar el nu se afla acolo, era doar întunericul. Leif a trecut cu degetele pe pian, urmărind fibrele lemnului.

— *Asher*. A trecut așa de mult timp de când i-am rostit numele, a spus el, mai mult către sine. Mama noastră obișnuia să cânte la pian pentru noi. Îmi aduc aminte că eram sub masa din sufragerie cu el, privind picioarele tatei atârând pe canapea în timp ce-și citea cărțile și pe mama mea apăsând acele pedale. Obișnuiam să luăm tancurile de plastic și camioanele și să ne războim unul cu altul în timp ce ea cânta. A ciupit cheița cutiei de bere și se juca cu ea înainte și înapoi. Te gândești vreodată la asta, la cum era înainte de molimă? a spus el.

Abia puteam înghiți. Mi-am adus aminte cum ne țineam de mână eu și mama, cum îmi strângeam pumnișorul în jurul degetului ei mic în timp ce ne plimbam pe culoarele magazinului. Cum îmi săruta tălpile sau cum stăteam în șifonierul ei când se schimba, ascunzându-mă printre rochiile și pantalonii ei, care aveau parfumul dulce de mamă.

— Da, am răspuns eu. Uneori.

Tot timpul, am spus în gând. *Tot timpul*.

Leif a strâns din buze, de parcă se gândea la ceea ce spusese. Degetele lui hoinăreau pe clape, cântând din când în când câte o notă.

— Pa, pam, pam, pam, cânta el încet, nesigur pe el.

Au mai răsunat câteva note, creând o melodie cunoscută.

— Știi cântecul ăsta? a întrebat, întorcându-se spre mine.

— „Pachelbel's Canon”, am spus în timp ce apăsam primele note.

Era ușor de recunoscut, chiar și cântată fals.

— L-am învățat la Școală.

— ăsta e cântecul pe care-l cânta mereu.

A zâmbit spre perete, dar era clar că privirea lui trecea prin el, spre o priveliște cu totul diferită.

Am continuat să cânt, trecând de la o melodie la alta. Am simțit cum orele scurse se adunau ca o melancolie apăsătoare care polua totul. Revedeam în minte cum Caleb urca pe mal, calmul camerei în timp ce buzele noastre se atingeau, bătaia inimii simțită prin tricou, acel dans. Totul era diferit acum, nuanțat într-o cu totul altă culoare. N-aveam să fiu cu el. În buncăr sau în altă parte. Arden și cu mine plecam curând, poate chiar a doua zi. Totul se sfârșea.

„Ce-am obținut?” întrebase Profesoara Agnes, pe nimeni în special. „Care a fost rostul?”

ÎN MAGAZIE ERA LINIȘTE. LUMINA PĂTRUNDEA PRIN GEAMURI, aruncând umbre pe rafturile cu pături vechi și stocuri de produse medicale. Înnoptaserăm acolo, băieții adormind grămadă la parter. Arden dormea în camera alăturată.

Mă învârteam, mă răsuceam, potriveam patul improvizat din cuverturi și perne cu ghemotoace, cu gândul mereu la Caleb. Conversația noastră, retragerea lui pe verandă. L-am lăsat pe Leif pe bancheta pianului, după ce mâna lui a strâns-o pe a mea în semn de mulțumire, și am găsit-o pe Arden afară, lângă piscină. În timp ce băieții se domoleau, copleșiți de zahăr și de aburi de bere, Caleb mă privea de la distanță, tăcut. Când Arden m-a târât la etaj, așezând scânduri de lemn și perne și insistând să mă odihnesc, nu am putut. Nici măcar acum nu puteam.

Orele se scurgeau una câte una. Afară, singurul sunet era cel al vântului care trecea printre copaci și trosnetul întâmplător al vreunei crengi. Mă întrebam dacă eu greșisem. Reacția a fost un reflex, ca la examinarea fizică de la Școală,

picioarul care reacționa când doctorița atingea genunchiul cu ciocănelul. El spusese ceva de siguranța mea. Spusese ceva cum că lui i-ar păsa. Apoi am țipat și l-am dat la o parte. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat? Tot rememoram situația, imaginându-mi fața lui, când ușa s-a deschis și o siluetă a apărut de după rafturile de lemn.

— Eve?

— Caleb? am întrebat eu, ridicându-mă în capul oaselor.

S-a împiedicat și a dărâmat câteva cutii. A bâjbâit în continuare, a trecut de colț, și a îngenuncheat pe marginea patului. Apoi s-a întins după mâna mea.

— În legătură cu mai devreme..., am început eu.

Liniștea creștea între noi.

Mâna lui o strângea pe a mea. Apoi, într-o clipă, era chiar lângă mine, buzele lui lângă ale mele. M-am aplecat, dar nu era deloc tandrețe, ci doar insistență. Înainta, forțându-mă să las capul pe spate. Am deschis ochii. Abia i-am distins fața în lumina lunii, schimonosită de concentrare.

Îi simțeam palmele aspre pe pielea mea. Totul mi se părea straniu, teribil — *greșit*.

Am ridicat mâna, încercând să îl potolesc, când am dat de cocul gros de la ceafă.

— Nu! am țipat, trăgându-mi capul într-o parte. Nu!

Dar Leif continua să împingă, așezându-și corpul lângă al meu pe podea, făcând lemnul să scârțâie sub greutatea lui.

Gura lui îmi acoperea buzele și puteam să simt gustul amar de alcool de pe limba lui. A trecut cu mâinile peste umerii mei, apoi a coborât pe brațe. Am încercat să țip din nou, dar gura lui era peste a mea. Nici un sunet nu a ieșit.

M-am zbatut. Pumnii mei nimereau pieptul lui Leif, dar el m-a tras și mai aproape. Continua să mă sărute, și balele vâscoase din gura lui îmi acopereau bărbia. M-am smucit într-o parte, încercând să scap. Însă oriunde mergeam, mă găsea, cu respirația lui fierbinte și putredă pe pielea mea.

Atât de multe lucruri îmi fuseseră luate: mama mea, casa cu țiglă albastră unde făcusem primii pași, acele tablouri terminate, rezemate unele peste altele de peretele clasei. Dar asta era cea mai dureroasă dintre toate, să nu pot controla ce mi se întâmplă. *Nu, părea el să spună, cu fiecare pipăială. Nici măcar corpul tău nu îți aparține.*

Lacrimile îmi curgeau din ochi și mi se prelingeau în ureche. Mi-a sărutat gâtul, mâinile lui cutreierându-mi tot corpul. Mă înecam. Mă cuprinsese frica, crescând până când nu mi-a mai rămas nici o altă posibilitate: trebuia să accept. Pieptul mi-a cedat, picioarele mi-au înțepenit.

Undeva, la suprafață, am auzit freamăt de voci.

— Ce se întâmplă? a întrebat cineva. Eve a țipat.

Lumina puternică a razei de lanternă s-a oprit prima dată pe picioarele mele, apoi pe fața mea udă și apoi pe Leif, cu ochii întredeschiși.

— Monstrule, a mârâit Caleb.

L-a apucat pe Leif de subsuori și l-a împins în marginea unuia dintre rafturi. Cutii de metal s-au clătinat și au căzut, sute de chibrituri împrăștiindu-se pe podea.

Aaron și Michael au apărut în prag, luminând întunericul cu lanternele lor. Leif se ridica greu în picioare. A plonjat în față cu umărul în pieptul lui Caleb. Caleb a tresărit de durere când s-a lovit cu spatele de perete.

— De ajuns, Leif! a țipat el, dar Leif i-a mai dat un pumn, lovindu-l puternic în falcă.

Eu m-am retras în colțul cel mai îndepărtat al camerei, ca prinsă în capcană.

Leif se clătina pe picioare, cu mișcări imprecise de la atâta alcool.

— Hai, întotdeauna ai vrut să conduci, a bolborosit el.

Fire de păr negru îi atârnav pe față și eu mă întrebam dacă măcar s-a dus să se culce, sau în tot acest timp a stat la parter, bând toate cutiile de bere.

— Așa că fii liderul, Caleb! Să văd cum îți place.

Leif gesticula sălbatic spre intrare. Zgomotul i-a trezit și pe restul băieților, care s-au îngrămădit, întinzând gâturile să privească. Kevin și-a pus ochelarii crăpați, de parcă era nesigur de ceea ce vedea.

Leif se învârtea în jurul lui Caleb, cu brațele în dreptul coastelor. Persoana care stătuse lângă mine pe bancă, legănata de muzică, dispăruse. Ceva pusese stăpânire pe el, ceva teribil și primitiv.

— Hai, a îndemnat el din nou, năpustindu-se spre Caleb. Acum e șansa ta să fii bărbat.

Caleb s-a aruncat în față. Cu o mișcare rapidă, a apucat brațul lui Leif, l-a răsucit și l-a trântit pe podea. A căzut cu putere, obrazul lovind podeaua cu un *poc* teribil. O baltă de sânge s-a format sub fața lui și puteam să văd, chiar și pe întuneric, că i se spărsese buza.

— A vrut să fie cu mine. Scuipe sânge în timp ce vorbea, acoperind podeaua cu stropi. De ce crezi că stătea cu mine

mai devreme? De ce crezi că vorbea cu mine? Mă voia pe mine. Nu pe tine — pe *mine*.

Certitudinea din vocea lui avea un iz de furie. Eu mă furișam pe lângă perete, înfricoșată și acum, chiar dacă corpul lui zăcea moale pe podea.

Caleb s-a întors spre mine, cu fața crispată de confuzie.

— E adevărat ce spune?

Mâinile îmi tremurau violent și pe față îmi șiroiau lacrimile. Ceea ce a făcut Leif era greșit. Și totuși... am stat alături la pian, cântând pentru el. Am îngăduit ca umărul lui să se apropie de mine în timp ce el îmi vorbea de familia sa. I-am permis ca mâna lui să o strângă pe a mea. Îi făcusem vreo invitație tacită? Fusesse luată bunătatea mea drept altceva?

— Nu știu, am spus eu, acoperindu-mi gura cu mâna.

— Nu știi? a întrebat Caleb.

Și-a sporit strânsoarea pe brațul lui Leif, împingându-l mai tare în podea. Se uita la mine furios, pe sub sprâncene, și vedeam cum gingășia feței lui, pe care am iubit-o, pierea. Voiam să se oprească, să se uite în altă parte, să mă lase să mă gândesc pentru o clipă.

Însă el se holba în continuare, așteptând un răspuns. Am început să plâng, și pieptul îmi sălta la fiecare răsufare sacadată.

— Eve! Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Arden și-a croit drum printre mulțimea de băieți și a venit lângă mine. M-a ridicat, icnind ușor când a văzut ruptura din puloverul meu.

— Am auzit zgomotul și...

A tăcut, observând fața lui Caleb. Dădea din cap dintr-o parte într-alta, o mișcare aproape imperceptibilă, dar era un nu constant și inconfundabil.

S-a ridicat, lăsându-l pe Leif pe podea, în băltoaca neagră de sânge de sub el. Apoi a trecut printre Michael și Aaron și a coborât scările, fără să privească în urmă.

— Caleb! am țipat eu, trezită de absența lui subită.

Mulțimea s-a dat la o parte și l-am urmat pe ușă, dar când am ajuns la baza scărilor era doar aerul greu și scrâșnetul gu-noaielor de sub picioarele mele. Magazia era întunecoasă și de aceea pipăiam prin jur căutând ușa.

— Caleb! am strigat din nou.

Într-un final, am zărit pădurea lucind în noapte, abia vizibilă prin ușa de la intrare. Acolo, în luminiș, Caleb urca pe calul lui, o siluetă întunecată sub un cer înstelat.

— Nu pleca! Te rog! am țipat eu, pășind afară.

Dar el trăgea deja de frâie, întorcând calul.

Am privit inertă, cu picioarele înrădăcinate în pământ. Nu mi-am dat seama când Arden a venit lângă mine. N-am auzit vocile lui Kevin și Michael, strigând de la geamul de la etaj, făcându-i semn lui Caleb să se întoarcă.

Am simțit doar tristețea învăluindu-mă, în timp ce el călărea prin pădure, micșorându-se în zare, până când noaptea l-a înghițit cu totul.

— AR TREBUI SĂ PLECĂM, A ȘOPTIT ARDEN. STĂTEA PE JOS în camera noastră de pământ. Să ne întoarcem pe drumul spre Calafia. Nu mai este sigur aici.

Plecasem din magazie înainte de răsăritul soarelui, cu caii încărcăți cu desagi cu dulciuri, lanterne, pături și lapte condensat. În tot acest timp, Leif era o prezență amenințătoare, cu fața bandajată după întâmplările din seara trecută. Mă cutremuram la gândul buzelor lui atingându-le pe ale mele, cu mirosul acru de bere din respirația lui. Îi vedeam mereu fața în lumina lanternei, ochii închiși strâns, corpul ca un bologan în cădere, strivindu-mă sub greutatea lui.

Când ne-am întors la buncăr, camera lui Caleb nu fusese atinsă. Cărțile vechi erau așezate în grămezi. Patul era acoperit cu o pătură roșie subțire, iar fotoliul era tot în colț, cu tapițeria lăsată acolo unde stătuse el odată.

— Nu putem să plecăm pur și simplu, am spus eu, așezându-mă cu spatele la peretele de pământ rece.

O parte din mine era încă legată de ideea de a trăi aici, nodul încă nu se desfăcuse.

— Cel puțin nu până când se întoarce Caleb.

Arden își trecea degetele prin păr, smucind de vârfurile negre încâlcite.

— Nu-mi place cum s-a uitat Leif la noi.

Sub ochi avea cearcăne negre. Stătuse trează până târziu în noapte, blocând ușa cu un raft răsturnat, veghindu-mă până când, într-un final, am adormit.

— Nu pot pleca în felul ăsta.

Gândurile mele se întorceau la momentul petrecut în mijlocul magaziei, când am dat mâna lui Caleb la o parte. Nu discutaserăm nimic cu adevărat; eram prea supărată să gândesc limpede. Apoi Leif era lângă mine, bătând cu degetele pe lemnul pianului, luând atitudinea mea prietenoasă drept o invitație. Aș fi vrut să nu fi rostit acele două cuvinte fatale — „Nu știu”.

Știam, dar era imposibil să explic toate sentimentele întu-necate pe care le simțisem noaptea anterioară. Au venit așa de repede încât nu a fost timp să le disting, să le analizez și să le recunosc.

Dar acum, stând în peșteră cu Arden, deveneam mai sigură de un lucru.

— Nu am vrut să fiu cu Leif.

Fața lui Arden s-a împlânzit. M-a prins într-o îmbrățișare strânsă, brațele ei eliberându-mă de orice vină.

— Bineînțeles că nu ai vrut. Nici nu încapе discuție.

Vorbeam în umărul ei, învăluită de mirosul mucegăit al puloverului.

— Doar că nu-mi place deloc că poate Caleb se gândește
că eu...

— Știu, a spus Arden, mângâindu-mă pe spate.

Mi-am forțat lacrimile să țâșnească. Când eram în clasa a șasea, eram furioasă pe Ruby pentru că îi spusese lui Pip că mă „lăudam” cu notele mele. În loc să spun cum mă simțisem, nu i-am vorbit timp de două săptămâni. Am lăsat rana să se infecteze și să se mărească prin alimentarea tăcerii dintre noi. Am învățat atunci un adevăr crucial: că o relație poate fi judecată după lista de lucruri nespuse dintre două persoane. Acum tânjeam să îl văd pe Caleb, fie și numai pentru a-i spune ce simțeam. Că am fost rănită de cuvintele lui. Că îi eram recunoscătoare pentru ceea ce a făcut, că eram înfricoșată și confuză. Că nu pe Leif îl doream.

În ciuda persoanei mele, în ciuda tuturor orelor de testare la „Pericolele reprezentate de băieți și bărbați”, aveam sentimente pentru el. Doar pentru el.

Capul meu încă stătea pe umărul lui Arden când camera a început să se zgâlțâie, trepidații mici care își croiau drum prin toracele meu.

— Ce se întâmplă?

— Cutremur! a țipat Silas în timp ce alerga, trecând pe lângă încăperea noastră, ținându-l pe Benny de mână. Aproape că s-a împiedicat în pantalonii scurți, prea mari pentru el, cu tivul ajungându-i la glezne, prinși la brâu cu sfoară. Ieșiți afară! Ieșiți afară!

Câțiva dintre băieții mai mici au luat-o la goană pe coridoarele întortocheate, circulând de parcă fuseseră instruiți înainte.

— Un cutremur? am întrebat eu, punând mâna pe peretele ce tremura. Nu se poate.

Avusesem parte de cutremure la Școală, șocuri care uneori ne trezeau din somn în toiul nopții. Vibrația aceasta era destul de vagă, și nici pe departe la fel de puternică.

— Hai să nu stăm să aflăm, a spus Arden, și m-a tras pe ușă afară.

I-am urmat pe băieții mai mici, care își croiau drum prin buncăr, într-un final ieșind la suprafață pe o porțiune stâncoasă a dealului. Acolo, pe o grămadă mare de pământ, se afla un camion negru uriaș, cu roțile înalte de mai bine de un metru. Zgomotul motorului era atât de puternic, încât de-abia auzeam altceva.

— Mișto! a strigat Silas.

În lumina puternică a dimineții, părea mult mai palid decât toți, pielea nefiindu-i obișnuită cu soarele. Și-a băgat degetele în urechi.

Benny mi-a zâmbit, dezvăluind gingia cu incisivul lipsă.

— E un camion mare! a țipat el.

În timp ce priveam silueta întunecată de pe scaunul șofeurului, eu nu simțeam nimic altceva decât o teamă crescândă. Acest vehicul masiv, cu lateralele murdare de noroi și bara de protecție îndoită, nu arăta deloc ca Jeepurile de la Școală. Singurele automobile pe care le văzusem vreodată aparțineau guvernului. Regele raționaliza petrolul și era dificil pentru altcineva să facă rost de combustibil.

Câțiva dintre băieții mai mari se întorseseră de la vânătoare să verifice ce anume stârnise zarva, caii lor apărând la marginea luminișului. Leif era printre ei, și era calm. Am fost

recunoscătoare când Michael, Aaron și Kevin au descălecat și au înconjurat camionul, cu sulițele îndreptate spre mașină.

În cele din urmă, motorul s-a oprit, lăsând în urmă un zumzet monoton în urechile mele.

— Armele jos! a strigat Leif.

Unul câte unul, băieții au ascultat ordinul.

Portiera s-a deschis larg și un bocanc uriaș cu vârf de oțel a coborât pe panta cu pietriș. Când l-am zărit pe bărbat, m-am dat cu un pas mai în spate. Avea mai mult de 1,80, un păr unsuros care îi trecea de umeri. Purta o jachetă neagră din piele uzată. Sudoarea îi curgea de pe frunte pe batista de la gât. Privirile ni s-au întâlnit și mi-a zâmbit, zâmbet care a stârnit o frică ce mi-a cuprins tot corpul ca într-un clește. Dinții lui erau ca niște colți galbeni crăpați.

Silas mi-a înconjurat picioarelor cu mâinile.

— Cine e? a întrebat.

Dar bărbatul deja se îndrepta spre mine, ținându-și buzele murdare de pământ. Băieții mai mari stăteau la marginea luminișului, privindu-l cum traversează, nesiguri de ce ar fi trebuit să facă. Nu s-a oprit până când n-a ajuns chiar în fața mea, acoperindu-mă cu umbra lui masivă.

— Bună, domnișorică! a șuierat în urechea mea.

M-am dat înapoi, dar m-a apucat de braț, îmbrâncindu-mă în față. Hainele lui erau îmbibate cu noroi și transpirație stătută. Stomacul mi s-a dat peste cap din cauza putorii.

Michael și Kevin au venit în ajutorul meu. Kevin și-a îndreptat sulița spre gâtul străinului.

— Ia mâna de pe ea! a țipat el.

Dar bărbatul a apucat bățul de lemn, cu pumnul strâns încheștat, în timp ce s-a întors spre Leif.

— Ea e?

Fața lui Leif era calmă.

— E căutată de Rege, a declarat el, uitându-se către băieți.

M-am îndreptat de spate când i-am auzit cuvintele. Ade-vărul era folosit împotriva mea, umilința lui Leif din seara precedentă transformându-se în ceva mult mai sinistru.

— E o fugară și ne-a pus pe toți în pericol destul timp. Fletcher o va duce autorităților.

— Nu! a țipat Arden, lovindu-l cu mâinile în coaste.

Am încercat să o iau la fugă, dar strânsoarea lui era puternică, strivindu-mi încheietura. S-a întins după Arden și a prins-o de brațul ei fragil, amândouă străduindu-ne să ne eliberăm din strânsoarea lui.

— Două la preț de una, a râs Fletcher, improșcând picături de salivă din gură în timp ce ne târa spre camion.

— Nu! Nu poate să plece! a țipat Benny. Te rog, Leif!

— Nu-l poți lăsa să facă asta, a spus Michael, uitându-se la Leif.

El își ținea sulita în mână.

— Oprește-te! au țipat câțiva dintre noii Vânători, în timp ce Silas fugea după mine, trăgând cu mâinile de puloverul meu gri și larg.

Din cauza panicii, am văzut doar frânturi de imagini: fața tristă a lui Benny, Kevin urmându-ne, Aaron căzând pe pământ, pielea de pe coaste julindu-i-se. Arden i-a mușcat mâna lui Fletcher, și deodată mi-am dat seama ce era în partea din

spate a camionului: o cușcă în care se găsea o fată delicată care țipa din spatele grătilor.

Leif a observat-o în același timp. Expresia feței i s-a schimbat când a văzut mâna lui Flecher pe încheietura lui Arden.

— Stai, a spus printre dinți, a alergat spre camion și a lovit metalul nervos. Cine e aia? Ce se-ntâmplă aici?

Fletcher nu a tresărit. Ne trăgea de încheieturi, târându-ne pe pietre.

— Ai vrut-o plecată și pleacă. Ce contează unde? a pufnit el.

Stomacul îmi tremura, micul dejun din ouă de prepeliță îmi urca înapoi pe gât. Am înghițit, trăgând și răsucindu-mi brațul, în încercarea de a scăpa. Orice aranjament ticălos ar fi făcut Leif, situația îi scăpase de sub control.

— Unde sunt medicamentele? Unde este răsplata? a atacat Leif, cu fața roșie de furie.

Michael și Aaron i-au urmat exemplul, făcând câțiva pași cu sulile în mâini. Am închis ochii, așteptând ca ei să lovească, dar uriașa brută a scos o armă de la brâu și a tras un foc de avertisment. Băieții s-au retras, surprinși de zgomot.

— Ascultă aici, a mârâit Fletcher. Și-a dres vocea și a scui-pat o bilă uriașă verde pe pământ. Îmi iau premiul ăsta și-am să plec, iar dacă tre' să omor pe cineva, jur că am s-o fac. M-ați auzit?

Silas își ținea mâna la gură și a început să suspine încet și dureros. Ținea ochii ațintiți asupra mea, timp în care eu eram târâtă spre camion, cu călcâiele însângerate.

Arden țipa și lovea cu pumnii în brațul vânătorului de recompense.

— Ești un animal! a țipat ea. Dă-mi drumul, brută dezgustătoare!

Arden a continuat, încercând să se elibereze, refuzând să creadă ceea ce se întâmpla, dar eu știam că se terminase. Pumnii noștri nu puteau să facă față unei arme. Băieții își priveau sulițele de parcă fuseseră trădați. Oasele cioplite păreau inutile acum.

Îi priveam pe Silas și Benny, trupurile lor micuțe care se agitau din cauza suspinelor. Benny trăgea tare de mâna lui Leif, însă el doar privea în față, cu ochii săi negri tulburați mișcându-se ușor de-a lungul peisajului.

— E în regulă! am strigat spre Benny și Silas, încercând să zâmbesc în ciuda panicii. O să fiu bine. Nu vă faceți griji pentru mine.

Speram să mă creadă.

Fletcher a deschis încuietoarea camionului și a îndreptat arma spre noi, făcându-ne semn amândurora să urcăm. Am urcat, simțindu-i mâna aspră pe pielea mea. Podeaua camionului era fierbinte de la soarele de amiază. Fata era prăbușită în colț, cu brațele slabe ca două bețe încrucișate. A sărit în picioare, cuprinsă din nou de teroare, când containerul s-a deschis.

— Ajutor! Ajutați-mă! a țipat ea, cu mâinile întinse printre gratii spre locul unde stăteau Michael și Aaron.

S-au uitat la ea, apoi la armă. Când au făcut un pas în față, Leif a pus mâna în dreptul piepturilor lor, oprindu-i.

— Tu ai făcut asta, Leif! a țipat Arden, apăsându-și fața pe gratii și arătându-l cu degetul. E vina ta!

Fletcher a urcat în camion.

— Avem nevoie de plată! a strigat Leif, în timp ce se apropia. Așa a fost înțelegerea! Am avut încredere în tine!

A alergat spre cabină, lovind cu pumnii portiera bușită.

Fletcher s-a uitat peste geam, spart într-un cerc acolo unde pătrunsese un glonț.

— Așa e-n sălbăticie. Gesticula cu arma în timp ce vorbea. Să n-ai încredere în nimeni, băiete.

A zâmbit, cu buzele lui crăpate sângerând, și a pornit motorul.

Am apucat cu mâinile gratiile subțiri, împingându-mă în ele, sperând să cedeze sub greutatea mea. Simțeam soarele prea fierbinte pe piele, cușca era prea mică, păturica din colț plină cu vărsat. Țipetele lui Arden mă cutremurau, sporindu-mi tristețea. Leif ne trădase. Caleb era plecat. Timpul petrecut noaptea gândindu-mă dacă să stau, pentru cât timp — totul fusese în zadar. Ce voiam eu? Ce voia Caleb? Nu conta.

Noi plecam acum. Decizia fusese luată pentru mine. Am lovit ușa containerului cu piciorul și am zgâriat cu unghiile încuietoarea. Am ținut, am plâns și am implorat, dar nimic — absolut nimic — nu putea să schimbe acest simplu fapt.

Camionul a început să coboare pe panta stâncoasă, aruncându-ne încolo și înapoi înăuntrul lui. Băieții mai mari s-au dat la o parte, încercând să îi convingă pe Silas și Benny să se întoarcă spre tabără în timp ce camionul se legăna și sălta pe drumul cu hârtoape, îndreptându-se spre lac. Eu îi priveam pe băieți, pe Aaron care trăgea de mâna lui Leif, rugându-l să facă ceva, pe Kevin care a aruncat sulita în aer, aterizând la aproximativ un metru de cabina camionului.

Mă uitam la buncăr, la gura sa întunecată care dispărea în spatele desișului scund.

Leif îl ținea pe Benny de umeri să nu plece, dar acesta a scăpat și a urmărit camionul, dând din mâinile și picioarele lui mici cu o furie sălbatică.

— Te iubesc! a strigat el când era la doar trei metri distanță.

Am apucat barele de metal, având în gât un nod de emoție.

— Te iubesc! a țipat Silas în timp ce ne urma.

Amândoi s-au ținut după noi, alergând nebunește în spațele cuștii. Mă uitam cum gurile lor se mișcau, rostind acele cuvinte o dată și încă o dată, în timp ce camionul sălta prin pădure și trupurile lor micuțe dispăreau, neputincioase, în spatele copacilor.

CAMIONUL URCA PRIN REGIUNEA ÎNTORTOCHEATĂ, ACCELERÂND ÎN câmpurile năpădite de buruieni și tufișuri, până când am ajuns la un drum desfundat. Roțile au început să se învârtă mai repede, iar praful a devenit mai gros în jurul aripilor. Soarele încingea cușca de metal, iar barele erau prea fierbinți pentru a le putea atinge.

După o oră, nu mai recunoșteam pădurea care se întindea dincolo de drumul pietruit. Până și cerul părea străin, cu întinderea sa albastră uriașă, solitar în absența păsărilor.

— Eram sigură, a spus Arden într-un final, cu pielea ei palidă acoperită de un strat subțire de praf. Leif aștepta să ne vândă, și pentru ce? Și-a ferit ochii de soare. Pentru niște medicamente și o parte din recompensă?

— M-a vrut plecată, am spus eu. Mă îndoiesc că medicamentele contau.

Mă întrebam cum se întâmplase, dacă el căutase un radio prin magazia întunecată. Sau poate că dăduse din greșală

peste el căutând un bandaj, în încercarea de a opri sângerarea din buză.

Mă întrebam, de asemenea, când își va da seama Caleb că am fost luată. Oare va descăleca la marginea pădurii văzându-i pe Benny și Silas plângând lângă intrarea în buncăr? Oare va îngenunchea, inspectând dărele lungi de pe pământ lăsate de călcâiele mele însângerate, iar apoi se va uita la Leif? Oare îi va fi dor? Oare îi va păsa?

Nimic din toate astea nu mai conta. Se terminase. Nici o posibilitate să scăpăm de gratii, de soarele arzător, de acest bărbat cu dinții galbeni spârți. Eram captivă din nou, în spatele unor pereți noi, care aveau să mă ducă la Rege. Porțile Orașului se vor deschide și apoi se vor închide în urma mea, o altă cușcă.

Cușcă după cușcă după cușcă.

Dincolo de gratii, lumea trecea pe lângă noi, mai repede decât văzusem vreodată. Copaci. Florile galbene de pe marginea drumului. Case vechi, cu acoperișuri năruite. Între-zăream căprioare și iepuri, biciclete strâmbe, mașini ruginite și câini sălbatici. Toate treceau pe lângă noi, prea repede, ca apa într-un canal de scurgere. *Merg spre Orașul de Nisip*, îmi spuneam întruna, de parcă repetiția mă putea amorți. *Sunt dusă Regelui. Nu-l voi mai vedea pe Caleb niciodată.*

Arden privea peisajul, cu ochii înlăcrimați. Se străduise atât de mult să scape de Școală. Ajunsese atât de departe — pentru ce? Pentru a fi prinsă în această plasă din cauza mea? Fără îndoială că se gândea la acea alegere stupidă pe care o făcuse acum câteva săptămâni, în acea cabană, regretând că acceptase să mă lase să stau cu ea.

— Îmi pare rău, am spus eu, cu o voce înăbușită. Îmi pare așa de rău, Arden. Cred că regreti că m-ai lăsat să merg cu tine.

— Nu. Arden și-a petrecut degetele în jurul gratiilor; pielea ei palidă era rozalie după doar o oră de stat în soare. Deloc, Eve.

S-a întors spre mine, iar ochii ei căprui luceau din cauza lacrimilor.

În acel moment, fata din colț s-a mișcat, s-a ridicat și și-a frecat fața. Fusese prea isterică să vorbească cu noi după ce am plecat de la buncăr. În schimb, se ghemuise pe podeaua de metal dreaptă, fierbinte, și adormise, pleoapele zvâcnindu-i din cauza coșmarurilor.

— Cine sunteți? a întrebat ea, tresărind de durere când pielea ei a atins gratiile.

— Eu sunt Eve. Ea e Arden, am spus eu, arătând cu degetul în partea cealaltă a cuștii.

În cabina camionului, Fletcher a dat muzica mai tare, zbierând odată cu un cântec groaznic, întrerupt. „*I love rock 'n' roll-oll-oll-oll*”, se auzea, „*put another dime in-in the jukebox, baby.*”

Fata a întins mâna ei subțire pentru a face cunoștință.

— Eu sunt Lark.

— De la ce Școală ești? am întrebat eu, observându-i bluza.

Era croită în aceeași formă pătrășoasă ca a noastră, dar era albastră în loc de gri.

— Cred că din Vest.

Și-a trecut mâinile prin părul negru des. Părea să fie de treisprezece ani, cu brațe așa de subțiri încât oasele umerilor ieșeau în evidență în două noduri bine definite. Pielea ei, de culoare cafeniu-închis, era crăpată și se jupuia la coate și genunchi.

— 38°35'N, 121°30'V, așa o numeau Profesorii.

Știam că acele numere însemnau ceva. Profesorii noștri le foloseau când se refereau la Școală, dar nu mi-am dat seama niciodată ce reprezentau. Noi fuseserăm mereu 39°30'N, 119°49'V.

— Deci ai evadat, a spus Arden.

— Trebuia să plec de acolo.

Fata s-a retras în colțul cuștii, evitându-ne privirile.

M-am uitat spre Arden, ușurată că nu eram singurele fete care știau adevărul despre Școli. I-am privit cu atenție picioarele lui Lark, care aveau zgârieturi roșii pe alocuri, exact ca ale mele în primele zile în sălbăticie. Mușcăături de țânțari îi punctau brațele și avea o gaură într-unul din pantofii de pânză, lăsând la vedere degetul mare.

— Cum ai ajuns aici? am întrebat eu.

Lark și-a frecat pielea în jurul ochilor, acolo unde lacrimile i se uscaseră, lăsând doar urme fine de sare albă.

— Am găsit o gaură în zid. Era largă doar de treizeci de centimetri și urma să fie reparată. O acoperiseră peste noapte să nu intre câinii, dar m-am strecurat. A arătat spre bluză, unde materialul era rupt, expunând șoldul gol. Apoi am alergat până când am găsit o casă în care să dorm. Asta cred că a fost acum patru zile, dar nu sunt sigură.

— Unde te-a găsit? a întrebat Arden, făcând semn spre Fletcher.

Mâna lui atârna pe geam, gesticulând în ritmul versurilor: „*So come and take your time and dance with-with me!*”

Lark și-a petrecut mâinile în jurul picioarelor, ghemuindu-se.

— Am văzut o cană cu apă pe drum. Eram atât de însetată, mersesem întreaga zi în soare. Însă a fost o capcană. Probabil că mă urmărise.

Camionul a dat peste un hârtop, urcându-mi stomacul în inimă. Mă țineam de gratii, deși îmi ardeau carnea moale a palmelor.

— Ai mai spus cuiva despre reproducere? am întrebat eu. Încearcă și alte fete să evadeze?

Lark s-a uitat la mine, cu sprâncenele încruntate de nedumerire.

— Reproducere? Ce vrei să spui?

— Scroafele, a spus Arden cu voce tare, să fie sigură că acel cuvânt se auzea în ciuda muzicii și a motorului; dar pe chipul lui Lark nu se vedea că înțelege. De asta ai plecat — fiindcă urmai să fii folosită pentru reproducere.

Lark și-a fixat călcâiele în podeaua de metal a camionului și și-a îndreptat spatele.

— Nu..., a spus ea puțin agitată. Am plecat din cauza asta.

S-a răsucit, dezvăluind liniile negre-albăstrui care îi erau imprimate pe pielea din spatele bicepsului. În mod clar, acelea erau urme de degete.

— Ea aștepta ca restul să plece înainte să mă lovească. Voiam să găesc o altă Școală — un loc mai bun. Nu vreau s-o mai văd niciodată pe femeia aia.

Arden a deschis gura să vorbească, nerăbdătoare să-i spună lui Lark despre vitaminele și tratamentele de fertilitate și despre camerele groaznice cu paturi de metal, dar am ridicat mâna. Sensibilitatea nu era unul dintre lucrurile pe care mă puteam baza la Arden.

— Lark, i-am spus eu ușor, privind-o în ochi. Fetele din acele Școli — am fost una dintre ele — nu urmau să învețe niciodată o meserie. Aici, în sălbăticie, suntem numite scroafe și urma să dăm naștere la copii. Cât mai mulți, să populăm Orașul de Nisip.

Arden nu se mai putea abține.

— Ne duce la Oraș, iar Eve o să fie dată Regelui, iar tu și cu mine ne vom întoarce înapoi la acele Școli, în acele paturi.

Vocea ei s-a schimbat în timp ce vorbea.

— Nu, a spus Lark. Și-a mușcat tare vârful degetului și apoi a scuiat pielea exfoliată. Nu e posibil.

— Nici eu n-am vrut să cred, dar le-am văzut...

— Nu știi ce-ai văzut, s-a răstit Lark. S-a așezat pe genunchi. Nu știi despre ce vorbești. Directoarea e malefică... dar asta nu e posibil. A dat din cap. Poate doar la Școala voastră. Nu ne-ar face una ca asta — pentru ce?

Arden s-a dus lângă ea, punând mâna pe brațul lui Lark.

— Ascultă-ne, a șoptit ea, și Lark a tresărit când i-a simțit respirația fierbinte. Ascultă ceea ce-ți spunem. Trebuie să populeze Orașul. Cum crezi că or să facă asta? Cum?

— Ia mâna de pe mine, a spus Lark, scuturându-și brațul. Ești nebună.

Însă în timp ce se strecura în colț, vocea ei își pierdea din tărie, devenind mai nesigură.

— Dacă vrei să fii o scroafă oarecare pentru tot restul vieții, atunci poți, a continuat Arden. A întins un deget spre Lark. Dar noi nu ne întoarcem la Școală, nu vreau, n-am de gând să...

Gura ei s-a strâmbat înainte să poată rosti cuvintele. Când s-a așezat, corpul ei părea mult mai mic și mai lipsit de putere decât înainte.

Am simțit că cineva ne privea și m-am întors, observând ochii lui Fletcher din oglinda retrovizoare prăfuită. Muzica fusese dată mai încet, iar el a deschis geamul din spate al cabinei.

— Nu-ți face griji, scumpa mea frumoasă, a spus el. Nu te duc înapoi la Școală. A ajustat oglinda să se uite la picioarele goale ale lui Arden. Trei domnișoare ... atât de pure? Pot lua *mult* mai mult pe voi în altă parte.

Zicând acestea, a dat iar muzica mai tare și bătea tactul cu degetele în portieră. „*Come an' take-ake-ake your time-me and dance with me! Ow!*”

Arden nu a spus nimic. În schimb, și-a făcut din nou de treabă cu încuietorea cuștii de metal, încercându-și norocul până când degetele i s-au înroșit. Peisajul trecea pe lângă noi, o pată de praf galben. Crengile copacilor se întindeau spre drum ca niște degete noduroase.

— Ce vrea să spună? a întrebat Lark, uitându-se la mine.

Buza inferioară îi tremura în timp ce vorbea.

Am urât-o atunci pe acea străină, pentru că îmi era atât de cunoscută. Pe fața ei am văzut cum eram eu cândva, o față atât de sigură de scopul Școlii, cu pereții ei și regulile ei și rândurile ordonate în care ne încolonom trecând pe lângă dormitoare și spre sala de mese. Credea că se poate duce în altă parte, să primească ceva diferit, ceva mai bun. Un alt viitor.

— Dorința ți se va îndeplini, i-am spus eu, incapabilă să opresc acele cuvinte dure să-mi iasă din gură. N-o s-o mai vezi niciodată pe Directoare.

AM STAT ÎN ACEL CAMION ORE ÎNTREGI, CU PLĂMÂNII PLINI de praf. Până și soarele ne abandonase, apunând încet, dincolo de copaci. Adormeam și ne trezeam, gândindu-ne că aveam timp — timp să ne pregătim, timp să scăpăm —, dar apoi a pornit dispozitivul de la cureaua lui Fletcher, trezindu-ne.

— Fletcher, golanule! Când ajungi? Am prea multă cere-re și prea puțină ofertă.

Mă afluam într-un colț. Lark dormea în altul, iar Arden era ghemuită lângă mine, și fețele lor abia erau vizibile în strălucirea roșie a luminilor din spate.

Fletcher a dus radioul ciudat la gură, apăsând un buton de pe laterală ca să oprească bâzâitul.

— Calmează-te, a chicotit el. Mă opresc undeva peste noapte. O să fim acolo dimineață.

Bâzâitul a revenit, apoi s-a auzit un râs gros.

— Zi-mi ce ai! Hai, dă-le băieților o avanpremieră.

Mi-am închipuit că erau aceiași bărbați pe care îi văzusem la cabană, cu pielea bronzată spre un maro pământiu, adunați sub o prelată într-o tabără, așteptând sosirea noastră. Am băgat nasul între gratii, disperată după mai mult aer.

— Sunt toate bunăciuni, a spus Fletcher, privindu-ne în oglinda retrovizoare. Ți le dau dimineață, nesătul afurisit.

A pus radioul jos și a dat drumul la muzică din nou.

Când eram la Școală, am pledat o dată pentru bunătatea din oameni și uriașa lor capacitate de schimbare. Dar auzindu-l râzând, cu radioul în mână, am simțit doar depravare. Un lucru pe care Profesoara Agnes ni-l spusese *era* adevărat, chiar și acum: unii bărbați le văd pe femei doar ca pe niște mărfuri. La fel ca orezul, combustibilul sau carnea la conservă.

Arden mă privea din lateralul cuștii, răsucită în așa fel încât să fie cu spatele spre el.

— Trebuie să ieșim de aici, a șoptit ea. În seara asta.

— Dar o să ne omoare, a spus Lark, trăgându-și pătura zdrențuită peste picioare.

— Suntem deja moarte, s-a răstit Arden.

Am dat din cap, știind că avea dreptate. Simțisem în magazie, cu Leif, cum spiritul meu se încovoia, se încovoia, chinuitor de aproape de rupere. Fletcher nu avea să se răzgândească. Nu avea să arate vreo amabilitate neașteptată. Nu avea să se petreacă vreo deșteptare morală în toiul nopții.

M-am mutat mai aproape de Lark și Arden, acoperindu-mi o parte a feței cu părul astfel încât Fletcher să nu-mi vadă buzele mișcându-se dacă se uita la noi.

— Putem pleca atunci când oprește pentru noapte, am spus eu, cu toți nervii încordați.

Am privit dincolo de gratii, sperând să văd un drum, o săgeată, un indicator care să ne spună unde ne aflam, dar nu era decât întuneric.

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, CAMIONUL IEȘEA DE PE CAROSABIL, cu roțile săltând peste pietre și crengi de copaci rupte. Opriserăm într-o poiană. Cerul era înnorat, iar luna nu se vedea. Peisajul se schimbase. Copaci groși făceau loc câmpiilor, tufișurilor joase și nisipului care lucea într-o nuanță roșiatică în lumina farurilor. Grupuri de stânci se înălțau în jurul nostru, formele lor tăind umbre ciudate pe cer. Fletcher a coborât, și-a întins mâinile, apoi s-a dus să urineze într-un tufiș.

— Fă ce ți-am spus, a șoptit Arden, apucând-o pe Lark de încheietură.

— Știu, a spus ea, trăgându-și mâna, cu vocea rigidă. Mi-ai spus deja.

— Avem nevoie la baie. Am bătut cu mâna în gratiile de metal. Te rog, avem nevoie acum.

Fletcher și-a închis fermoarul de la pantaloni.

— Ce?

— A spus, a continuat Arden, dându-și la o parte de pe frunte părul negru, că trebuie să ne pișăm.

Fletcher a dat din cap, de parcă înțelegea mai bine acea exprimare. A îndreptat o lanternă spre cușcă, apoi spre tufișuri, unde, la baza rocilor uriașe, se găsea o casă dărăpănată.

— Toate trei?

— Toate, a răspuns Arden.

Până și Lark a dat din cap convingător.

Fletcher a băgat lumina în fața lui Arden, apoi în a lui Lark, apoi într-a mea. Am mijit ochii la lumina usturătoare.

— Aveți două minute. Puteți merge acolo în pădure. A trecut raza de lumină a lanternei peste o porțiune cu copaci carbonizați, negri și deformați de un incendiu devastator. Dar dacă îndrăzniți să faceți un pas fără permisiunea mea ...

A scos arma de la centură și a ridicat-o în aer.

Respirația lui Lark s-a accelerat când Fletcher a deschis lacătul uriaș. Am ieșit pe rând, Arden prima, apoi eu și ultima Lark. Fletcher ținea raza de lumină pe spinările noastre în timp ce ne croiam drumul spre copaci.

La lumina lanternei, pădurea părea mai amenințătoare. Crengile, decojite și fără frunze, se întindeau spre noi, chemându-ne spre ele.

— Nu încă, am șoptit eu, nesigură dacă era Lark sau eu cea care avea nevoie să i se reamintească.

Făceam pași înceți și precauți printre arbuștii scunzi. Printre rădăcinile pline de cenușă, răsărea vegetația tânără, iarba înaltă și ferigi, semne de optimism pline de speranță.

Când am ajuns la lizieră, Arden s-a întors spre mine. Privirea îi era blândă. Gura ei s-a mișcat ușor, un fel de zâmbet perceptibil doar de mine. *S-ar putea ca asta să însemne la revedere*, părea ea să spună, ochii ei reflectând lumina stelelor. *Îmi pare rău dacă e așa.*

Am făcut un pas, doi, trei în pădure. M-am uitat în dreapta. Vedeam doi copaci, dar nimic mai departe. Apoi Arden a dat semnalul, atât de încet, încât abia am auzit-o:

— Acum!

Am rupt-o la fugă, simțindu-mi corpul lipsit de greutate în timp ce sprintam printre ramurile de copaci căzuți, prin vegetația cu țepi, avansând în pădurea carbonizată. Țineam mâinile întinse în întuneric, pipăindu-mi calea.

— Fir-ați voi să..., a strigat Fletcher în spatele nostru și bocancii lui grei au răsunat în poiană. O să vă tai gâturile!

Lark și Arden au fugit dincolo de pădure, despărțindu-se undeva în întuneric. Apoi, primul foc de armă a zguduit aerul, potolind chiar și păsările și insectele. Am căzut, speriată că Arden va țipa, dar se auzea doar sunetul pașilor, rămurele trosnind și răsuflarea zgomotoasă și hârâită a lui Fletcher în spatele meu. Am continuat să mă mișc, târându-mă peste vegetația încălcită, dar Fletcher se apropia. Umbra lui șerpuia printre copaci, avansând hotărât.

M-am chinuit să mă ridic în picioare, călcând strâmb pe gleznă. Acolo, dincolo de pădurea carbonizată, o lumină în fereastra unei case scliffea către mine. Abia puteam distinge veranda din față, acoperișul din carton gudronat fiind ca o pată de culoare în peisajul umbrit.

— Vino-napoi! a mârâit el.

Pulsul îmi zvâcnea în degetele de la mâini și de la picioare. Am alergat spre lumină, gâfâind, cu picioarele tot mai obosite. *Aleargă*, îmi spuneam. *Continuă să alergi*.

Curând, copacii s-au terminat și pământul s-a întins în fața mea, o pătură groasă de flori sălbatice. Lumina era mult mai departe decât credeam: la treizeci de metri depărtare, așezată sub sculpturile înalte de nisip.

Bocancii lui Fletcher loveau pietrele în timp ce călca apăsat prin pădure, răcnetele lui mai mânioase față de cele de mai devreme.

— Scroafă împruțită, a țipat el. Crezi că mă poți păcăli!

M-am uitat prin jur. Stânci uriașe se înălțau în stânga mea, cu spinările îndreptate spre mine. Un drum de nisip șerpuia în dreapta mea. Alte păduri se întindeau în față, dar nici măcar un sprint nu era suficient ca să parcurg distanța înainte ca Fletcher să mă ajungă. Nu exista altă acoperire decât pătura groasă de flori, ale căror petalele delicate nu erau mai lungi de câțiva centimetri.

M-am aruncat pe pământ. Striveam bobocii albaștri și aurii sub degetele mele. M-am rostogolit pe o parte, trăgând tulpinile mai aproape, să mă ascundă. Când am ridicat capul doar puțin, l-am zărit pe Fletcher la marginea copacilor, cu sângele șiroindu-i dintr-o tăietură de pe frunte.

S-a răsucit, scuișând.

— Hai, ieși, oriunde te-ai ascunde.

A ridicat arma, făcându-mi părul măciucă.

În timp ce își croia drumul prin lan, m-am cufundat și mai tare în pământ, dorind să se deschidă și să mă înghită cu totul. Pășea încet, dând florile la o parte cu genunchii, țeava armei scrutând luminișul. Cu fiecare pas, bocancii săi negri striveau florile. Când era la câțiva metri, s-a uitat cu ochii mijii către mine. Stătea cu capul într-o parte, de parcă nu știa dacă eram o umbră sau nu.

Am înghețat, fără să îndrăznesc să răsuflu. Mi-am îngropat degetele în pământ. Sudoarea îmi curgea pe spate. În piept, aerul era captiv.

După ce s-a uitat atent, s-a întors și a început să se îndepărteze de mine.

Am închis ochii, recunoscătoare că nu m-a găsit, recunoscătoare că cel puțin le-am dat lui Lark și Arden un minut în plus să fugă. M-am relaxat pe patul de flori, plămânii eliberând aerul, când o rămurea a trosnit sub mine. *Poc!*

Fletcher s-a răsucit pe călcâie.

— Bună, păpușică.

Am fost în picioare înainte să țințească cum trebuie. Primul glonț a zburat pe lângă mine și am fugit, cu inima bătându-mi atât de tare încât mai să-mi sară din piept. Vântul îmi șuiera pe la urechi. Alt glonț a fost tras, lovind un copac în zare. Am continuat să alerg și nu m-am uitat în urma mea, când arma a tras din nou. De data aceasta nu fost nici un glonț, doar sunetul metalic al trăgaciului. Când m-am întors să mă uit, el lovea cu mâna arma blocată.

Am luat-o la goană printre flori, dar el a mărit pasul. Pașii lui erau mai rapizi decât înainte, iar trupul său scotea gemete scurte din cauza efortului.

— S-a terminat, a spus el, pregătindu-se să tragă.

M-am întors exact când a ridicat arma, ținând spre spatele meu. Am închis ochii și m-am rugat să se termine repede, corpul meu să nu se zvârcolească precum al căprioarei, sperând că voi părăsi acest loc fără atât de multă durere.

S-a auzit focul de armă.

Mi-am pipăit pieptul, așteptând ca sângele să țâșnească din rană, să simt senzația arzătoare a unui glonț croindu-și drumul prin carnea mea. Dar nu a fost nimic. Nici o gaură, nici o durere.

Nimic.

În spatele meu, Fletcher a înghețat. A scăpat arma jos. În mijlocul cămășii sale se întindea încet și hotărât o pată roșie, spre brațe și în jos pe piept. A scos un sunet bolborosit și a căzut, cu gura deschisă, între flori.

Mi-am îndreptat privirea spre silueta de peste lan. O femeie în vârstă venea spre mine. Părea să aibă în jur de șaptezeci de ani, cu părul de un alb fantomatic prins într-o coadă lăsată pe spate. Își mângâia pușca din mână de parcă ar fi fost un animal de companie drag.

— Ești în regulă? m-a întrebat, privindu-mi fața.

Țineam mâna pe piept, încercând să-mi calmez inima ce încă bătea nebunește.

— Da, am reușit să spun într-un sfârșit. Cred că da.

A luat arma lui Fletcher de jos și a golit muniția în palma ei. Apoi l-a lovit cu piciorul, puternic, în coaste. Nu s-a mișcat. Era deja mort.

— Mulțumesc, am șoptit eu, nesigură dacă acesta era lucrul corect de spus.

Bătrâna a zâmbit, cu fața ei ridată încă frumoasă.

— Marjorie Cross, a spus ea, întinzându-și mâna zbârcită spre mine. Plăcerea e de partea mea.

25

— AM AJUNS, A SPUS MARJORIE, INTRÂND ÎN CASĂ. HAI, așezați-vă.

Ne-a făcut semn să mergem în camera de zi, unde o canapea roz era așezată în fața focului, fiecare braț fiind acoperit de dantelă îngălbenită. O oală fierbea la foc mic, iar mirosul de coacăze se răspândea în toată camera.

Le-am făcut semn lui Lark și Arden să intre.

— E-n regulă, am șoptit eu, în timp ce Marjorie așeza armele pe masa din bucătărie. Suntem în siguranță.

— Otis! a strigat Marjorie de la baza scărilor. Otis! Se ținea de gât în timp ce striga, fiecare cuvânt fiind forțat. Îmi pare rău, a spus ea, uitându-se la noi. Nu avem de unde cumpăra aparate auditive în zilele astea. Înțelegeți voi.

— Spune-mi, de ce suntem în casa acestei doamne nebune? a șoptit Arden când ne-am așezat pe canapea.

Își ținea mâna apăsată pe braț, unde avea o zgârietură lungă de la umăr până la cot, cu partea interioară murdară de cenușă.

— Această *doamnă nebună* tocmai mi-a salvat viața.

Strigasem în pădure douăzeci de minute înainte ca Arden și Lark să se arate. Le fusese frică să nu fie o capcană plănuită de Fletcher. Urmând-o pe Marjorie, ne croiserăm drum spre casa acoperită cu șindrilă, ascunsă în pădure, cu o singură lampă ce lumina la geam. Era aceeași lumină pe care o văzusem când fugeam de Fletcher.

Marjorie cotrobăia prin bucătărie, stivuiind farfurii într-o mână.

— E frumos aici, a spus Lark, cu fața încă transpirată și bluza pătată de noroi roșiatic. Îmi place.

Canapeaua părea confortabilă, iar pernele elegante nu miroseau a mușgai, ca majoritatea pernelor post-molimă. Cești fine — nici una ciobită — și figurine de copii de porțelan prinși în joc sau uitându-se printr-un telescop umpleau un dulăpior. Masa lungă din lemn era așezată vizavi de blatul de bucătărie și era decorată cu un bol de argint plin cu tomate roșii, galbene și verzi.

M-am gândit la cea mai râvnită carte din bibliotecă, despre o fată Nancy, care avea jupe de balerină și agrafe de păr și toate celelalte obiecte de lux pe care nu le aveam la Școală. Când eram mici, Pip, Ruby și cu mine obișnuiam să ne ghemuim în pat împreună, și citeam despre familia lui Nancy care mergea la un magazin de înghețată, rămânând mai mult la partea în care își îmbrăca părinții, așezându-i ochelarii tatălui ei și dând cu oă pe unghiile mamei. Casa ei am iubit-o mereu, cu canapeaua pe care se tolăneau, cu plante pe mese și cu dulapul care părea să dea mereu pe dinafară

de haine și jucării. Era un *cămin* adevărat, cu pereți vopsiți și mobilă asortată. Ca acesta.

Polița șemineului din cărămidă era plin cu poze înrămate. Un portret alb-negru arăta o fetiță cu un șorț în pătrățele. Într-alta era un băiat îmbrăcat într-un costum alb cu o floare prinsă la rever. Apoi, mai era o poză cu un cuplu tânăr, amândoi îmbrăcați cu pantaloni cu talie înaltă și având mâinile petrecute unul în jurul celuilalt. Femeia blondă, puțin mai în vârstă decât mine, îl ținea pe bărbat în brațe, cu o mână în dreptul inimii lui.

M-am gândit instantaneu la Caleb. Era undeva, crezând ce voia. Păstra în amintire momentul în care i-am dat la o parte mâna de pe brațul meu, incertitudinea mea atunci când mă întrebam de Leif. Era undeva acolo, fără mine.

— Văd că avem musafiri.

Un bărbat cu părul alb a coborât pe scări, ridicând cu greutate un picior. Era mai bătrân decât Marjorie, îmbrăcat cu o bluză de flanel băgată neatent în pantalonii albiți în genunchi, cu materialul gălbui ros de atâta purtat. Lark a tresărit când l-a văzut, și mi-am dat seama că la fel aș fi făcut și eu cu câteva săptămâni în urmă. După atâta timp petrecut cu Caleb, călărind în spatele său, sau mergând lângă el prin pădure, nu mă mai speriam cum o făceam cândva.

Marjorie a ingenuncheat lângă foc și a scos câte o lingură plină de coacăze pe fiecare farfurie.

— Le-am găsit în pădure. Un sălbatic încerca să le omoare.

L-a privit pe Otis un pic prea mult timp. Simțeam că ceva rămăsese nerostit.

— Ce căutați în sălbăcie?

Otis a tras un scaun din sufragerie, târșându-i picioarele pe podeaua tocită din lemn, și s-a așezat lângă noi.

Ochii lui Lark au început să lăcrimeze.

— Bărbatul ăla, Fletcher, ne-a capturat. Ne ducea undeva să ne vândă.

În timp ce vorbea, și-a dat părul pe după urechi, cu degetele tremurătoare.

— Suntem din Școli, a adăugat Arden. Am evadat.

Marjorie mi-a întins o farfurie cu coacăze aburinde și am inhalat mirosul acru. Porțelanul avea mici trandafiri violeți pe margine. Era un contrast bine-venit față de farfuriile de metal din care mâncaserăm la Școală și de străchinile din lemn pe care Caleb ni le dăduse în buncăr.

— De cât timp sunteți pe cont propriu? a întrebat Marjorie.

— De patru zile, a spus Lark.

Marjorie a făcut semn spre mine și Arden.

Am înghițit coacăzele.

— Nu sunt sigură ... de câteva săptămâni?

— Da, a spus Marjorie. E greu să ții socoteala zilelor când ești de una singură.

În timp ce vorbea, ochii ei au fugit spre Otis.

— Încotro vă îndreptați? a spus ea.

Arden s-a uitat într-o parte spre mine și a așteptat. Eu am dat ușor din umeri. Era periculos să ai încredere în cineva, dar Marjorie tocmai îmi salvase viața.

— Urma să mergem pe șoseaua 80, spre un loc numit Calafia, a spus Arden, jucându-se cu furculița prin mâncare.

— Deștepte fete, a spus Otis.

Acum că stătea jos, cracii pantalonilor se ridicau deasupra gleznelor, expunând piciorul drept din lemn. Priveam lung la lemnul deschis la culoare, la partea nefinisată care forma glezna, la pana îngropată adânc în pantoful său. Părea că fusese cioplită dintr-o creangă de copac căzut.

— Și cum aveți de gând să ajungeți acolo?

— Ne-am rătăcit, am spus. Nu știu cum o să ajungem.

Lark înfuleca din coacăze, înfometată.

Marjorie i-a mai aruncat o privire lui Otis. Apoi s-a ridicat, mergând agale spre felinarul de la geam. L-a ridicat și a stins lumânarea.

— Știu eu.

Mi-am îndreptat privirea spre rafturile din spatele ei, unde era așezat un radio de metal negru, cu o pereche de căști puse deasupra lui.

— Cărarea, am spus eu tare, pentru nimeni în special.

Otis a arătat spre podea.

— Chiar acum stați pe ea.

— Cum adică? a întrebat Arden.

A dat drumul farfuriei, care i-a căzut în poală, lăsând furculița să clincăne pe porțelan. Îi spuseseam despre Cărare când eram în încăperea lui Paul, dar din cauza febrei, probabil că uitase numele.

Marjorie stătea în fața noastră, cu mâinile ei zbârcite împreunate.

— Acesta este un refugiu sigur, doar un popas, pe lângă alte buncăre, de-a lungul Căării spre Calafia. Ajutăm orfanii să scape de regimul Regelui.

Lark se holba la lumânarea din felinar, la fumul care se ridica din mucul negru.

— Dar trupele? Nu știu că sunteți aici?

Și-a încrucișat brațele la piept, îmbrățișându-se.

— Sunt mereu suspicioși, i-a spus Otis. Trec pe aici cu Jeepurile din când în când, ne pun întrebări sau verifică casa. Dar fără dovezi că facem ceva rău, nu prea pot face nimic. Avem permisiune să trăim în afara Orașului de Nisip.

— Permisie? am întrebat eu.

Auzisem de Pribegi, bineînțeles, dar erau cerșetori, hoinari fără direcție. Îi asemuiau cu cei care erau numiți „fără casă” în cărțile vechi, nu persoane care trăiau în case — în cămine — ca aceasta.

Otis și-a tras cracul pantalonului în jos, acoperindu-și piciorul de lemn.

— E un proces îndelungat și nu mulți aleg să treacă prin el, dacă nu există un motiv bine întemeiat. Dar suntem bătrâni, și nu e nevoie de noi în Orașul de Nisip. De obicei ne lasă în pace.

Lark și-a mușcat pielea de pe deget. Lumina focului îi încălzise obrajii, scoțându-i în evidență frumusețea feței rotunde și blânde.

— Ce v-ar face dacă ar ști că ne ajutați?

— Ne-ar ucide, a spus Marjorie nonșalantă.

Se uita la buștenii ce ardeau. Ei au pocnit, iar carcasele lor carbonizate au căzut în foc.

— Regele nu tolerează opoziția, a continuat ea. Au fost atâtea dispariții în Oraș. Un cetățean care lucra pentru Cărare, un bărbat pe nume Wallace, a spus din greșeală unui

informator despre misiunea sa. A dispărut într-o săptămână. Soția lui a spus că a fost luat chiar din pat, dus cine știe unde.

Limba mi s-a încrețit în gură ca un șarpe uscat. Visasem atât de mult la acel loc, la străzile curate cu dale, la plajele artificiale unde femeile stau sub umbrele, citind cărți. Cum am crezut acele minciuni atâta timp?

— O să stați cu noi câteva zile, a spus Otis. Apoi vă mutați într-un alt sanctuar. Le puteți distinge după felinarele din geamuri — dacă sunt aprinse, este loc pentru voi.

Lark continua să își ronțăie degetele, jupuindu-și pielea până la sânge.

— Dar dacă suntem prinse, vom fi ucise — voi ați spus-o, cu gura voastră.

Marjorie și-a prins o șuviță din părul ei alb, des, în cosiță. Lumina focului făcea umbrele să pâlpâie, însă expresia ei era neschimbată.

— Acum aproape două sute de ani, Harriet Tubman a îndrumat sclavii spre libertate. Și când aceștia i-au spus că nu credeau că or să poată, sau că le era frică, ea a îndreptat o armă spre ei și a spus — Marjorie mima o armă ținută în mâini — „Înaintați sau muriți.”

Otis și-a pus mâna pe a lui Marjorie, îndreptând arma invizibilă în jos. Apoi s-a întors spre noi, cu ochii mijiiți, cu pielea încrețindu-se sub ei.

— Ceea ce vrea să spună e că nu mai este loc de frică. Pe asta se bazează regimul Regelui: pe presupunerea că ne este prea frică să trăim în alt mod.

Mi-am adus aminte de sentimentul avut atunci când am ajuns la marginea zidului. La câte știam, la câte văzusem în

acea clădire odioasă de peste lac, ceva tot mă reținea. Am auzit un cor de eleve, șoptind despre câinii și găștile din sălbăticie. Am auzit bătaia constantă a degetelor zbârcite ale Directoarei Burns pe masă, îndemnându-mă să iau vitaminele. Profesoarele interveneau în melodie cu șuvoaie de cuvinte despre bărbați, care puteau manipula femeile cu un simplu zâmbet. Trecutul meu se comprimase subit într-un cântec ispititor, spunându-mi să nu plec.

— Cred că sunteți oboseite, a spus Marjorie într-un final. Haideți să vă duc în camera voastră.

În timp ce Otis strângea farfuriile goale, ea s-a ridicat și ne-a condus în jos pe niște scări înguste de lemn. Sub casă era un subsol plin cu scaune și cutii suprapuse, o mașinărie veche gri cu o tastatură și niște ziare pătate de apă.

L-am luat pe primul din vârful teancului — *The New York Times*. Arăta o poză cu o femeie întinzându-se peste o baricaadă, jelind, cu gura deschisă. Titlul ziarului era: *În mijlocul crizei, baricadele despart familii*. Profesoara descrisese acel oraș, molima care lovise clădiri întregi de apartamente, cu ușile cu lacăte, să țină persoanele înăuntru.

— Aici? a întrebat Arden, arătând spre o canapea veche așezată în colț.

Dar Marjorie s-a mutat în cealaltă parte a camerei, deschizând ușile unei cămări. A luat conservă după conservă, până când a golit raftul din mijloc.

— De fapt, a spus ea, dând la o parte o pânză de păianjen, aici.

A aprins un felinar și a luminat camera secretă. Două rânduri de paturi de cazarmă erau așezate lângă pereți, și în colț

o chiuvetă de metal. Pereții erau din pământ, podeaua fiind acoperită cu un covoraș gri, subțire. Mi-a adus aminte de camerele din buncărul băieților.

— E mai bine, în caz că suntem surprinși de soldați în timpul nopții. După colț este o ușă secretă care dă în curtea din spate. Aveți prosoape, câteva schimburi de haine și niște pantofi, a spus ea, privindu-ne picioarele goale și murdare.

Arden a urcat prin cămară, aruncându-se pe unul din paturile de jos.

— E chiar mare, a spus, în timp ce Lark a urmat-o înăuntru.

Lark și-a schimbat bluza sfâșiată cu o cămașă de noapte curată înainte să se prăbușească pe saltea, învelindu-și picioarele cu o pătură subțire. Și-a pus capul pe o pernă turtită, părând pentru prima dată calmă, expresia sa relaxându-se în timp ce se pregătea să doarmă.

Stomacul meu era sătul de la coacăze, și bățiile puternice ale inimii se domoliseră la un ritm constant. Încă eram pe fugă, încă în pericol, dar nu am simțit aceeași teroare în piept. M-am uitat la fața ridată și blândă a lui Marjorie.

— Haide!

Mi-a făcut din nou semn să intru în cămară. Hainele ei miroseau a fum, o mireasmă liniștitoare prin familiaritatea ei.

— Vei fi în siguranță aici — îți promit, a spus.

Nu mă mai puteam abține. Am îmbrățișat-o, relaxându-mă în căldura corpului ei. Profesoarele nu ne atinseseră niciodată, exceptând dățile în care o mână fugitivă trecea pe spatele nostru în timp ce ne îndruma spre cină, sau o bătaie

fermă pe umăr când privirile noastre pluteau pe geam în timpul orelor. Am implorat-o pe Profesoara Agnes odată, în primul an la Școală, să îmi descâlcească părul. Am țipat, am lovit cu piciorul, mi-am agitat mânuțele în timp ce loveam peria de chiuveta de porțelan. A stat acolo mai bine de o oră, cu mâinile în buzunar, fără să se miște, până când mi-am descâlțit singură părul.

Treptat, mâinile lui Marjorie s-au înfășurat în jurul meu. Mâinile mele apăsau pe oasele tari din spatele ei, simțind cât de mic îi era trupul sub cămașa ei largă de in.

— Mulțumesc, i-am spus eu, repetând, iar și iar, cuvintele devenind mai slabe de fiecare dată. Mulțumesc, mulțumesc.

NE-AM TREZIT ÎN MIROS DE PÂINE COAPTĂ.

— Avem ouă proaspete pentru voi, fetelor, a spus Otis, trăgând scaunele de sub masă.

M-am uitat la mâncărurile puse în fața noastră, omleta aburindă, carnea de mistreț sărată și uscată, tăiată în fâșii subțiri, pâinea pufoasă de pe piatra încălzită a cuptorului lui Marjorie. Am zâmbit, simțindu-mă copleșită de emoții.

— Arată delicios, am spus.

Lark s-a așezat la masă și a răsturnat o lingură plină cu vârf pe farfuria ei. Nu se sinchisise nici măcar să se dezbrace de cămașa de noapte.

Arden s-a uitat prin cameră, observând geamurile din față, din laterale, și ușile care dădeau în curtea interioară. Draperiile erau toate trase.

— Oare sunt vampiri? a șoptit ea.

Marjorie trebăluia prin bucătărie, tăind roșii și punându-le într-un bol. M-am gândit din nou la urmărirea din pădure, la Fletcher și la rana din pieptul lui când l-a împușcat ea.

— El e tot afară? am întrebat, cu ochii fixați asupra ei.

Marjorie s-a oprit din tăiat. Apoi a făcut semn cu cuțitul spre geam.

— Bill și Liza au grijă de el.

Arden se holba la farfuria cu carne roșie.

— Cine sunt Bill și Liza? a întrebat.

— Pisicile noastre, a spus Marjorie.

A pus tomatele în fața lui Otis, ținându-și o mână pe gâtul lui.

Lark a înghițit, ochii ei urmărindu-i ba pe Marjorie, ba pe Otis.

— *Pisicile* voastre au grijă de Fletcher?

Otis a dat din cap, apoi a mai luat o îmbucătură din carnea sa.

Am dat la o parte draperiile de la geamul din față, permițând unei raze de lumină albă să dezvăluie praful din aer. La treizeci de metri depărtare, două pume sfârtecau cadavrul lui Fletcher, fâlcile lor înfruptându-se din carnea lui însângerată. Un animal avea o mână în bot, degetele cenușii ieșindu-i printre dinții.

— Cel mai bine ar fi să nu stai aproape de geam, dragă, a spus Marjorie, chemându-mă înapoi la masă. Există întotdeauna posibilitatea ca soldații să ne urmărească.

Lark mesteca o fâșie de carne de mistreț. A privit-o pe Marjorie, apoi pe Otis, cu prudență.

— Deci... sunteți căsătoriți?

Marjorie a trecut cu degetele peste Otis, și ochii ei dansau amuzați.

— L-am întâlnit pe Otis cu mult înainte de molimă. Locuiam la New York pe atunci...

— Nu știu ele ce e New York, ne necăjea Otis.

Marjorie a strâmbat din nas spre el, mimând enervarea. El s-a întors spre noi, însă privirea lui era departe.

— Era pe cealaltă coastă a țării, a spus, și era unul dintre cele mai spectaculoase orașe din lume. Clădiri care se înălțau spre cer, trotuarele erau atât de pline cu oameni, că trebuia să te strecorei printre ei. Trenuri subterane și crenvurști pe care îi puteai cumpăra de pe stradă.

Citisem cărți a căror acțiune avea loc în New York — *Marele Gatsby*, *Casa veseliei*¹ —, dar tot părea imposibil. Numărul de persoane necesar să umple un zgârie-nori, să umple o stradă ... nu văzusem atâtea persoane în toată viața mea.

Marjorie i-a luat mâna și i-a sărutat-o.

— Îți mulțumesc, dragule. Eram în New York și el era acolo într-o noapte, așezat în fața mea, și povestea ceva ridicol despre reciclare.

— Nu era despre reciclare, a chicotit Otis ca pentru sine. Dar e în regulă.

— Ce înseamnă reciclare? a întrebat Arden.

— Nu contează. Ideea e că, a continuat Marjorie, eu nu ascultam. Pur și simplu îl priveam și mă gândeam: acest bărbat, acest cineva — nici nu îi știam numele — este așa de plin de viață. El era cea mai captivantă persoană pe care o cunoscusem ... și cea mai familiară.

Otis i-a sărutat mâna lui Marjorie.

Mă gândeam la modul în care Caleb mă privea, la felul cum simțeam fiecare centimetru dintre noi. Cum cicatricea

---

¹ *The House of Mirth* (1905), roman de Edith Wharton (n. tr.).

în formă de semilună de pe obraz se încrețea când râdea, cum se uita drept înainte când zicea ceva important.

— Mă gândeam că o să devină un găgăuță, dar cu fiecare minut petrecut cu el, îl iubeam și mai mult, a încheiat Marjorie.

Arden a înghițit o îmbucătură de omletă.

— De asta n-ați plecat, la fel ca restul lumii? a spus ea. Când Regele v-a chemat în Orașul de Nisip, urma să vă despartă?

Marjorie s-a uitat în jos, urmărind cu degetul fibrele mesei de lemn.

— Regele nu vrea persoane ca noi în Oraș. Suntem prea bătrâni pentru a fi de folos. A vrut ca eu să predau în Școli și au încercat să-l pună pe Otis să măture podelele din lagărele de muncă. Dar nu, nu ăsta e motivul.

— Noi nu am vrut, a spus Otis. Pentru că era greșit. Încă e.

— În timpul molimei, și după, toată lumea se temea, a continua Marjorie. A existat un guvern de formă înainte să se întâmple, o democrație. Dar boala a venit atât de repede încât, în primele șase luni, jumătate din liderii țării au murit. Legile erau irelevante — nimeni nu citea Constituția. Informațiile erau tănuite. Și a fost intenționat, sunt sigură acum. Pentru o perioadă lungă de timp, fără electricitate, fără telefoane, habar nu aveam ce se întâmpla. Apoi, acest politician a anunțat planuri de reconstrucție. Se presupunea ca el avea să fie la putere până ce lucrurile se linișteau, dar au mai trecut doi ani până ce molima s-a stins. Deja toată lumea avea încredere în el. Au crezut în el când a spus că America trebuia unificată sub un singur lider. Toți se temeau și n-au făcut decât să asculte și să urmeze ordinele. Nu s-au îndoit niciodată, și așa a devenit și mai grav.

— Poate că va fi diferit, dacă așteptăm? Lark își ținea fața în mâini. Nu poate să continue la nesfârșit. Poate după ce Orașul de Nisip este construit și...

— Timpul în sine este neutru, a corectat-o Marjorie, ritmul memorizării impunându-le o anume fermitate cuvintelor. Și va trebui să regretăm pe parcursul acestei generații nu doar cuvintele pline de ură și acțiunile oamenilor răi, ci și tăcerea înfricoșătoare a oamenilor buni.

Otis s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu piciorul său cu proteză întins în față.

— Martin Luther King Jr.

— Cine e? am întrebat, apucând ultima bucată de mistreț. Otis și Marjorie s-au uitat unul la altul.

— Voi, fetelor, mai aveți multe de învățat, a spus el.

— Avem la dispoziție câteva zile, am răspuns eu.

Învățaserăm așa de multe la Școală, dar totul părea în zadar acum. Adevărata mea educație începuse cu Caleb. Mă simțeam de parcă abia începusem; adevărul era ceva pe care încă nu puteam să mi-l imaginez.

— Da, a spus Marjorie. Așa este. Și-a netezit mâinile deasupra mesei, și s-a uitat spre Otis. Deocamdată, ce ai zice să dai drumul la proiector? Pun pariu că fetele astea n-au văzut niciodată un film bun.

Otis a mers până în mijlocul camerei de zi, unde o cutie plată era conectată la un pachet uriaș acoperit cu bandă adezivă gri strălucitoare.

— Merge pe baterii de tip D, a spus el, lovind partea de sus. Eu l-am făcut să meargă.

A apăsat câteva butoane și un dreptunghi luminos a apărut pe peretele de deasupra șemineului.

— Ce e? a întrebat Lark, așezându-se pe canapea.

Și-a tras în poală o pernă cu dantelă. Muzica lentă a umplut camera și deasupra șemineului a apărut scris pe perete cuvântul FANTOMĂ¹.

Văzusem până atunci doar câteva fragmente de video filmate dincolo de zid. Ne adunam grămadă și ne holbam la ecranul mic pe care Profesoara îl ținea în mână. Am văzut haite de câini sălbatici care mâncau căprioare. Am văzut iarba înaltă mișcându-se în timp ce bandele își croiau drumul prin ea, târându-se pe coate și pe genunchi ca să nu fie văzuți. Dar asta era cu totul diferit. Gloanțe zburând de-a lungul ecranului; un ciocan dărâmând un zid vechi șubred, o femeie sărind în brațele unui bărbat pentru un sărut, oameni mergând pe străzile largi ale orașelor, exact cum ni le descrisese Otis. Arden și cu mine stăteam în picioare, holbându-ne.

— Puteți să vă așezați, a râs Marjorie, îndemnându-ne spre canapea.

Corpul meu s-a prăbușit pe perne și ușor-ușor am început să uit unde sunt, acaparată de lumea din fața mea. M-am înroșit când Sam și-a pus mâinile în jurul lui Molly și vasul ud de lut a căzut sub degetele lor. Corpul meu s-a încordat, respirația mi-a devenit mai sacadată atunci când erau atacați pe aleea întunecată. La sfârșit, când și-au spus la revedere, am pus mâna la gură, abținându-mă cu greu să nu plâng.

Când peretele s-a înnegrit la loc, Lark l-a implorat pe Otis să mai pună un film. Dar eu nu puteam vorbi. Filmul fusese despre dragoste, despărțire și moarte. Nu mă gândeam la altceva decât la Caleb.

---

¹ *Ghost*, film cu Patrick Swayze și Demi Moore (1990) (n. tr.).

— Mă duc să mă întind, am spus eu, atentă să nu-i surprind privirea lui Arden.

Marjorie s-a oprit din tăiat.

— Ești bine, dragă?

— Mai stai, a stăruit Lark. Ne mai uităm la încă unul.

Eram deja la scările ce duceau la subsol.

— Sunt bine, sunt doar obosită. Cred că mă ajung din urmă toate evenimentele, am mințit eu.

Arden a dat din cap înțelegătoare când am început să cobor pe scări.

— Mai face așa din când în când, am auzit-o spunând în urma mea. Nu trebuie să vă îngrijați.

M-am așezat pe pat în camera secretă întunecată și mi-am permis să plâng. Curând suspinam, acele suspine grele, înecate, ale cuiva care nu apucase să spună la revedere. Era doar acel pat, doar drumul spre Califia, doar câteva zile până când deveneam din nou o fugară. Nu aveam să-l mai văd pe Caleb niciodată.

Când Lark și Arden au venit la culcare câteva ore mai târziu, așezând conservele în urma lor, m-am prefăcut că dorm. Arden a tras pătura peste picioarele mele goale și le-a înfășurat cu grijă în ea.

— Noapte bună, a șoptit ea.

Curând, respirațiile lor au devenit abia auzite și mai rare, până când s-au cufundat într-un somn adânc.

Eu însă nu aveam să dorm — nu puteam. Mă gândeam doar la raftul de lemn de pe zidul lui Marjorie, la radioul care stătea acolo. Mi l-am imaginat pe Caleb în acea noapte în lagărul de muncă, sucind butonul mașinăriei înainte și înapoi, ascultând în timp ce stătea în pat. Mi-am adus aminte de cel

care stătea la masa mică, ruptă, din camera lui. Probabil că asculta fără să se miște. Cum altfel avea să primească vești din Oraș? Cum altfel ar fi comunicat cu Moss?

M-am ridicat, fără să resimt orele care trecuseră, oboseala călătoriei cu Fletcher, sau lacrimile care mă secătuiseră. Simțeam doar oportunitatea în timp ce dădeam la o parte conservele, cât mai încet posibil.

A jurat uciderea tiranului, o răutate umblătoare-n lume, Eloise amintindu-și iubirea care iartă.

La etaj, camera de zi era întunecată. Am pipăit prin jur, până când, într-un final, am găsit un felinar pe masa din bucătărie. M-am gândit să o chem pe Marjorie, dar erau prea multe de explicat. Despre raid, ce se întâmplase cu Leif, și propoziția care îl făcuse pe Caleb să fugă în pădure.

Am deschis dulăpioarele din bucătărie, căutând printre oale arse și borcane de mâncare o bucată de hârtie cu o locație pe ea. Profesoara spusese odată, cu mult timp înainte, că înainte de molimă a existat un sistem de distribuit corespondența. Adrese, era cuvântul pe care ea îl folosisese. Am căutat într-un sertar cu ustensile și un altul cu baterii, elastice, și foarfece. În sertarul mesei din spatele canapelei erau niște fotografii vechi cu o Marjorie însărcinată, cu o fetiță mică agățată de piciorul ei. Am găsit una cu doi copii într-o baie plină cu clăbuci de săpun. Era straniu că nu pomeniseră de fiecele lor, că pe pereți nu exista nici măcar o urmă de ele.

Sub alte poze erau ascunse trei cărți poștale groase, ilustrate. Pe una scria, *Phuket, Thailanda*, cu o apă care se întindea până la orizont. Pe spate era scris: *Salutare, mamă și tată, Thom și cu mine ne distrăm de minune. Aici sunt cele mai*

frumoase plaje din lume. E paradisul pe pământ. Cu dragoste, Libby. Adresa alăturată menționa *Sedona, Arizona*.

Am dat jos de pe raft radioul și am răsucit butonul exact cum le văzusem pe Profesoare făcând la Școală în timpul adunărilor. Un zgomot de fundal a umplut camera. Am luat receptorul în mână și am apăsăat pe buton. Zgomotul s-a oprit. Am vorbit cu grijă, să fiu sigură că fiecare cuvânt era clar:

— Senzația unei nopți tăcute. Eloise vedea etern căutații aștri. Unde tu apari, magia apare, convocând adesea lucruri extraordinare, bune.

Am repetat, o dată și încă o dată, de parcă îi spuneam adevăruri banale: îmi era dor de el. Aveam nevoie de el. Îmi părea rău.

După ce am spus-o de zece ori, cuprinsă de ritm, am adăugat:

— Sărutul etern dăruit omului nopții atotprezent.

Am repetat propoziția. Apoi am dat drumul butonului. Se auzea doar zgomotul de fundal.

Te rog, spune ceva, mă gândeam eu, imaginându-mi-l în acel fotoliu ponosit, și vocea mea umplând camera. *Spune ceva*. Însă la urechile mele a ajuns doar zgomotul surd al nimicului. Am așteptat acolo, holbându-mă la transmițătorul negru, până când l-am așezat înapoi pe raft. Poate că nu auzise. Poate că încă era supărat. Și totuși, nu eram descurajată.

Aveam să trimit alte mesaje și în ziua următoare și în cealaltă zi, în fiecare zi, până când plecam. Vocea mea ar fi răsunat în acea cavernă, cuvintele legate împreună în propoziții codate, recitate o dată și încă o dată, până când ajungeau la el, acolo în noapte.

— VREAU SĂ MĂ MAI UIT LA FILME, A SPUS LARK, PUNÂND în chiuvetă farfuriile cu rămășițele micului dejun.

Marjorie și Otis stăteau la un capăt al mesei, terminându-și ceaiul, în timp ce Arden și cu mine jucam rummy.

— Gata cu filmele, a spus Arden.

Mă privea peste cărțile ei răspândite în evantai în mână. Părul ei negru scurt, de obicei încâlcit, era pieptănat drept și așezat după urechi, iar pielea, curată, avea o strălucire sănătoasă.

— Nu avem nevoie de alte filme despre povești de dragoste chinuite, adăugă.

Eu mă trăgeam de vârfurile despicate ale părului, cu mintea pe jumătate acolo, pe jumătate la Caleb. După ce am trimis mesajul în seara precedentă, adormisem pe salteaua uzată, lăsându-mi corpul să se afunde adânc în somn. Curând, gândurile au devenit visuri și l-am văzut în camera lui, cu mâinile pe radio.

L-am văzut ascultând mesajul.

Lark s-a mutat la masă, arătând cu degetul spre Arden. Puloverul pe care îl purta era cu trei mărimi mai mare și îi lăsa umărul gol.

— Nu ești singura care poate decide. Poate că sunt mai mică decât tine, dar am și eu un cuvânt de spus...

— Gata, gata, a spus Otis, ridicându-și mâinile. A râs, și ochii lui cenușii s-au întâlnit cu ai lui Marjorie. Parcă ne-am întors în timp.

Mi-am adus aminte de poza cu plaja și de mesajul mângălit de la fata pe nume Libby.

— Aveți o fiică? am întrebat eu, așezând cărțile cu fața în jos.

— Două, a spus Marjorie. A șters masa și a frecat cu unghia o sămânță uscată de roșie. Libby și Anne.

Otis s-a ridicat. S-a întors cu spatele când a vărsat o găleată de apă în chiuvetă.

— Erau exact ceea ce îți dorești când vrei să ai copii, a spus el. Aveau douăzeci și șapte, respectiv treizeci și trei de ani.

Când s-a întors, avea lacrimi în ochi.

— Însă nu prea mai vorbim despre asta, a spus Marjorie, și farfuriile au zăngănit în chiuvetă. Oricum, Otis se referea la faptul că e bine să vă avem pe voi, fetelor, aici.

M-am gândit la mama mea și la scrisoarea pe care mi-o scrisese. Mi-o îndesase bine în buzunar în ziua în care au venit camioanele, singurul lucru pe care urma să îl am de la ea. Era pierdută acum, împreună cu restul amintirilor mele în buncăr, și nu o s-o mai țin niciodată în mână. M-am gândit la cum se ghemuia lângă mine în pat, citindu-mi povești despre un elefant vorbitor pe nume Babar. Îmi lega șireturile, mă

îmbrăca și îmi pieptăna părul. „Te iubesc”, spunea încet, cu fiecare nasture pe care îl încheia, cu fiecare cută pe care o îndrepta. „Te iubesc, te iubesc, te iubesc.”

— Și noi ne bucurăm să fim aici, am spus eu.

Dar Marjorie se uita peste umărul meu la altceva. Ridurile de pe fața ei deveneau mai adânci, mai aspre, în timp ce se îndrepta spre rafturile cu cărți. Mâna ei a atins prima dată raftul de sus, apoi radioul din metal negru de dedesubt.

— Cineva a mutat radioul.

Modul cum spusese asta — încet, cu o tentă de mânie — m-a speriat. Otis a pus mâinile pe blatul de bucătărie, uitându-se la Lark.

— De ce vă uitați la mine? a spus Lark. S-a dat înapoi, acoperindu-și umerii cu puloverul. N-am făcut nimic.

— Eu am făcut-o, am spus, respirând din ce în ce mai repede.

Marjorie a înclinat capul, inspectându-mă.

— Ce-ai făcut? a întrebat ea, vocea ei răsunând mai tare decât de obicei.

Și Arden s-a întors spre mine, cu o expresie confuză pe chipul ei palid. A pus jos cărțile.

— A trebuit să trimit un mesaj cuiva ... dar a fost codificat.

— Ce cod ai folosit? s-a repezit Marjorie, venind spre mine.

A răsucit capătul eșarfei ei violet până când a devenit un colac dur și strâns.

Arden m-a apucat de mână.

— Lui Caleb? a întrebat ea.

— Cine naiba e Caleb? a întrebat Otis.

Am tresărit, iar respirația mi s-a accentuat.

Marjorie a înconjurat masa să vină lângă mine.

— Nu contează cine era, a spus ea, apăsând cu degetele pe umărul meu. Contează ce cod a folosit. Acum spune-mi, care din ele?

Marjorie și Arden se holbau la mine, cu ochii lor stăruitori și insistenți. M-am ridicat, așezându-mă cu spatele sprijinit de perete.

— Codul... singurul.

Marjorie a lovit cu palma în masă, răsturnându-și paharul, făcând apa să curgă pe podea.

— Nu e doar unul. Au fost treizeci și cinci de coduri diferite de când s-a înființat Căderea în urmă cu cinci ani.

Aerul din cameră devenea prea fierbinte. Corpul meu era acoperit cu un strat subțire de transpirație. Abia am putut să rostesc cuvintele.

— A jurat uciderea tiranului...

— Nu! a țipat Otis, lovind cu pumnul blatul de bucătărie. Nu, nu, nu!

Ochii lui Lark lăcrimau.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să fie o greșeală, a spus Arden în pripă. Poate că n-a făcut-o cum trebuie, poate că mesajul nici nu a fost transmis. Și cine ascultă radioul?

— Toată lumea, s-a răstit Otis. Toată lumea ascultă.

Marjorie își freca fruntea. Pielea ei părea roz de la lumina soarelui ce strălucea prin draperii. Într-un final, s-a întors spre Otis.

— Ia bagajele! Nu avem mult timp.

— Îmi pare rău, am spus eu, simțind un nod în gât.

În clipa următoare, s-a auzit ceva afară, în depărtare. Toată lumea a înghețat. Prin corul de păsări și vânt, am auzit ceva străin, ceva terifiant: vuietul constant al unui motor de mașină.

Marjorie a mers la fereastră și a tras draperia cât să încapă degetul.

— Sunt deja aici.

— Cine? a întrebat Lark, mușcându-și buza agitată.

Otis a deschis un dulap de deasupra blatului, pipăind prin spatele unor borcane de sticlă. A scos un pistol și l-a băgat la cureaua pantalonilor.

— Trupele.

Marjorie a alergat la chiuvetă și a scos trei din cele cinci farfurii puse la înmuiat și le-a aruncat cu zgomot într-un dulap mic. A băgat degetele în apa cu săpun căutând furculițele și cuțitele în plus, dar Otis a dat-o la o parte.

— Lasă-le! a ordonat el. Du-te!

Brațele ei erau ude până la coate, clăbuci albi îi atârnav pe piele.

— Urmați-mă, a spus ea într-un final, și a coborât pe scări.

Lark s-a întins după poala cămășii lui Marjorie, cu obrajii acum umezi de lacrimi.

— Ce ai transmis? a întrebat Arden. M-a apucat de mână în timp ce alergam pe scări. Ce ai spus în mesaj?

Motorul devenea mai zgomotos pe măsură ce trupele se apropiau de casă. Cauciucurile scârțâiau pe peluză. Am deschis gura, dar nu i-am putut spune ce am transmis în detaliu, cine eram și unde eram. Nu i-am putut spune că mă furișasem noaptea în camera de zi și riscasem viețile tuturor.

La subsol, Marjorie a deschis ușile de lemn ale dulapului.

— Ajutați-mă, a implorat ea, dând conservele jos de pe raft cu o singură mișcare. Au căzut pe podeaua de ciment, știrbindu-și colțurile.

Arden a smuls raftul afară și Lark și cu mine am intrat în camera secretă. Arden ne-a urmat rapid.

— Nu scoateți o vorbă, a șoptit Marjorie în timp ce așeza conservele pe raft.

La etaj, ușa din față s-a deschis cu zgomot și voci de bărbați, joase și răgușite, cereau ceva.

— Grăbește-te, a țipat Lark, bătând cu degetele pe raftul de lemn. Te rog, Marjorie, grăbește-te.

Marjorie s-a aplecat și a adunat conservele în brațe, așezându-le înapoi pe raft. Măinile ei zbârcite se mișcau încet, trădându-i vârsta.

— O fac cât de repede pot, a spus ea, cu vocea tremurătoare. O fac.

S-a șters pe față. Atunci mi-am dat seama că plângea. Șuvoaie subțiri îi curgeau pe obraji.

Vocile au devenit mai puternice. Sunetul bocancilor buibuia deasupra noastră, iar bucăți mici de mortar cădeau pe noi.

— Doar soția mea, a spus Otis, apoi s-au auzit alte zgomete de pași.

Marjorie așeza ultimele conserve, când soldații îmbrăcați în verde și maro au apărut pe scări. Arden m-a strâns de mână și m-a tras mai adânc în cameră.

Am pus cealaltă mână pe gura tremurândă a lui Lark, încercând să o fac să tacă. Ușile de sticlă ale camării s-au închis.

Printre golurile dintre conservele stivuite puteam să vedem părți ale camerei. Am stat acolo în întuneric, privind cum bărbații coborau pe scări.

Într-o clipită, Marjorie s-a îndreptat, fața i-a împietrit, iar mâinile s-au relaxat pe lângă corp.

— Cu ce vă putem ajuta de data aceasta, domnilor? Domnule locotenent Calverton, a spus ea, recunoscându-l pe soldatul mai bătrân, care avea un nas strâmb și părul cu o meșă argintie.

Lângă el, un bărbat zvelt cu pielea palidă ținea mâna pe armă.

— Domnule sergent Richards. Ați venit să ne hărțuiți din nou?

Amândoi stăteau în capul scărilor, ambii bine bărbieriți, cu fețele spilcuite și strălucitoare.

— Gata cu joaca, Marjorie, a spus Calverton. Știm că ascunzi o fată pe nume Eve aici. Ea e proprietatea Regelui.

Arden m-a tras mai aproape. Picioarele mele deveneau șovăielnice sub greutatea mea, dar Arden m-a înhățat de subraț, ținându-mă în picioare.

— Nu facem așa ceva, a spus Otis. Când o să ne lăsați în pace? Încercăm să supraviețuim ca și restul lumii.

Richards și-a croit un drum printre cutiile de carton, sfâșindu-le și uitându-se înăuntru. A cotrobăit prin pivniță, deschizând o ușă de sub scări, pipăind canapeaua uzată și ciocănind pereții din spatele unei grămezi de mașinării vechi.

— Trebuie să facem asta de fiecare dată? a întrebat Marjorie, încrucișându-și brațele.

Otis a coborât ultimele trepte cu piciorul lui șubred. S-a sprijinit de perete, cu brațul aproape de coaste, ascunzând arma de sub cotul lui.

— Nu veți găsi nimic, a spus el gâfâind.

— Ceva îmi spune că mințiți, a spus Calverton.

Apoi a arătat spre ușile dulapului. Inima mea bătea, ritmul ei constant amintindu-mi că, pentru moment, eram în viață. Arden m-a împins în spatele paturilor suprapuse, apoi a tras-o pe Lark mai aproape. Ne-am adunat grămadă, respirând mai rar în încercarea de a face liniște, în timp ce soldatul mai tânăr deschidea ușile.

Îi vedeam picioarele din spatele barelor patului. Auzeam cutiile care zornăiau pe raftul superior. A coborât pe al doilea raft, trecându-și mâinile de-a lungul lemnului. Apoi, conservele care acopereau pasajul au căzut. Lark a scâncit în timp ce lumina pătrundea în camera îngustă. M-am uitat în sus, ochii mei întâlnindu-i pe cei ai soldatului.

— Domnule, a spus el, dând mai multe conserve la o parte. Domnule, sunt mai multe scroafe...

Otis a scos arma de la curea și a tras în Richards. Soldatul a căzut, luând după el raftul. Se ținea de umăr, unde glonțul i-a trecut prin cămașă.

În timp ce Otis s-a aruncat pe Calverton, Marjorie a privit spre noi.

— Fugiți! a țipat ea, arătând cu degetul în spatele nostru, spre tunelul care se strecura în întuneric. Acum!

Calverton l-a izbit pe Otis de perete, iar acesta a scăpat arma din mână. Și-a șters uniforma în locul unde Otis pusese

mâna, netezind materialul ușor șifonat. Apoi a coborât arma.

— Nu! Oprește-te! a țipat Marjorie.

Mâinile ei s-au întins, încordându-se, în încercarea de a acoperi spațiul dintre ei. S-a întâmplat prea repede. Un glonț, apoi altul, îngropându-se în pieptul lui Otis. Era mort înainte să lovească pământul.

Lark a fugit în tunel și Arden a urmat-o, târându-mă după ea. Dar picioarele mele erau grele, tristețea deja mă copleșea. Țineam capul întors, și am văzut-o pe Marjorie cum l-a lovit cu genunchiul pe soldat, în coaste, puternic. Abia dacă l-a încetinit. A ridicat din nou arma și a lovit-o pe Marjorie peste obraz. A căzut peste Otis, brațele ei ținându-l nemișcat, în timp ce soldatul a coborât arma din nou și a tras un ultim glonț.

ARDEN MĂ TRĂGEA DE BRAȚ, DAR EU ERAM ÎMPIETRITĂ, privind scena de parcă era proiectată pe peretele de deasupra șemineului. Richards strângând din ochi de durere, pata de sânge de pe obrazul lui palid, Marjorie prăbușită, cosița ei albă devenind încet roșie.

Calverton s-a năpustit spre noi, dar eu nu puteam să mă mișc. După o clipă, Arden a tras de mine puternic, împingându-mă în față.

Am alergat prin tunel, tropăind într-un ritm constant în timp ce traversam întunericul. Mintea mea părea încetățoșată de irealitatea evenimentelor. Marjorie și Otis fuseseră împușcați. Erau morți. Era vina mea. Oricât de mult repetam aceste adevăruri, nu aveau nici un sens.

Când am ajuns într-un final la capătul tunelului, am dat peste niște trepte. O rază îngustă de lumină se strecura printr-o crăpătură lungă din tavan. Lark s-a izbit în trapă, dar metalul nu a cedat.

— E blocată, a țipat ea, lovind-o cu pumnii.

În cele din urmă, ușa s-a ridicat un centimetru, scoțând la iveală o creangă groasă de copac ce căzuse pe ea și blocase ieșirea.

În spatele nostru, conservele zornăiau în timp ce soldatul se strecura prin dulap. Lark s-a dat un pas înapoi, dându-ne voie să ne strecurăm între trepte și ușă. Soldații erau chiar la colț când s-a auzit o împușcătură.

— Nu trageți în ea — avem nevoie de ea vie! a țipat Calverton.

— Împinge mai tare! a țipat Arden, împingând ușa cu palmele.

— Opriți-vă! Din ordinul Regelui Noii Americi! a strigat Richard din tunel.

Arden și cu mine ne-am izbit din nou în ușă, împingând așa de tare încât ne durea. Cu un pocnet minunat, creanga s-a rupt, scoarța făcându-se bucăți deasupra noastră în timp ce ușile s-au deschis, dezvăluind lumina albă a dimineții.

Arden a sărit afară. Eu am zăbovit pe trepte, întorcându-mă să o ajut pe Lark. Dar ea era prăbușită la baza scării. Avea părul îmbibat de sânge, care băltea în jurul capului ei, de un roșu purpuriu.

— Lark!

M-am întins după ea și am apucat-o, simțind căldura bălții prin papuci. Glonțul o nimerise în ceafă.

— Lark!

— Trebuie să mergem! a spus Arden de deasupra. A arătat spre pădure. Nu vreau, dar noi...

Înainte ca ea să termine, soldații au trecut de colț, cu armele ațintite asupra noastră. Brațul lui Richards fusese bandajat rapid cu eșarfa violetă a lui Marjorie.

Am alergat furioasă lângă Arden, am închis ușa de metal cu piciorul, corpul lui Lark rămânând încuiat sub ea. Soarele era neiertător, arzând peluza pârlită și iluminând umbrele copacilor carbonizați. Pietre roșii, uriașe, se întindeau în depărtare, formând un zid impenetrabil. Tufișurile erau mai joase, nisipul fierbinte, iar următoarea casă era un pătrățel în zare. Chiar și afară, nu aveam unde ne ascunde.

Ușa s-a deschis, zdrăgănind în spatele nostru. Calverton mergea fără ezitare prin iarbă în timp ce își reîncărca arma.

— Haide, am spus eu, alergând spre dreapta, departe de pădurea carbonizată prin care trecuserăm în acea noapte cu Fletcher.

Ne-am croit drum printre copaci, tufișurile dese zgâriindu-mi picioarele. Departe de casa lui Marjorie, peste dune și lizieră, un drum desfundat ducea spre un cartier.

Un glonț a lovit un copac în fața lui Arden, înfigându-se în lemn.

— Încearcă să mă omoare, a țipat ea, în timp ce sărea peste un buștean putrezit.

Am continuat să alergăm și, pentru o clipă, soldații au dispărut în spatele unei porțiuni cu iarbă înaltă.

— Acolo, am spus eu, arătând spre o casă cu iarbă înaltă.

Am alergat în spatele ei, trecând de poarta dărăpănată.

În mijlocul curții era o piscină goală, cu scheletul unui câine pe fundul ei. De-a lungul casei era o platformă prăbușită, cu scaune răsturnate. O baracă din lemn se vedea într-un colț, cu vopseaua albă decojindu-se în fâșii. Un gard galben, de aproape doi metri și jumătate, înconjura casa.

Arden a alergat spre el și l-a lovit cu călcâiul. Nu a cedat. Dincolo de poartă, se auzeau pașii soldaților. Arden a lovit gardul din nou, întorcând piciorul pe orizontală, lăsându-și toată greutatea pe el. Îi lăcrimau ochii din cauza efortului.

— Nu, asta nu se poate întâmpla. Nu!

Nu era nici o intrare sau ieșire pe cealaltă parte a casei. Nu erau găuri în zid, nimic ce ne-ar fi putut folosi pentru a-l escalada. O singură intrare și o singură ieșire.

— Suntem prinse în capcană, am spus, și mâinile îmi tremurau odată cu constatarea.

Arden m-a tras în spatele barăcii. Ne-am ghemuit cât mai mult, cu mâna ei alunecoasă într-a mea, în timp ce priveam prin geamul spart. Soldații au intrat, cu armele scoase, înconjurând piscina. Calverton a dus degetul la gură de parcă voia să spună „Șșș”.

— Îmi pare rău, am șoptit eu în urechea lui Arden, cuvintele mele abia fiind perceptibile.

Eu trimiseseam mesajul, aducând trupele la casa lui Marjorie. Din cauza mea urma să fim capturate. Eu alesesem calea greșită.

Richards a scos o lanternă de la curea și căuta sub platforma prăbușită. Ochii lui Arden erau fixați pe scaunele răsturnate, așezate unele peste altele lângă ușa din dos a casei. A arătat cu degetul spre ele.

— Poți folosi unul dintre alea să sari. O să ieși prin spate.

Eu îl urmăream pe Calverton prin geamul spart. S-a dus pe cealaltă parte a barăcii, spre o cușcă veche de câine.

— Și tu? am întrebat, știind deja răspunsul.

Arden a încercat să zâmbească, dar fața îi era încordată.

— Eu o să le distrag atenția. Nu-ți face griji — ne vedem în Califia, a spus ea. Voi găsi drumul din nou.

— Nu, am spus eu, ștergându-mă la ochi. Voiam să o cred, dar știam cât de imposibil ar fi pentru oricare din noi două să reușească pe cont propriu. Nu poți. Mai degrabă aș fi dusă în Oraș, nu îmi pasă, doar să nu ...

— Tu ai face la fel pentru mine, m-a întrerupt ea. Deja ai făcut-o.

Nu a așteptat să răspund. Și-a eliberat mâna din prinsoarea mea și a alergat în curte. Richards a sărit din poziția lui de pe platformă și a urmărit-o, urmat îndeaproape de Calverton. Au continuat să alerge, spinările lor dispărând dincolo de poartă.

Focurile de armă au perturbat liniștea. Am așteptat, speriată că voi auzi țipătul lui Arden. Dar tot ce am auzit a fost vocea soldatului îndepărtându-se și zgomotele de pași greoi pe pământul uscat.

M-am îndreptat spre gard, trăgând scaunul lângă acesta exact cum spusese Arden. Mi-o imaginam acolo, cu mâna ei pe brațul meu, ghidându-mă peste gard. Am alergat în direcția opusă, imaginându-mi că văd albastrul puloverului ei șerpuiind printre copaci. Uneori o vedeam cum se întoarce spre mine, cu obrații ei roșii sau făcând semn cu capul spre o potecă, dând semn că schimbă direcția. Am continuat să alerg, lăsând în urma mea rocile masive, care despicau cerul. M-am oprit când aerul s-a răcit și pădurea s-a întunecat, și atunci mi-am dat seama că eram complet singură.

29

TIMPUL TRECEA. DOUĂ ZILE, POATE TREI. NU AVEAM MOTIV să număr.

Stăteam în cada murdară a unei case abandonate, cu un cuțit bont în mână. Picioarele îmi erau însângerate și desculțe. Fugisem atât de departe încât șireturile se rupseseră și îmi pierdusem pantofii pe drum.

Pe jumătate trează, pe jumătate adormită, revedeam pivnița: Otis și Marjorie, cu trupurile într-o grămadă amestecată și contorsionată. Fața lui Lark pe podeaua rece de beton. Mirosul de praf de pușcă și sânge. Calverton oprindu-se să-și șteargă o pată de pe bocanc. Degetele lui Arden apăsând insistenț pe brațul meu. Ochii lui Richards, cenușii și nepăsători, privindu-i pe ai mei.

Ar fi trebuit să fie primul lucru pe care să-l fi făcut când m-am trezit. Ar fi trebuit să fie o prioritate să vorbesc despre mesaj, de modul cum folosisem radioul. În schimb, mă îmbătasem cu emoția visului, cu acea fantezie prostească despre Caleb în camera lui.

Mă întrebam dacă era ceva în neregulă cu mine. O părăsisem pe Pip. Le părăsisem pe Pip și pe Ruby, îi părăsisem pe Marjorie și Otis și pe Lark, înaintând, lăsând viețile lor în urma mea. Nu mai voiam să fiu martoră la nimic, la casele acoperite cu scânduri și steaguri roșii uzate agățate la geamuri sparte, pe ele fiind scris cu negru cuvântul MOLIMĂ. Copiii erau prea mici să rămână fără mame. Voiam să nu mai aud oasele albite trosnind sub tufișuri sau să simt ca acum inexorabila frică ce își croia drumul în pieptul meu, zguduindu-mă până în adâncul sufletului.

Nu voiam să mănânc, nu voiam să mă mișc. Nu băusem nimic de zile bune. Picioarele mele erau slăbite și spatele mă ustura. În timp ce soarele cobora sub marginea geamului, am aruncat cuțitul, știind că dacă mai stăteam acolo, în acea cadă, sfârșitul urma să vină mai repede decât trupele.

Căldura zilei dispăruse. Orele veneau și treceau. În momentele de inconștiență, eram cu Arden în spatele barăcii. I-am văzut dintr-odată fața în lumină, spunând: *tu ai face la fel pentru mine*. Acea amintire a făcut loc uneia cu mama mea privind cum eram urcată în camion. Am văzut farfuria cu omletă pe care Marjorie a pus-o în fața mea, am simțit cum Arden îmi învelise degetele de la picioare cu pătura și mâna ridată a lui Otis acoperind-o pe a mea.

Corpul meu s-a ghemuit și a înghețat de rușine. La Școală și în afara Școlii am crezut că dragostea era o povară — ceva ce putea fi folosit împotriva ta. Am început să plâng, știind într-un final adevărul: dragostea era singurul adversar al morții, singurul lucru îndeajuns de puternic să se lupte cu prinsoarea disperată a acesteia.

Nu aveam să rămân acolo. Nu aveam să cedez. Doar de dragul lui Arden, al lui Marjorie și al lui Otis și de dragul mamei mele. *Te iubesc, te iubesc, te iubesc.*

M-am ridicat din cadă. Eram slăbită. Casa era acum întunecată. Plăcile de gresie sparte îmi tăiau picioarele. Podeaua putrezită amenința cu așchii. Partea din față a puloverului gri uzat era acoperită de fiere. Nu-mi păsa. Am căutat în fiecare cameră, mișcându-mă cu o hotărâre înceată. Am găsit o conservă boțită sub frigider și am continuat să caut prin dulăpioare și sertare. Am trecut cu mâna peste rafturile cu cărți până când am găsit ce căutam.

Atlasul era exact ca acela pe care Profesoara Florence ni-l arătase în al unsprezecelea an la Școală, cu marginile încastrate în piele. Am studiat paginile, privind întinderile albastre de pământ ce nu aveau sens. Am frunzărit printre hărți ale unor locuri stranii cu nume ca Tonga, Afghanistan, El Salvador. Erau multe lucruri în legătură cu lumea pe care nu le știam. Mă întrebam cum arătau acele locuri, dacă erau întinderi vaste de pământ sau munți semeți sau poate paradisiuri tropicale luxuriante. Oare fuseseră toate devastate de molimă ca la noi?

Răsfoind pagină după pagină, nimic nu semăna cu ce știam. Pe raft, lângă atlas, mai era încă unul, mai subțire. Liniile se intersectau pe hărți, fiecare fiind marcată cu un număr. În sfârșit, o găsisem: șoseaua 80. Degetul meu a trasat-o de-a lungul paginii până când s-a întâlnit cu o suprafață albastră. Oceanul.

Pentru prima dată de zile bune, teroarea a făcut loc speranței. Am studiat hărțile, sfâșiiind paginile pe care scria

Sedona, Arizona, porțiunea verde sub șoseaua 80 și locurile numite Los Angeles și San Francisco. Le-am pus pe toate la un loc pe podea, identificând lacul uriaș unde trăia Caleb — Tahoe.

A doua zi dimineață aveam să strâng provizii și să mă duc spre nord, spre Califia. Nu mai puteam sta în casă încă o zi, așteptând pur și simplu să mor. Chiar dacă eram găsită de trupe, chiar dacă mă prăbușeam în deșert, în umbra acelor stânci uriașe, trebuia să mă mișc. Trebuia cel puțin să încerc.

AM PLECAT DEVREME, ÎNAINTE CA PĂSĂRILE SĂ SE TREZEască. Am găsit o conservă ruginită de mazăre și am mâncat jumătate la cină și jumătate la micul dejun, bând ce a mai rămas din lichidul vâscos din interior. Mergând din casă în casă, cercetând cartierul, am mai găsit două conserve fără etichetă și un borcan de gem. Nu era mult, dar îmi ajungea pentru câteva zile, până când găseam un alt loc îndeajuns de sigur să mă odihnesc.

Dimineața era răcoroasă în timp ce mă îndreptam spre nord, prin tufișurile joase de lângă drumuri. Mi-am strâns puloverul mai bine pe trup, recunoscătoare persoanei care trăise în acea casă. Lăsase câteva schimburi de haine și o pereche de bascheți de mărimea treizeci și opt, cu NIKE scris pe laterale. Harta mă direcționa spre și mai mult deșert, unde pământul avea o culoare maro-gălbuie. Mergeam cât de repede puteam, cu picioarele încă slăbite, oprindu-mă din oră

în oră să mai iau câte un deget de gem, aportul de dulce oferindu-mi energie.

Exact înainte de prânz am ajuns la o intersecție. O parcare mare era plină de mașini ruginite, iar peste stradă, o clădire din cărămizi cu geamurile sparte avea scris la intrare, cu roșu, BANK OF AMERICA.

Mă îndreptam spre un magazin jefuit când am auzit un zgomot straniu. Corpul l-a recunoscut mai repede decât memoria: un motor de mașină. Am alergat prin ușa din față a băncii, care era stricată, și m-am îndreptat spre birourile paralele cu geamurile. M-am băgat sub unul și am așteptat.

Mașina mergea încet pe stradă. Din ascunzătoarea mea auzeam vuietul familiar, zgomotul gunoaielor strivite sub greutatea acesteia. Mi-au tremurat mâinile când mașina s-a oprit, scoțând un zgomot de parcă respira îndelung și înfiorător. Apoi s-a pus din nou în mișcare. Când într-un final zgomotul a dispărut, m-am rezemat de birou, corpul meu având din nou un scop. Trupele mă căutau în continuare. Trebuia să-mi continui drumul.

Îndreptându-mă spre ușă, am călcat peste o grămadă de hârtii verzi împrăștiate pe podeaua cu plăci de gresie, pline de nisip și praf. Am luat una pe care scria 100 și înfățișa chipul unui bărbat bătrân neînduplecat, și deodată mi-am dat seama că era o bancnotă veche. Am mototolit banii și i-am aruncat, lăsându-i încă o dată în praf.

M-am mișcat repede, dincolo de magazinele și piețele și tomberoanele pline cu oase din spatele acestora. Am continuat să alerg, să alerg, până când am ajuns departe de

semafoarele stricate și caroseriile de mașini răsturnate pe marginea drumului. Orașul înghesuit făcea loc deșertului.

Terenul drept se întindea în fața mea, doar cu câteva tufșuri pe marginea drumului, unde nu prea găseai adăpost. M-am dezbrăcat până la tricoul îngălbenit, să mă camuflez pe pământul uscat și crăpat. Aruncând o ultimă privire pe hartă, am luat-o pe șes, spre o aglomerare de case din zare. Rocile roșiatice urcau către ceruri, din când în când norii treceau pe lângă ele. Nu era nici un semn că Jeepul ar fi prin preajmă. *Casele nu pot fi prea departe, mă îmbărbătam eu. Mergi. Nu privi înapoi.*

Soarele se uita peste linia orizontului, încălzindu-mi pielea. Am încercat să mi-o imaginez pe Arden acolo, sau pe Pip dând cu piciorul în praf în timp ce fredona un cântec, dar fantomele lor n-au apărut deloc.

Am mai luat puțin gem, crăntânind în dinți semințele amare de zmeură. Mi-a dat un impuls, rucsacul părând mai ușor în spate, pașii mei mai rapizi în timp ce mergeam spre case și spre un adăpost cert. Puteam să disting încet-încet geamurile, ușile și locul de joacă de pe peluză.

Apoi am auzit din nou motorul. Probabil se oprise pe drumul din spatele meu, așteptând. Am alergat, dând din brațe cât de tare puteam. Am luat-o de-a dreptul peste pavaul deteriorat, spre tufșurile mai dese.

Dar mașina a accelerat. O auzeam în spatele meu, apropiindu-se. Am dat și mai tare din brațe, tălpile mele de cauciuc lovindu-se de pavaj, dar degeaba. Am auzit mașina încetiniind, oprind, apoi portiera deschizându-se și pași pe drum. Picioarele mă ardeau de la efort. Corpul îmi încetinea, dar

am continuat să alerg. Nu voiam să fiu prinsă așa, în deșert. Nu acum, nu după ce ajunsesem atât de departe.

— Oprește-te! Oprește-te!

Lacrimile îmi curgeau de pe față, înlăturând stratul subțire de praf ce îmi acoperea pielea.

— Eve!

Vocea bărbatului s-a auzit din nou, dar nu m-am întors. Apoi, mâna lui m-a prins de braț și m-a tras în tufișurile dese. Nu m-am zbatut. Membrele mi-au paralizat în timp ce bestia mă întorcea pe spate. Mi-am acoperit fața.

— Eve! a spus bărbatul din nou, cu o voce mai blândă. Eu sunt.

Am deschis ochii să văd fața pe care mi-o imaginasem de atâtea ori. Caleb a zâmbit, iar părul lui îmi gădila fruntea. Mi-am pus palmele pe obrajii lui, întrebându-mă dacă visam cu ochii deschiși. Pielea lui era fermă. Nu știam dacă să râd sau să plâng.

În schimb, l-am îmbrățișat. Trupurile noastre s-au făcut unul, brațele noastre trăgându-l pe celălalt mai aproape și mai aproape, până când nu mai era nimic între noi, nici măcar aer.

— Ai auzit mesajul meu? am întrebat într-un final.

Caleb și-a ridicat capul.

— Am vrut să răspund, dar n-am putut. Știam că trupele ascultau și erau deja pe drum. Era codul din...

— Știu, am spus eu, ștergându-mi ochii. A fost cel greșit.

— Trebuie să plecăm, a spus Caleb, ajutându-mă să mă ridic de pe pământ.

O mașină roșie ruginită stătea pe șosea, huruind pe pavaj.

— Încă te caută.

Am pornit spre mașină, o chestie pătrătoasă cu cuvântul VOLVO inscripționat în față. O spumă groasă, galbenă, ieșea printr-o tăietură a scaunului din față.

În timp ce Caleb apăsa o pedală de sub volan, corpul meu s-a relaxat pe scaunul mașinii. Durerea din picioare a dispărut. În urma noastră se ridica praful, iar lumea dispărea în spatele unei cortine portocalii perfecte.

31

AERUL INTRA PE GEAM, ÎL SIMȚEAM PE PIELE ȘI ÎMI încâlcea părul. Fața lui Caleb, dreadurile lui, ba chiar și pielea fină din spatele urechilor erau acoperite de un praf auriu.

— Cum m-ai găsit? l-am întrebat.

Am trecut peste o groapă mică, și mașina s-a clătinat în lateral.

— E doar o singură oprire în Sedona de-a lungul Căării.

— Deci ai fost la casă. Ai intrat în pivniță?

Mi-am înfipt degetele în scaunul sfâșiat. Bancheta din spate era presărată cu haine, conserve ruginite și fără etichete, și două rucsacuri murdare de noroi.

Caleb a dat din cap, privirea lui întâlnindu-se cu a mea pentru un moment. Mi s-a pus un nod în gât. Îl văzusem pe soldat coborând arma, îl văzusem țintind. Dar trebuia, totuși, să întreb.

— Și Marjorie... era ...

— Erau morți. Toți trei.

Caleb ținea mâna pe brațul meu. Tricoul lui era desfăcut la cusături, descoperind o porțiune a umărului arsă de soare.

— Am găsit o dără de sânge care ieșea din trapă, îndepărându-se de casă. Am urmat-o în pădure dar am pierdut-o după un kilometru și eram sigur — s-a oprit, și-a ajustat centura — că te-au prins. Eram pe punctul de a mă întoarce, când am văzut ceva pe pământ — pantoful unei femei. I-am găsit perechea la treizeci de metri mai la nord și am continuat să merg în acea direcție, uitându-mă pe marginile drumului.

— Ai văzut-o pe Arden? Țineam mâna pe piept, să-mi domolesc bătăile inimii. M-a salvat. A plecat să distragă atenția soldaților.

Caleb își freca degetul de volan, apăsând un punct invizibil. A tăcut, apoi a clătinat din cap.

— N-am văzut-o.

Mi-am șters ochii.

— Mi-a spus că o să ne întâlnim în Califia, dar... e pe cont propriu acum și eu...

Am tăcut, gândindu-mă la ea, aflată undeva în sălbăticie, cu pielea ei palidă plină de bășici din cauza căldurii, la kilometri depărtare de drum. Sau mai rău, pe bancheta din spate a unui Jeep, proprietatea soldaților, dusă înapoi la Școală.

Caleb m-a strâns de braț.

— E puternică. Atâta timp cât stă ascunsă, va fi bine.

Am intrat într-un oraș distrus, și soarele a dispărut în spatele unor dealuri îndepărtate. Pavajul era plin de crăpături, iar monedele verzi așezate pe bordul mașinii zornăiau. Vehiculul ăsta, dărăpănat și vechi, continua să meargă și mă

simțeam mai în siguranță cu fiecare kilometru parcurs spre Calafia.

— În legătură cu Leif, am început eu.

Caleb ținea harta pe volan, cu colțurile prinse sub palme. Goneam pe lângă vitrine goale de magazine și pâlcuri de tufe maronii și ofilite.

— Nu am...

— Știu, a spus Caleb rapid. Nu trebuie să-mi explici.

A pus harta deoparte și m-a privit în ochi. Buzele lui erau roșii de la prea mult soare.

— Nu știam dacă aveam să te mai văd vreodată.

Vocea mea se întrerupea în timp ce vorbeam.

— N-ar fi trebuit să...

— Aș fi vrut să nu fi plecat, a răspuns Caleb, vorbind mai tare ca de obicei. A încetinit mașina și s-a întors spre mine. Și-a șters sprânceana cu degetul, curățând praful. M-am gândit la ziua aia atât de mult, m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost acolo când a apărut animalul ăla, când v-a aruncat în camion.

— Unde te-ai dus? Am tras picioarele în fața mea și m-am ghemuit strâns. Ce s-a întâmplat cu tine?

Caleb își freca tâmpile.

— M-am dus în munți. Am vrut să călăresc până când îmi limpezeam gândurile. Când m-am întors în tabără, băieții erau foarte supărați. Benny... Caleb a accelerat din nou, virând să evite gropile acoperite cu grămezi dese de buruieni. Benny era cel mai supărat.

— Unde sunt acum?

Vedeam zâmbetul lui Benny când spunea un cuvânt corect. Silas stând în mijlocul camerei lor, purtând tutuul și o pălărie de cowboy.

— Sunt încă acolo... cu Leif.

Mâna lui Caleb s-a întors pe volan. Sub mașină se auzeau lovituri de pietre și rămurele. Mi-am dat seama de semnificația cuvintelor sale. El își lăsase în urmă casa, viața, prietenii... pentru mine.

După mult timp, Caleb a continuat.

— Merg cu tine spre Califa. S-a întors spre mine. O să ajungem noi acolo.

Era ceva în cuvântul — *noi* — ceva ce mă calma. Nu mai era el. Nu mai eram eu. Eram noi.

Acum părea posibilă o viață împreună. O viață în Califa, acel loc peste podul roșu, ascuns printre dealuri, aproape de ocean. Ei aveau să ne primească, comunitatea aceea de orfani fugari. Eu puteam să predau acolo, Caleb putea să vâneze și să trimită mesaje noi băieților din lagărele de muncă. Ne-am fi întors la Școală într-un final, cât de repede am fi putut întreprinde călătoria. M-aș fi întors după Ruby și Pip. Exact cum promisesem.

M-am uitat la mâna lui Caleb și mi-am trecut degetele printre ale lui. Au stat acolo, înlănțuite, o priveliște liniștitoare. Lumina soarelui îmi atingea un obraz, umărul și picioarele goale.

Când m-am întors cu privirea la drum, picioarele mele au lovit podeaua. M-am prins de marginea geamului.

— Caleb! Oprește! am țipat eu.

A frânat și m-am lovit de bord.

Mașina a derapat până s-a oprit.

— Ești bine? a întrebat.

Am dat din cap și m-am așezat la loc în scaun. Am frecat locul unde brațul mi s-a lovit de bordul dur de plastic.

— Ce facem acum? am întrebat eu, arătând în fața.

Pe drumul din fața noastră, vizibilă în ultimele raze de lumină ale zilei, era o camionetă. Cauciucurile erau sfâșiate și geamurile sparte. Dincolo de ea, încă o mașină, apoi alta, un șir întreg care se întindea pe kilometri întregi de drum, cu barele lor de protecție ruginite de-abia atingându-se. Drumul era blocat, impenetrabil.

A ridicat harta uitându-se la linia albastră subțire pe care o urmaserăm prin Arizona.

— Aceasta era cea mai bună rută.

M-am uitat pe geamul murdar de praf, la drumul care șerpuia. În fața noastră, la vreo sută de metri, era o grămadă de oase albite de soare.

— Cum te-a adus Fletcher aici? a întrebat Caleb.

— Nu știu, am spus. Era întuneric. A mers și pe drumuri de pământ, nu numai pe șosea.

Am coborât amândoi din mașină și stăteam pe drum, uitându-ne la șirul de mașini. Încercaseră să fugă. De câte ori era menționată molima, exista mereu și acel cuvânt: *haos*.

Caleb s-a dus în spatele mașinii și a deschis portbagajul. A scos conservele cu mâncare și un sac prelung, cafeniu, plin cu țărăși de metal și o pânză. Apoi a trântit portiera.

— Hai să rămânem aici la noapte, a spus el, desfăcând o conservă cu cuțitul. Trupele n-or să ne găsească — știu că

drumul ăsta e blocat. Iar mâine o să ne întoarcem și o s-o luăm pe unde am venit. Peste munți.

Soarele aproape că apusese, punctând cerul cu stele albe, strălucitoare. Pe drum, cu farurile aprinse, am fi fost văzuți cu ușurință de trupe. Nu aveam altă posibilitate.

Caleb a așezat prelata jos, lângă pavaj, pe un petic de pământ ascuns pe jumătate de tufișurile maro uscate. Îl priveam cum bătea țăruii în pământ, mișcându-și trupul în tăcere, cu ușurință. Până când a ridicat cortul improvizat, cerul era deja cenușiu, iar luna arunca o lumină rece pe pielea noastră.

— După tine, a spus el, arătând cu mâna sub pânza de culoare verde-închis.

Interiorul cortului era destul de larg pentru ca trupurile noastre să încapă întinse unul lângă celălalt. Caleb a intrat după mine, și i-am simțit tricoul moale atunci când s-a atins de brațul meu gol. După zilele în care fuseserăm despărțiți, brusca apropiere mă tulbura.

— Păi, am spus cu voce tare, simțind fiecare centimetru al corpului meu trezit deodată la viață, cred că ar trebui să ne culcăm.

Am apucat pătura gri zdrențuită și m-am acoperit.

— Cred că ar trebui, a râs Caleb, zâmbetul lui încă vizibil în lumina slabă ce intra prin cortul subțire. Dar mai întâi, am ceva pentru tine.

A scos un săculeț de mătase din buzunar, atât de murdar încât putea fi luat drept gunoi. Dar eu am știut imediat ce era înăuntru.

— Ai lăsat asta în camera ta, în buncăr, a spus el, dându-mi-l. M-am gândit că poate fi important.

Degetele mele au cotrobăit în săculeț, recunoscătoare, pipăind mica pasăre din plastic, brățara de argint înnegrit și, la sfârșit, marginile uzate ale scrisorii mamei mele.

— Mulțumesc, am spus eu, cu lacrimi în ochi.

El n-avea cum să știe cât de important era.

— Nu știu cum îți pot...

— Șșș. E un fleac.

Mi-a luat mâna și s-a așezat, întinzând un braț sub ceafa mea. M-a tras mai aproape ca să-i simt căldura corpului, cu bărbia lui nerasă atingându-mi fruntea.

— Noapte bună, Eve.

— Noapte bună, Caleb, am spus eu.

Cu mâna mea așezată pe inima lui, am ascultat cum respirația îi devine regulată, simțind cum sângele îmi pulsa prin degete, prin picioare, prin inimă. După zile de întrebări, de iluzii și dorințe, el era lângă mine. Trei gânduri mi-au trecut prin minte înainte să adorm.

Sunt în drum spre Califia.

Sunt cu Caleb.

Sunt fericită.

AERUL SE RĂCEA PE MĂSURĂ CE MERGEAM TOT MAI DEPARTE, spre nord. I-am povestit lui Caleb despre camion și despre Fletcher, despre cum am întâlnit-o pe Lark, și despre filmele proiectate de Otis pe perete. I-am povestit despre micul dejun cu omletă și carne de mistreț al lui Marjorie și despre cum ne-am ascuns în camera secretă când trupele căutau prin casă. Apoi i-am spus tot ce văzusem — glonțul care a intrat în pieptul lui Otis, Marjorie lovită peste obraz, pata roșie care îmi acoperea picioarele după ce Lark a fost împușcată.

— Îmi aduc aminte mereu de asta.

Caleb a strâns din buze, gânditor.

— Uneori, noaptea, mă trezesc panicat. Mă gândesc că sunt înapoi în lagărele de muncă. Cu blocuri de ciment în spate. Sau un băiat dintr-un pat de lângă mine, scuipând sânge și salivă. Dar atunci îmi dau seama că a fost un vis și mă consider norocos.

— Norocos?

Caleb s-a întors spre mine.

— Norocos că mă pot trezi. Că, acum, e doar un coșmar. Așa a fost viața mea.

Mașina a început să urce un drum abrupt, cu motorul scoțând un zgomot puternic, scrâșnit, datorită noii solicitări. Munții Sierra Nevada se înălțau în jurul nostru. Mă uitam pe geam la panta verde și abruptă și mă gândeam din nou la mama mea și la cântecele pe care obișnuia să mi le cânte când îmi făcea baie, în cada cu picioare sub formă de gheare, mimând un păianjen cu mâinile sale.

— Îți aduci aminte de familia ta? l-am întrebat pe neașteptate.

Caleb îmi spusese că intrase în lagărele de muncă la șapte ani, dar știam prea puțin despre viața lui de dinainte. Mersese, ca mine, pe o bicicletă? Împărțise o cameră cu frații lui? Își cunoștea părinții?

— În fiecare zi.

Mașina se zguduia în timp ce urca drumul, încetinită de o verdeăță deasă ce acoperea pavajul. Un perete de piatră se ridica într-o parte.

— Încerc să-mi amintesc vremurile de dinainte de moli-mă, când jucam Capturează Steagul în curte, cu fratele meu și prietenii lui. Era mai mare cu cinci ani decât mine, dar mă lăsa să joc în echipa lui și uneori trebuia să mă care dincolo de linie ca să nu fu prins.

Zâmbetul lui Caleb apărea și dispărea.

— Unde ai locuit?

M-am răsucit, așezându-mă pe o parte.

Caleb a strâns din ochi.

— Într-un loc numit Oregon. Era mai rece, mai ploios acolo. Aveam mereu jachete pe noi. Totul era așa de verde.

Mașina a intrat într-un șanț și s-a auzit un zgomot hârâit. Apoi am ieșit, mișcându-ne din nou, strivind buruienile sub roțile uzate.

— Tu? Ai avut alți frați sau surori?

— Am fost doar eu și mama. Mă uitam pe geam la prăpastia aflată la un metru depărtare, ce se adâncea constant în timp ce mașina urca în munți. Mi-am adus aminte de senzația respirației sale în ureche, cum mă gâdila. Obișnuia să facă chestia asta de ziua mea, am spus. Mă trezea cu micul dejun pregătit și cânta: „Azi, azi e o zi foarte specială ... azi e ziua de naștere a cuiva ...”

Îmi ardeau obrazii în timp ce cântam, cu o voce subțire și nesigură.

— Când e ziua ta? Caleb bătea cu degetele pe volan, păstrând ritmul. O să-mi aduc aminte să ți-l cânt.

— Nu știu. N-am avut zile de naștere la Școală.

Toate zilele erau la fel, una după alta și după alta. Mâncam pâinea cu merișoare dulci pe care o serveau uneori, imaginându-mi în secret că avea o lumânare înfiptă în vârful, exact ca la torturile pe care le văzusem în cărțile din bibliotecă.

— Oricum, cine știe data?

Caleb a apăsat pedala de sub volan, accelerând.

— Eu știu.

— Aaa, da? am zâmbit, neîncrezătoare. Îmi pieptănam părul cu degetele. Ce dată e azi?

— 1 iunie! a spus el. E lună nouă. A lovit volanul cu încheieturile degetelor. Ia să vedem... când ar trebui să fie ziua ta? Ești prea arțăgoasă să fi Săgetător...

— Nu sunt arțăgoasă! am strigat. Și ce înseamnă *Săgetător*?

Caleb a zâmbit ștregărește.

— Supărăcioasă, hmm. Poate ești Cancer. Ce zici de ceva în iulie?

— De ce zici că sunt supărăcioasă? Și despre ce vorbești acolo, *Cancer*? Asta nu-i o boală?

În lumina după-amiezii târzii, puteam să văd bășicuțe mici pe nasul lui, unde pielea se cojea de la soare.

— Astrologia e oricum o prostie, e pentru nebuni, zise, desenând cu degetul cerculețe în jurul tâmpiei și încrucișându-și ochii.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Aș vrea să fie în august ziua mea, am spus. Atunci își schimbă Școala orarul. Încep cursurile de engleză. Întotdeauna mi-a plăcut luna aia.

— În regulă. Caleb a zâmbit. Douăzeci și opt august?

— Sigur, am spus eu.

Am stat un moment în liniște, și pe fața mea a apărut un zâmbet rușinat, secretos. După toți acei ani în care citisem despre zile de naștere în cărți, privisem pagini cu copii care stingeau lumânările de pe torturi, o tot auzisem pe Directoarea Burns că Școala pur și simplu ținea evidența vârstei — că ziua în sine nu avea nici o importanță —, în sfârșit aveam și eu una. Douăzeci și opt august.

Mașina urca pe drumurile șerpuite, motorul vuind în timp ce cerul de dincolo de geam devenea de un alb pur. Se făcea tot mai rece pe măsură ce urcam, și am scos hainele din portbagaj, punându-ne jachete, pantaloni și bocanci, care aveau un miros familiar de mușcegai. Soarele se ascunsese în spatele unui strat gros de nori cenușii.

Îl priveam pe Caleb cum ținea mâinile pe volan sau cum piciorul lui drept apăsa pe pedala din podea, întrebându-mă când și cum învățase să conducă. Huruitul monoton al motorului mă hipnotiza. Gândurile mele s-au întors la Școală, la Ruby și Pip, la camera cea lungă cu paturi.

— Prietenele mele au rămas acolo, la Școală. Trebuie să existe o modalitate de a le elibera.

Caleb s-a scărpinat la ceafă, acolo unde dreadurile lui se întâlneau cu pielea. Era înfolfolit într-o jachetă groasă, maro, ca aceea pe care o purtase în noaptea raidului, cu gulerul căptușit cu lână îngălbenită.

— Vor fi mai multe posibilități în Califa. Poate atunci.

N-a mai spus nimic un timp, uitându-se în schimb prin geamul din față, la drumul care era împânzit cu crengi și frunze uscate, pământul fiind înlocuit de roci. Mașina sălta și se hurduca pe suprafața neregulată.

Și-a dres glasul și a întrebat într-un sfârșit:

— Cum sunt prietenele tale?

— Pip e amuzantă, am început eu. În acei primi ani la Școală, eram așa de speriată că molima și câinii sălbatici or să treacă de ziduri. Totul era înfricoșător. Ori de câte ori încercam să mă plâng, Pip țopăia pe iarbă, trăgându-mă după ea.

„Oprește-te!” spunea. „Îmi strici distracția!” Apoi făcea mu-tre, să mă facă să râd. Cam așa ceva ...

Am tras în jos pielea obrazilor, exact cum obișnuia Pip să facă, expunând marginile inferioare roșii ale ochilor.

Caleb a bufnit în râs și a ridicat mâna să nu mă vadă.

— Oprește-te, te rog.

— Iar Ruby e prima care îți spune că părul tău arată vra-iște, dar este și prima care țipă la cineva dacă încearcă să-ți spună. Foarte loială.

Mă uitam pe geam. Drumul șerpuia sus, tot mai sus, îm-brățișând muntele până când a dispărut din priveliște. Caleb a răsucit butoanele pentru căldură, a încercat ventilatoarele, însă ieșea doar aer rece.

— Știu și eu oameni la fel. Câțiva dintre prietenii mei încă sunt în lagăre.

Eram pe punctul de a-l întreba pe Caleb mai multe, dar mașina s-a oprit deodată și aerul s-a umplut de miros de fum. Am tras aer în piept și am tușit. După un moment de confu-zie, am coborât din mașină împiedicându-ne, respirând cu greutate.

Ceva din partea din față a mașinii ardea, coloane subțiri de fum se ridicau de sub capotă. Caleb a dat la o parte fumul din fața sa. A ridicat capota, tresărind când degetele lui au atins metalul fierbinte, și a verificat cutia înnegrită de dină-untru.

— E terminată, a spus el, tușind.

S-a uitat la drumul care șerpuia kilometri întregi în fața noastră peste vârful înalt și pe cealaltă parte a muntelui.

Simțeam aerul înghețat pe piele. Am tras gluga jachetei, încercând să mă feresc de vânt, în timp ce Caleb lua proviziile din portbagaj și le puneă într-un rucsac.

— Ar trebui să plecăm. Va fi mai ușor să ne încălzim dacă mergem.

Am studiat harta, care era încrețită și tocită. Mai erau doar treizeci de kilometri de traversat peste vârful muntelui și pe celălalt versant.

— Ar trebui să-l traversăm în două zile, am spus eu, pornind la drum. Poate mai puțin.

Caleb mergea deja, cu ochii ațintiți pe cer.

— Să sperăm că vremea nu se strică.

Și-a strâns jacheta mai bine în jurul trupului și și-a băgat mâinile la subsuori în timp ce urcam. Îmi pocneau urechile din cauza înălțimii. Respiram greu din cauza altitudinii, dar continuam să merg, ajutându-mă de un băț vechi.

Am mâncat conservele de ananas și de pere în timp ce mergeam, sucul rece alunecându-ne pe gât. Caleb mi-a povestit de familia sa: cum tatăl lui lucra la ziarul local și uneori îi aducea acasă cutii mari din care să construiască case imaginare în curtea interioară. Eu i-am spus de cabana cu țiglă albastră în care crescusem. Cum numai eu puteam să intru în spațiul din subsol cu pereții acoperiți de puf gros de culoare roz. I-am povestit de ziua în care m-am agățat disperată de cutia poștală când camionul a venit în cartierul nostru. Tatăl lui Caleb s-a dus la farmacie și nu s-a mai întors. Pentru că mama și fratele său erau bolnavi, s-a dus să-l caute pe tatăl său pe străzi, până când au ieșit vandalii noaptea. Când s-a

întors în cele din urmă acasă, familia lui se stinsese, trupurile lor erau deja rigide.

— Am stat acolo trei zile, îmbrățișând-o pe mama. Soldații m-au găsit când cotrobăiau prin case și m-au dus în lagăr.

Picioarele mele continuau să meargă, urcând pe terenul abrupt de sub mine, dar mintea îmi era în acea casă cu Caleb, mângâindu-l pe spate în timp ce plângea.

Am urcat în liniște un timp; degetele noastre erau înlănțuite, devenind rozalii de la frig. Mergeam deja de vreo șapte kilometri, când din cer au început să cadă mici cristale albe, care se adunau în cutele jachetei mele.

— Asta e... — am întins mâna, încântată de senzația de rece din palme — ...zăpadă?

O văzusem doar în zare, acoperind vârfurile munților, sau în paginile cărților.

Caleb privea stratul subțire care se așternuse pe drum ca un cearșaf.

— Da, și ninge zdravăn.

A continuat să meargă, fără să se oprească să privească.

Știam că e grav după sunetul vocii lui, dar pur și simplu stăteam acolo, holbându-mă la punctele albe din mâna mea. M-am gândit la oameni de zăpadă și la igluuri, ca acelea din poveștile copilăriei mele.

În zece minute, vântul se întetise. Fulgii erau mai mari și mai grei, și se depusese deja un strat de câțiva centimetri. Pulooverul nu era de-ajuns, jacheta nu era de-ajuns. Adidașii din picioare nu erau de-ajuns. Simțeam frigul prin haine, corpul meu tremura din cauza vântului.

— Trebuie să ridicăm cortul.

Caleb și-a dat gluga la o parte, lăsându-și părul afară. Am scos pânza din husă, chinuindu-ne să fixăm țărșii. Doar unul a intrat în pământ, în timp ce fulgii cădeau și mai repede, încât îmi ardeau obraji și mi se încețoșă privirea.

Caleb continua să lovească un țărș cu un altul, dar metalul s-a îndoit. După o lungă perioadă de timp, trupul îmi tremura atât de tare de frig încât nu mai puteam suporta.

— Așa! Acum trebuie să ne băgăm dedesubt.

Am tras pânza de la un țărș stabil pe pământ, ancorând-o cu câteva pietre. Spatele cortului stătea lipit de un bolovan, formând un spațiu triunghiular mic. M-am băgat repede înăuntru, urmată îndeaproape de Caleb. Nu era mult spațiu, dar materialul s-a răsfrat pe laterale, oferindu-ne puțin refugiu din calea furtunii.

— Cât o să dureze? am întrebat eu.

Măinile îmi erau deja amorțite. Frigul pătrundea prin mă-neci.

Caleb și-a ridicat din nou gluga. Părul îi era acoperit de zăpadă.

— Nu știu. Poate toată noaptea.

Apoi m-a tras lângă el, cuprinzându-mi corpul cu brațul lui. Celălalt braț și-l petrecuse în jurul meu. Am simțit imediat că mă încălzesc, și m-am întors cu fața spre a lui.

Ritmul respirațiilor mele a încetinit; frica s-a domolit; pieptul nu-mi mai tremura. Caleb și-a pus mâna pe obrazul meu, ștergând ultimii fulgi de pe gene.

— Benny mi-a spus că a iubi pe cineva înseamnă a ști că viața ta ar fi mai rea fără acea persoană. A zâmbit. Oare de unde a auzit el asta?

Pielea mea era fierbinte sub degetele lui. Am zâmbit la rîndul meu, fără să spun nimic.

S-a apropiat mai tare, trasându-mi linii invizibile pe poameți.

— De-asta trebuia să te gădesc.

Și-a lipit buzele de ale mele și m-a strâns mai tare în brațe. Am ridicat bărbia, lăsându-mă în voia sărutului său. Nu mă puteam opri. M-am gândit fugitiv la anii de lecții — la nesăbuița Julietei și la Anna Karenina și Edna Pontellier¹. Dar, pentru prima dată, știam:

Totul era pentru un moment. Totul era prea bun ca să fie ratat.

---

¹ Eroina romanului *The Awakening* (*Trezirea*) de Kate Chopin (1899) (n. tr.).

CÂND AM DESCHIS OCHII, AM VĂZUT DOAR ALB. PENTRU o clipă, m-am întrebat dacă murisem și acesta era raiul. Am ridicat fâșia de material ce îmi acoperea pe jumătate fața. Zăpada era încă acolo. Pământul era înghețat. Dar furtuna trecuse, lăsând în urma sa un soare strălucitor.

M-am târât afară din cortul dărâmat. Caleb dormea, mișcându-și pleoapele, cu un braț în lateral. Dincolo de adăpost, cu mult sub mine, lumea era tăcută și mică, un lucru de admirat, fără arme sau trupe sau Școli. Corpul meu fremăta cu aceeași energie ca rocile, frunzele și cerul. Eram pur și simplu necrezut de liberă. Am ridicat mâinile, să simt adierea vântului printre degete. Apoi ceva m-a lovit puternic în spate. M-am întors. Caleb îngenunchease lângă adăpost, cu un bulgăre de zăpadă apoasă în mână și un rânjel ștrengar pe față. A aruncat bulgărele în mine, nimerindu-mă în gât.

Am scâncit și m-am aplecat, luând grămezi de zăpadă în palme și presându-le strâns.

— O să plătești pentru asta!

L-am fugărit printre copacii scunzi, peste pietre, aproape căzând în timp ce îl nimeream o dată, de două ori și a treia oară, mișcându-mă tot mai plină de entuziasm.

A aruncat încă un bulgăre, a ratat, dar l-am apucat de braț și l-am trântit în zăpadă.

— Unchiule! Unchiule!¹ a țipat el, râzând.

— Cine e unchiul? am întrebat eu.

Am luat o mână de zăpadă și l-am frecat pe gât. S-a răsu-cit, zbârlindu-se de frig.

Apoi, cu o singură mișcare iute, s-a trântit pe mine, cu brațele în jurul meu, fața lui apăsând pe a mea.

— Înseamnă milă! N-ai milă?

M-a sărutat încă o dată, încet, jucăuș, lăsându-mă să cad ușor în zăpadă.

POATE CĂ DE VINĂ A FOST TRECEREA FURTUNII, INERȚIA coborârii sau valul de fericire, însă am lăsat muntele în urmă în mai puțin de o zi. Când soarele a coborât de pe cer, am ajuns la prima întindere de drum drept, pavajul lui, acoperit cu mușchi, fiind o ușurare pentru picioarele noastre.

— Ne putem opri aici, a spus Caleb, arătând spre o aglomerare de clădiri la un kilometru depărtare. Să sperăm că o să găsim acolo ceva ce putem folosi pentru ultima parte a călătoriei — biciclete, o mașină, orice.

---

¹ Joc de cuvinte intraductibil: *uncle*, „unchi” în limba engleză, înseamnă și „gata, mă predau!” (n. tr.).

— Apropo, cum ai făcut rost de mașină? De acel Volvo? am întrebat eu.

Fusesem așa de ușurată să-l văd pe drum, să-i simt trupul lângă al meu, încât nici nu mă întrebasesm cum de ajunsese acolo.

O muscă zbura în spatele capului lui Caleb, și el a lovit-o. A așteptat o clipă înainte să răspundă.

— Am dat-o la schimb pe Lila uneia din bande. A zâmbit pe jumătate. Nu sunt oameni răi. Doar egoiști. Lila va fi bine.

Știam cât de mult iubea acel cal — se vedea după cum îi țesăla părul sau o calma șoptindu-i la ureche. Se vedea când privea în zare în acea zi, în care am dat peste trupe, cum se uita după semnele care să arate că ea fusese acolo. I-am luat mâna și i-am strâns-o, știind că un simplu mulțumesc nu era îndeajuns. Nimic din ce puteam spune n-ar fi fost de ajuns.

MERGEAM ÎN TĂCERE DE CÂTEVA MINUTE, CÂND CALEB s-a oprit pe neașteptate, cu privirea ațintită pe ceva de la marginea drumului.

— Ce e? am întrebat eu în timp ce mă trăgea de mână, făcând un pas în spate. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne ascundem. A arătat spre tufișurile de pe marginea drumului, unde boschetele erau aplatizate în două linii perfecte, de parcă erau strivite de roți. E o capcană.

M-am întors. Munții se înălțau în spatele nostru, între noi și ei nefiind nimic altceva decât întinderea ierboasă.

— Nu avem unde să ne ascundem.

Ceva s-a mișcat la două sute de metri de noi, aproape de aglomerarea de clădiri. O siluetă, apoi două, abia vizibile în amurg.

— Ați ajuns la un baraj rutier. Sunteți obligați de lege să treceți pe aici.

Una din siluete a ridicat mâna, făcându-ne semn să înaintăm.

Caleb mi-a dat drumul la mână. S-a uitat la mine, apoi spre munte.

— Fă ca mine. Ascunde-ți fața cu părul.

În timp ce înaintam, cu rucsacul greu în spate, am tras de părul încălțit de sub glugă, acoperindu-mi pomeții.

Trei gărzi stăteau în fața unui atelier vechi, cu firma *ATELIER AUTO* atârănând strâmb pe fațadă. Un Jeep al guvernului era parcat înăuntru, iar pe bancurile de lucru erau împrăștiate țevi ruginite, unelte, și grămezi de cauciucuri scorjite.

— Ne pare rău, a spus Caleb, ferindu-și privirea. Sunt doar eu cu sora mea. Căutam mâncare.

Un soldat s-a apropiat de noi. Genele și sprâncenele lui erau așa de deschise la culoare încât îi dădeau aspectul chel al unei salamandre. Am rămas cu privirea la bocancii lui, care erau strălucitori și negri. Nu mai văzusem încălțări atât de curate.

— Ați mers în munți să căutați mâncare?

Ținea mâna pe arma de la brâu.

— I-am traversat. Am venit de pe celălalt versant. Casa noastră a fost incendiată de o bandă rebelă.

Soldații ne-au studiat, au privit hainele sfâșiate, pământul întărit de sub unghiile noastre și stratul subțire de praf care ne închidea culoarea pielii.

— Și ați obținut permisiune să trăiți în afara Orașului? a întrebat altul.

Era mai scund, mai gras, cu burta atârându-i peste cureaua pantalonilor. Stătea cu mâna pe Jeepul verde.

— Da, a dat din cap Caleb. Își dăduse jos jacheta în urmă cu un kilometru, iar gulerul tricoului său subțire era plin de transpirație. Dar am pierdut totul.

Al treilea soldat ne-a luat bagajele. Stătea pe drum și cotrobăia prin ele, uitându-se la conservele fără etichetă, la harta uzată și la cort. Apoi s-a întors către ceilalți și a dat din cap. Avea părul tuns foarte scurt.

— Cum vă numiți? a întrebat cel îndesat.

A vorbit cu Caleb, dar ochii lui îmi inspectau părul, partea neacoperită a feței și picioarele subțiri și pline de cicatrice.

Caleb a făcut un pas spre mine.

— Eu sunt Jacob și ea e Leah.

Vocea lui era clară, neșovăielnică, dar soldatul roșcat continua să se uite la mine.

Transpirația îmi acoperea pielea. *Lăsați-ne să trecem*, mă gândeam eu, cu ochii ațintiți pe bocancii sclipitori ai soldatului. *Vă rog, lăsați-ne să trecem.*

Îl ascultam cum respira. Apoi a pocnit din degete, un sunet asemănător ruperii vergelelor.

— Dă-ți jos bluza, a spus.

M-am zbârlit, înainte să îmi dau seama că el vorbise cu Caleb.

Mâinile lui Caleb atârnavă în lateral fără vlagă.

— Domnule, eu nu am ... eu nu ... a început el, cu vocea tensionată.

— Vă rog... lăsați-ne în pace, am spus eu, ridicându-mi capul pentru prima dată. Avem nevoie doar de mâncare și de odihnă.

Dar cel ras în cap a scos un cuțit, în vreme ce un zâmbet îi arcuia încet buzele. Cu o singură mișcare rapidă, a sfâșiat mâneca tricoului lui Caleb, descoperindu-i tatuajul.

— Ce avem noi aici? a spus roșcatul, ținându-și mâna pe armă. Un evadat? De unde ai luat-o pe fată, târâtură?

Cel cu părul tuns se holba la mine. Era tânăr, cu o mustață subțire abia vizibilă deasupra buzei superioare.

— Ea e, a bolborosit el într-un final. Ea e fata.

Caleb a sărit pe roșcat, dezechilibrându-l. Cel mai tânăr se uita, întinzându-se indecis spre arma sa. Soldatul îndesat m-a apucat de gât și ținea lama cuțitului acolo, metalul rece al acestuia apăsând pe pielea mea. Soldatul îmi respira în ureche, emanând o duhoare de alcool.

Roșcatul s-a rostogolit pe spate, trăgându-l pe Caleb după el în garaj, jos, lângă caroseria Jeepului. A dat cu capul de bara de protecție în timp ce Caleb încerca disperat să apuce arma, dar împiedicat de cotul soldatului.

— Cretinilor... faceți ceva! a rugat soldatul în timp ce Caleb s-a așezat deasupra lui. Ajutați-mă!

Caleb era mai solid decât soldatul, greutatea lui fiind suficientă să îl ținutiască, pentru moment, la podea.

— Ține-o, a spus cel îndesat.

M-a împins spre cel tânăr, care și-a pus brațul subțire în jurul gâtului meu, ținându-mă la pieptul său. Inima lui bătea cu putere în spatele meu în timp ce m-a târât departe de bărbatii acum adunați lângă roata din față a Jeepului.

Soldatul îndesat l-a pocnit pe Caleb din spate, lovitura surdă a pumnului nimerindu-l la baza craniului. Caleb a căzut peste roșcat, năucit.

— Oprește-te! am țipat în timp ce soldatul a ridicat cuțitul.

Brațul lui s-a mișcat cu o furie imensă când lama s-a înfipt în piciorul lui Caleb.

Soldatul a ridicat cuțitul din nou, de data asta oprindu-se să țintească mai sus, să țintească carnea moale de la gâtul lui Caleb. Urma să-l omoare.

Am întins mâna spre șoldul soldatului tânăr, pipăind mânerul armei. Nu am gândit, doar am smuls-o din toc și am dus-o în fața mea, îndreptată spre soldatul al cărui cuțit era la gâtul lui Caleb.

Am apăsat pe trăgaci și un nor de fum s-a format în fața mea. Soldatul a țipat când glonțul l-a nimerit în coaste. Caleb s-a rostogolit, expunându-l pe soldatul roșcat, și am tras din nou, tresărind când un alt glonț s-a înfipt în pieptul său.

Caleb a luat pistoalele soldaților și le-a aruncat în iarbă. Roșcatul gemea, sângele îi bolborosea în gât. Apoi a tăcut.

Caleb a încercat să se ridice, dar a țipat înfiorător, și i-am văzut coapsa de un roșu aprins.

— Trebuie să plecăm de-aici.

S-a uitat la mine. Apoi s-a poticnit câțiva metri și s-a prăbușit, cu fața schimonosită de durere.

Lângă mine, soldatul tânăr stătea cu mâinile ridicate, încremenit în loc.

— Tu, m-am auzit vorbind. Tu o să ne conduci!

— Vorbești serios? a întrebat.

Părea mai slab acum, mai mic, gura lui fiind acum doar o linie tremurătoare.

— Acum! Am îndreptat arma spre el până când a pornit spre mașină. Acum! am țipat, și s-a grăbit să pornească motorul.

Soldatul a scos mașina din garajul strâmt, aproape trecând peste picioarele roșcatului. L-am ajutat pe Caleb să urce, ținând arma dreaptă, și am trântit portiera.

— MAI REPEDE, AM SPUS EU. TREBUIE SĂ CONDUCI MAI repede.

Am îndreptat arma spre pieptul soldatului în timp ce făcea stânga pe drumul crăpat marcat cu 80. M-am răsucit, uitându-mă în spate după alte vehicule. Curând, armata alertată a Regelui va fi pe urmele noastre, căutându-i pe cei care le-au ucis oamenii și le-au furat mașina.

Soldatul a apăsă pedala, cu mâinile încă tremurând. Pe scaunul din spatele meu, Caleb încerca să-și bandajeze piciorul. Timp de o oră aplicase presiune pe rană. Acum, îndepărtată de pe piele jeanșii năclăiți, eliberând încă un jet înfricoșător de sânge.

— Trebuie să oprim sângerarea, am spus eu în timp ce Jeepul gonea pe pavajul neregulat.

Fața lui Caleb devenise palidă, iar acum avea o tentă verzuie.

— Pierzi prea mult sânge, am adăugat.

— Încerc, a spus el, strângând fâșia de material legată în jurul coapsei. Se mișca mai încet, mâinile i se opriseră la nod, de parcă avea nevoie de timp să se gândească înainte să lege strâns. Trebuie doar să...

Vocea i s-a stins treptat.

Îl vedeam cum se pierde, cu fiecare mișcare mai înceată decât cea de dinainte. Țineam degetul pe trăgaci, atenția mea revenind din nou asupra soldatului. Pe chipul lui i-am văzut pe cei doi bărbați din pivniță, vocile lor calme în timp ce se uitau pe sub mobilă și prin bufet, căutându-ne. I-am văzut ucigându-i pe Marjorie și Otis. Am auzit împușcătura care a ucis-o pe Lark și rămurelele rupte violent în timp ce mă urmăreau prin pădure.

— Ți-am spus să mergi mai repede, am spus eu, cu voce tare.

— Îmi pare rău, încerc, a spus soldatul.

A apăsat pe pedală din nou, făcându-mă să mă izbesc de spătarul scaunului.

Caleb a gemut încet. Mâinile îi erau pline de sânge. După o perioadă lungă de timp, soldatul a oscilat între a privi drumul sau arma.

— Dacă ne oprim, îl pot ajuta.

Țineam arma îndreptată spre el, înfricoșată de ce ar putea face dacă o mutam. În spatele meu, Caleb a dat din cap a „nu”.

— Minți, am spus. E o capcană. Condu în continuare!

Nu puteam fi la mai mult de o sută de kilometri depărtare de Califia. Aveam să găsim ajutor acolo. Caleb putea să se odihnească.

— E o trusă de prim ajutor în compartimentul pentru mănuși, a spus soldatul. A făcut semn cu capul spre un sertar de plastic din fața mea. Pot să-i cos rana.

— N-am încredere în tine, am spus.

Însă în spatele meu, Caleb strângea din pumni, încercând să se îmbărbăteze împotriva durerii.

— Dacă fac asta, trebuie să-mi dai drumul.

Privirea soldatului s-a întâlnit cu a mea, și ochii lui erau rugători sub genele negre dese.

M-am uitat în spatele meu, unde Caleb a apucat strâns scaunul, cu capul dat pe spate. Bandajul său improvizat nu-l ajuta. Orice putea să se întâmple: cauciucurile vechi puteau să explodeze sau se termina benzina. Și dacă mai dădeam peste alte trupe, avea nevoie de forță. Ochii lui Caleb s-au închis în timp ce el se cufunda ușor și sigur într-un somn de nezdruccinat.

— Oprește, am spus într-un final. Fă-o repede!

Jeepul a virat pe marginea drumului și a oprit lângă niște clădiri. Un uriaș *M* galben, arcuit, se înălța deasupra noastră. Am coborât din mașină și am înconjurat-o, ținând arma spre soldat în timp ce el cotrobăia prin geanta roșie din bord. A scos un ac și a pus ață.

Mișcările sale dovedeau îndemânare în timp ce desfăcea legătura din jurul piciorului lui Caleb. A băgat un ac în rană, injectând un lichid incolor. Apoi a scos o bucată de tifon din geantă. Nu mai văzusem ceva atât de alb de când plecasem de la Școală. Era chiar mai luminoasă decât cămășile de noapte atent spălate pe care le purtam la culcare.

A apăsât tifonul pe pielea lui Caleb, acoperind rana, din care ieșea acum un lichid roșu-închis. Apoi a curățat tăietura și a cusut-o cu ață neagră, indiferent la vederea sângelui.

Când a terminat, ochii lui Caleb erau pe jumătate deschiși.

— Mulțumesc, a spus el.

Bărbatul tânăr s-a întors spre mine, ochii lui căutându-i pe ai mei.

— Pot pleca acum?

Lacrimi amenințau să-i năvălească pe obraji. Caleb a scuturat iarăși din cap.

— Avem nevoie de el să conducă.

— Am promis, am spus eu încet.

Am coborât arma. Dealuri aurii se întindeau pe kilometri întregi dincolo de noi.

— Nu putem, a spus Caleb din nou.

Soldatul și-a împreunat mâinile, stăruitor.

— Oricum o să mor aici, a spus el. Ce vrei de la mine? Am făcut ce-am zis c-o să fac.

Părea atât de vulnerabil, cu pieptul său subțire și picioarele numai piele și os. Nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

Am făcut semn spre laterala Jeepului, unde drumul făcea loc nisipului și tufelor.

— Pleacă, am spus eu. Acum!

A luat-o la fugă, fără să se uite în urma lui.

— N-ar fi trebuit să faci asta, a spus Caleb.

A examinat cusăturile de pe picior. Apoi s-a așezat mai bine, prăbușindu-se în scaunul confortabil.

— Era doar un băiat, am spus eu.

— Nu există băieți în armata Regelui.

Pielea lui Caleb era roșie de la soarele de peste zi.

— Cine-o să conducă acum? m-a întrebat.

— I-am promis, am spus eu din nou, atât de încet încât mă îndoiesc că a auzit.

M-am urcat în scaunul din față, încercând să-mi aduc aminte cel puțin cum ajunsese în acel loc. Am răsucit cheia exact cum îl văzusem pe soldat. Am ținut volanul exact cum Caleb îl ținuse tot timpul cât am parcurs kilometri întregi prin deșert. Apoi am mutat schimbătorul spre mijloc, lăsându-l să se cupleze la *D*¹.

Am apăsat piciorul pe pedală și Jeepul a început să înainteze, să capete viteză, mișcându-se din ce în ce mai repede spre Calafia.

---

¹ D = prescurtare de la *Drive* (a conduce, a porni) (n. tr.).

DUPĂ CÂTEVA ORE, AM TRAVERSAT UN POD GRI ENORM și am intrat în ruinele orașului San Francisco. Case vechi, cu ornamente se înălțau în jurul nostru, fațadele lor colorate fiind acoperite de iederă și mușchi. În mijlocul drumului zăceau mașini abandonate, forțându-ne să mergem pe trotuarele largi, oasele răspândite trosnind sub roțile Jeepului. Caleb a luat harta și mă direcționa peste dealurile abrupte. M-a călăuzit la fiecare viraj, la fiecare accelerare, până când drumul a urcat și lângă noi a apărut o întindere albastră.

— Oceanul, am spus eu.

Am oprit doar să mă uit.

Sub noi, valurile se izbeau unele de altele, improșcând spumă albă. Oceanul era un lucru vast, o reflexie uriașă a cerului. Niște foci dormeau pe un doc, cu trupurile ude. Un stol de păsări se învârtea deasupra, întâmpinându-ne cu țipe stridente. *Ați ajuns*, strigau către noi. *Ați reușit*.

Caleb și-a pus mâna peste a mea. Palma lui era încă murdară de sânge uscat.

— Nu l-am mai văzut de când eram copil. Părinții mei ne-au adus aici odată și am mers cu o telecabină. Era o ches- tie uriașă de lemn și mă țineam de laterala ei...

A tăcut.

Am stat acolo, mână în mână, privind orizontul.

— Ăla e, am spus eu, arătând podul roșu, ce se lungea pes- te întinderea albastră, la mai puțin de un kilometru în fața noastră. Podul spre Califa.

Caleb a verificat harta.

— Da, ăla e, a spus el, dar nu a zâmbit.

În schimb, o expresie ciudată i-a apărut pe față. Părea trist.

— Orice s-ar întâmpla, Eve, a spus el, strângându-mă de mână. Vreau doar ca tu să...

— Ce vrei să spui? M-am uitat în jos, la rana lui. Suntem aici. Va fi bine de acum... *noi* vom fi bine.

M-am apropiat, încercând să îi văd privirea.

Când Caleb s-a uitat la mine, ochii îi erau umezi.

— Da, știu.

— Vei fi bine, am spus din nou, sărutându-l pe frunte, pe obraji și pe dosul mâinii. Nu te îngrijora... am ajuns. Te vor ajuta.

A zâmbit stingher și s-a lăsat să cadă înapoi în scaun.

Am apăsat pedala și nu ne-am oprit până când trotuarul nu s-a terminat, fiecare centimetru de pavaj fiind acoperit cu mașini. Caleb a coborât din Jeep. Îi revenise culoarea în obraji, însă mersul său devenise un târâit dureros, piciorul lui stâng plutind parcă puțin deasupra pământului.

Am început să urcăm dealul, dincolo de casele baricadate și magazine. Pașii lui Caleb erau șovăielnici. Se lăsa din ce în

ce mai greu pe umărul meu. M-am cutremurat la gândul negru din mintea mea: dacă nu avea să fie bine? L-am tras și mai aproape de mine, de parcă prinsoarea mea putea să îl țină pe acest pământ, aproape de mine, pentru totdeauna.

Într-un final, am ajuns într-un loc unde podul se întâlnea cu marginea stâncii. Un zăvoi mare crescuse peste intrare, iarbă și tufe și copaci întinși peste breșa roșie de metal. Am dat la o parte o grămadă de vițe de pe perete, descoperind o placă, înverzită de ani. PODUL GOLDEN GATE, 1937.

Am ajuns pe terasa podului și inima mea bătea mai repede. Balustradele căzuseră pe alocuri, lăsând neprotejată marginea drumului, cu nimic între noi și căderea de la o înălțime de o sută de metri. Am făcut manevre printre mașini, pășind cu grijă peste buruienile și mușchiul care acopereau podul.

În vehiculele carbonizate încă se mai vedeau schelete așezate pe scaunele din față, cu centura pusă. Un camion stătea pe laterala sa, cu rămășițele mucegăite ale lucrurilor din apartamentul cuiva împrăștiate — rame rupte, cărți răspândite, o saltea. Am continuat să merg, un picior în fața celuilalt, ascultând cum Caleb se chinuia să respire.

Exact când extenuarea amenința să ne doboare, m-am uitat în sus. Acolo, pe cealaltă parte a podului, sus, deasupra noastră, pe o margine din munte, era o coloană cu un felinar în vârf. Același semnal pe care îl văzusem în acea noapte în pădure, când fugeam de Fletcher. Am auzit vocea lui Marjorie: „Dacă lumina este aprinsă, este loc pentru voi.”

Era capătul Căării.

— Încă puțin, am promis, ajutându-l pe Caleb să ocolească o motocicletă. Nu-ți face griji. L-am îmbrățișat într-o

încercare de a-l înviora. Gândește-te doar că o să ajungem în curând. O să poți să te întinzi. O să fie mâncare. O să mâncăm cartofi dulci și carne de iepure și coacăze și o să te simți mai bine după o noapte de odihnă.

Caleb își ținea tricoul rupt aproape de corp, încercând să se protejeze de vânt. A dat din cap, dar ochii lui tot păreau triști. Mă întrebam dacă gândurile lui deveniseră la fel de deprimante ca ale mele.

Podul dădea într-o pădure deasă. Am urcat pe poteca bătorită, săpată în coasta dealului, spre felinarul care lumina printre copacii scunzi. În fața noastră a apărut o poartă înaltă de lemn. Când ne-am apropiat, am zărit o siluetă, ținând cu pușca spre piepturile noastre.

— Cine sunteți? Ce vreți? a întrebat o femeie tânără.

Era doar cu câțiva ani mai mare decât mine, cu părul blond prins la spate. Purta o rochie verde largă, murdară de noroi uscat, și cizme înalte negre.

— Căutăm Califa, am spus eu. Am ridicat mâinile în sus să arăt că nu sunt înarmată. Suntem orfani — evadați. Am călătorit de departe să ajungem aici. Avem nevoie de ajutor.

Fata a examinat piciorul lui Caleb, legat cu fâșii de pânză murdărite de sânge. I-a privit părul șaten, în dreaduri, tricoul sfâșiat și pantalonii care fuseseră tăiați în jurul rănii.

— Sunteți împreună? a întrebat, uitându-se când la mine, când la el.

În spatele ei apăruse o femeie mai în vârstă.

— El nu poate intra, a intervenit ea, scuturând din cap.

Avea pielea închisă la culoare și păr negru des adunat într-un coc ca un dom, în jurul capului. Ținea o mână pe arma de la cureaua ei.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Dar Caleb deja pășea în spate, ridicându-și brațul de pe umărul meu.

Fata blondă a îndreptat arma spre Caleb.

— Nu le dăm voie celor de soiul lui aici.

— Soiul lui? am întrebat, trăgându-l pe Caleb spre mine. Dar e rănit. Nu poate să se întoarcă. Te rog!

Fața fetei era inexpressivă.

— Nu e voie. Îmi pare rău.

Ținea pușca la umăr, privindu-ne prin cătare.

Îl țineam de tricou, dar mâna lui a luat-o pe a mea și a desfăcut degetele până când m-a desprins de el.

— E în regulă, a spus el, dând înapoi. Du-te! Trebuie să te duci. Voi fi bine.

— N-o să fii bine! am țipat, cu lacrimi fierbinți umplându-mi ochii. Trebuie să intri. Te rog, am implorat din nou, privindu-i piciorul însângerat și bandajul acoperit de murdărie.

Fata cu arma scutura din cap.

— Știam că așa avea să fie, a spus Caleb. Calafia a fost întotdeauna doar pentru femei. Te rog, Eve, du-te înăuntru.

Mi-am dat seama atunci că noi nu discutaserăm niciodată ce se va întâmpla când vom ajunge la Calafia. De fiecare dată când eu vorbeam, el doar dădea din cap, zâmbind pe jumătate, privind în gol. Pentru noi era doar o destinație undeva în depărtări, niciodată o viață de trăit.

— Vei fi în siguranță acolo.

A pornit înapoi cu forțe proaspete, ținându-se de crengile copacilor în timp ce cobora dealul. Spațiul dintre noi creștea, și pașii lui erau hotărâți în timp ce se îndepărta.

Am fugit după el și mi-am pus mâinile în jurul pieptului său și mi-am înfipt călcâiele în pământ, trăgându-l înapoi.

— Putem trăi în altă parte. Voi merge cu tine...

Caleb s-a întors.

— Unde? a întrebat, apropiindu-se de mine, cu sprâncele încruntate. Unde este *în altă parte*?

Aveam un nod în gât.

— Poate că există un alt loc de-a lungul Căării. Sau putem trăi în sălbăticie, am încercat eu. Sau la buncăr... ne putem întoarce la buncăr. Voi avea grijă.

Caleb își scutura capul, mângâindu-mi părul încălzit.

— Nu te poți întoarce la buncăr. Eve, trupele te caută. Ne-au găsit la poalele munților și ne vor găsi din nou.

M-a privit în ochi până când am dat din cap, o mișcare așa de timidă, de-abia perceptibilă. Apoi m-a sărutat, atingându-mi cu buzele pomeții obrajilor, sprâncenele, buzele.

Am sorbit totul: cum lumina slabă juca pe pielea lui, șirul estompat de pistrui de pe obraji, mirosul de fum și de transpirație care era atât de al lui. *Nu îi uita fața*, mă gândeam eu. *N-o lăsa să dispară.*

— O să te-ntorci? am reușit să rostesc, lacrimile ștergându-mi tot curajul. L-am sărutat pe obraz. Te rog!

— O să încerc, a fost tot ce a spus. O să încerc mereu.

Am deschis gura să spun la revedere, dar cuvintele nu au ieșit. Caleb mi-a luat mâna și a dus-o la buze. A sărutat

palma, apoi i-a dat drumul. Am închis ochii strâns, cu lacrimile curgând pe obraji.

Nu puteam să rostesc nimic — nu puteam să-i spun la revedere. Când am deschis ochii, el coborâse panta abruptă. Trupul lui devenea din ce în ce mai mic în timp ce pășea pe pod.

Viziunile mele despre viața noastră împreună s-au dovedit a fi iluzii, ușor spulberate de forțe pe care nu le puteam controla. Caleb plecase, iar eu nu știam dacă aveam să-l mai văd vreodată.

Când aproape că trecuse de pod, s-a întors pentru ultima oară, și mi-a făcut cu mâna. *Te iubesc*, părea el să spună, mișcând mâna înainte și înapoi până când l-am văzut. I-am făcut și eu cu mâna.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

MULȚUMIRI

În primul rând, un uriaș mulțumesc prietenilor mei de la Alloy Entertainment, ale căror încredere și sprijin nu au oscilat niciodată: hilarul Josh Bank, pentru un prânz pe care nu ar fi trebuit să îl aibă. Sara Shandler, o genială tăietoare de cuvinte, pentru că a iubit această carte de la prima pagină. Lui Lanie Davis, pentru că m-a condus în direcția cea bună. Și editorului meu, Joelle Hobeika, pentru toate notele critice și corecturile ei meticuloase, pentru umor și entuziasm. M-ai ținut ancorată în portul sănătății mentale în timpul acelor prime luni, când vorbeam mai mult cu oameni imaginari decât cu unii reali.

Le sunt recunoscătoare lui Farrin Jacobs și Zareen Jaffery de la HarperCollins, primii susținători ai lui Eve, pentru sprijinul lor continuu și pentru sfaturi editoriale. Încă un uriaș mulțumesc lui Kate Lee, super agent și confident, pentru toată munca sa.

Sunt norocoasă să am atât de mulți prieteni care mă sprijină și se bucură de fericirea mea de parcă ar fi a lor. Ei merită

mult mai mult decât un simplu mulțumesc pe care îl pot oferi aici. Mulțumiri speciale pentru cei care au citit acest manuscris când nu eram pregătită să îl arăt nimănui altcuiva: CJ Hauser, Allison Yarrow și Aaron Kandell. Ca întotdeauna, mulțumiri fratelui meu, Kevin, și părinților mei, Tom și Elaine. Vă iubesc, vă iubesc, vă iubesc.

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:

Editura LEDA
Difuzare și Clubul Cărții

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012

Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77;

Fax: 021.319.88.66

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.grupulcorint.ro
www.ledabooks.ro

Format: 16/54x84

Coli tipo: 18

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul pentru România
4 Colours Advertising, www.4colours.ro

 Radin print

 Colours
Advertising